

I. — SPIRITUALISMENS HISTORIE

Projekt Gutenberg Australia,

OVERSATT via google, FRA: *The History of Spiritualism, Vol.1*

(kopy her på på denne pc som 'The History of Spiritualism, Vol. I' på C:\Users\bruker\Documents)

Forfatter: Arthur Conan Doyle,

Siste oppdatering: juni 2014.

Denne e-boken ble produsert av Roy Glashan.

Project Gutenberg Australien,

Titel: The History of Spiritualism, Vol. JEG,

Forfatter: Arthur Conan Doyle,

Seneste oppdatering: juni 2014.

Denne e-bog er produceret af Roy Glashan.

FORORD

DETTE værk er vokset fra små adskilte kapitler til en fortælling, der på en måde dækker hele den spirituelle bevægelses historie. Denne tilblivelse har brug for en lille forklaring. Jeg havde skrevet visse studier uden nogen særlig bagtanke, bortset fra at få mig selv og for at give videre til andre et klart billede af, hvad der forekom mig at være vigtige episoder i den moderne åndelige udvikling af den menneskelige race. Disse omfattede kapitlerne om Swedenborg, om Irving, om A. J. Davis, om Hydesville-hændelsen, om Fox-søstrenes historie, om Eddys og om D.D. Hjem. Alt dette blev gjort, før det blev antydet i mit sind, at jeg allerede havde gået et stykke med at lave en mere fyldig historie om den spirituelle bevægelse, end jeg hidtil havde set lyset - en historie, der ville have den fordel at være skrevet indefra og intimt. personlig viden om de faktorer, der er karakteristiske for denne moderne udvikling.

Det er faktisk mærkeligt, at denne bevægelse, som mange af os betragter som den vigtigste i verdenshistorien siden Kristus-episoden, aldrig har haft en historiker fra dem, der var inden for den, og som havde stor personlig erfaring med dens udvikling. Hr. Frank Podmore samlede en lang række af fakta, og ved at ignorere dem, der ikke passede til hans formål, forsøgte han at antyde værdiløsheden af det meste af resten, især de fysiske fænomener, som efter hans opfattelse hovedsagelig var resultatet af svig. Der er en historie om Spiritualisme af Mr. McCabe, som vender alt til bedrageri, og som i sig selv er en forkert betegnelse, eftersom offentligheden ville købe en bog med en sådan titel under indtryk af, at det var en seriøs rekord i stedet for en parodi. Der er også en historie af J. Arthur Hill, som er skrevet ud fra et strengt psykisk forskningssynspunkt, og som er langt bagefter de reelle beviselige fakta. Så har vi "Modern American Spiritualism: A Twenty Years' Record" og "Nineteenth Century Miracles", af den store kvinde og fremragende propagandist, fru Emma Hardinge Britten, men disse omhandler kun faser, selvom de er overordentlig værdifulde. Endelig - og bedst af alt - er der "Menneskets overlevelse efter døden" af præsten Charles L. Tweedale; men dette er snarere en meget fin sammenhængende fremstilling af kultens sandhed end en bevidst sammenhængende historie. Der er generelle historier om mystik, som dem fra Ennemoser og Howitt, men der er ingen ryddelig, omfattende historie om den successive udvikling af denne verdensomspændende bevægelse. Lige før trykningen er der udkommet en bog af Campbell-Holms, som er et meget nyttigt kompendium af psykiske fakta, som dens titel, "The Facts of

Psychic Science and Philosophy," antyder, men her kan den igen ikke hævde at være en forbundet historie .

Det var tydeligt, at et sådant værk trængte til en hel del forskning – langt mere, end jeg i mit overfyldte liv kunne vie til det. Det er rigtigt, at min tid under alle omstændigheder var dedikeret til det, men litteraturen er enorm, og der var mange aspekter af bevægelsen, der gjorde krav på min opmærksomhed. Under disse omstændigheder krævede og fik jeg den loyale hjælp fra Mr. W. Leslie Curnow, hvis viden om emnet og hvis industri har vist sig at være uvurderlig. Han har gravet ihærdigt i det store stenbrud; han har skilt malmen fra skraldet, og på alle måder har han været til den største hjælp. Jeg havde oprindeligt ikke forventet mere end råmateriale, men han har af og til givet mig den færdige artikel, som jeg med glæde har benyttet mig af og kun ændret i det omfang, jeg har fået mit eget personlige synspunkt. Jeg kan ikke for fuldt ud indrømme den loyale hjælp, han har givet mig, og hvis jeg ikke har forenet hans navn med mit eget på titelbladet, er det af grunde, som han forstår, og som han indvilliger i.

Arthur Conan Doyle. The Psychic Bookshop, Abbey House, Victoria Street, S.W.

I. — SPIRITUALISMENS HISTORIE

Illustration

Emanuel Swedenborg.

DET er umuligt at give nogen dato for de tidlige tilsynekomster af ydre intelligent magt af højere eller lavere type, der rammer mænds anliggender. Spiritualister har for vane at tage den 31. marts 1848 som begyndelsen på alle psykiske ting, fordi deres egen bevægelse stammer fra den dag. Der har dog ikke været noget tidspunkt i verdens registrerede historie, hvor vi ikke finder spor af overnaturlig indblanding og en forsinket genkendelse af dem fra menneskeheden. Den eneste forskel mellem disse episoder og den moderne bevægelse er, at førstnævnte kan beskrives som et tilfælde af vildfarne vandrere fra en anden sfære, mens sidstnævnte bærer tegn på en målrettet og organiseret invasion. Men som en invasion meget vel kunne gå forud for tilstedeværelsen af pionerer, der udforsker landet, således blev de seneste års åndsindstrømning indvarslet af en række hændelser, som måske

t godt spores til middelalderen eller ud over dem. Der skal fastsættes et udtryk for en begyndelse af fortællingen, og måske findes der ikke noget bedre end historien om den store svenske seer, Emanuel Swedenborg, som har nogle krav på at være faderen til vores nye viden om det himmelske.

Da de første stråler fra den opgående sol af åndelig viden faldt på jorden, oplyste de det største og højeste menneskelige sind, før de kastede deres lys over mindre mennesker. Den mentalitetsbjergtop var denne store religiøse reformator og clairvoyante medium, lige så lidt forstået af hans egne tilhængere, som Kristus nogensinde har været.

For fuldt ud at forstå Swedenborg skulle man have en Swedenborg-hjerne, og det møder man ikke en gang om et århundrede. Og dog kan vi ved vor sammenligningsevne og vores oplevelse af fakta, som Swedenborg intet vidste om, realisere en del af hans liv klarere, end han selv kunne. Formålet med denne undersøgelse er ikke at behandle manden som en helhed, men at bestræbe sig på at placere ham i det generelle skema for psykisk udfoldelse, der behandles i dette værk, fra hvilket hans egen kirke i sin snæverhed ville tilbageholde ham.

Swedenborg var på nogle måder en modsætning til vores psykiske generaliseringer, for det har været vane at sige, at stort intellekt står i vejen for personlig psykisk erfaring. Den rene tavle er bestemt mest velegnet til at skrive en besked. Swedenborgs sind var ikke ren tavle, men var på kryds og tværs af enhver form for nøjagtig lærdom, som menneskeheden er i stand til at tilegne sig. Aldrig har der været sådan en koncentration af information. Han var primært en stor mineingeniør og autoritet inden for metallurgi. Han var en militæringenieur, der var med til at vende lykken i et af de mange felttog af Karl XII af Sverige. Han var en stor autoritet inden for astronomi og fysik, forfatter til lærde værker om tidevandet og bestemmelsen af breddegrad. Han var zoolog og anatom. Han var en finansmand og politisk økonom, der forudså konklusionerne fra Adam Smith. Endelig var han en dybtgående bibelstuderende, som havde suget til sig teologi med sin modermælk og levet i den strenge evangeliske atmosfære af en luthersk præst i de mest påvirkelige år af sit liv. Hans psykiske udvikling, som fandt sted, da han var femoghalvtreds, forstyrrede på ingen måde hans mentale aktivitet, og flere af hans videnskabelige pjecer blev offentliggjort efter denne dato.

Med et sådant sind er det naturligt nok, at han bliver slået af beviserne for ekstra-jordiske kræfter, som kommer i vejen for enhver tankevækkende mand, men hvad der ikke er naturligt, er, at han selv skal være medium for sådanne kræfter. Der er en forstand, hvor hans mentalitet faktisk var skadelig og svækkede hans resultater, og der var en anden, hvor den i højeste grad var nyttig. For at illustrere dette må man overveje de to kategorier, som hans arbejde kan opdeles i.

Den første er den teologiske. Dette forekommer de fleste mennesker uden for den udvalgte flok en ubrugelig og farlig side af hans arbejde. På den ene side accepterer han, at Bibelen i en ganske særlig forstand er Guds værk. På den anden side hævder han, at dens sande betydning er helt anderledes end dens åbenlyse betydning, og at det er ham, og kun ham, der ved hjælp af engle er i stand til at give den sande mening. En sådan påstand er utålelig. Pavens ufejlbarhed ville være en bagatel sammenlignet med Swedenborgs ufejlbarhed, hvis en sådan stilling blev optaget. Paven er i det mindste kun ufejlbarlig, når han afgiver sin dom over doktriner ex cathedra med sine kardinaler omkring sig. Swedenborgs ufejlbarhed ville være universel og ubegrænset. Heller ikke hans forklaringer roser sig i det mindste til ens fornuft. Når man for at nå frem til den sande betydning af et gudgivet budskab må antage, at en hest betyder intellektuel sandhed, et æsel betyder videnskabelig sandhed, en flamme betyder forbedring, og så videre og videre gennem utallige symboler, synes vi at være i et sminket rige, som kun kan sammenlignes med de cifre, som nogle geniale kritikere har opdaget i Shakespeares skuespil. Ikke således sender Gud sin sandhed til verden. Hvis en sådan opfattelse blev accepteret, kunne den svenske trosbekendelse kun være moderen til tusinde kætterier, og vi skulle finde os selv tilbage midt i de middelalderlige skolemænds hårklynger og syllogismer. Alle store og sande ting er enkle og forståelige. Swedenborgs teologi er hverken enkel eller forståelig, og det er dens fordømmelse.

Når vi imidlertid kommer bag om hans trættende udlægning af skrifterne, hvor alt betyder noget andet, end det åbenlyst betyder, og når vi kommer til nogle af de generelle resultater af hans lære, er de ikke uharmoniske med den liberale moderne tankegang eller med undervisning, som er modtaget fra den anden side, siden åndelig kommunikation blev åben. Således den generelle påstand om, at denne verden er et laboratorium af sjæle, en tvangsgrund, hvor den

materielle forfiner det åndelige, er ikke til at bestride. Han afviser Treenigheden i dens almindelige betydning, men genopbygger den i en eller anden ekstraordinær forstand, som ville være lige så stødende for en unitar. Han indrømmer, at ethvert system har sit guddommelige formål, og at dyd ikke er begrænset til kristendommen. Han er enig i den spirituelle lære i at søge den sande mening med Kristi liv i dets kraft som et eksempel, og han afviser forsoning og arvesynd. Han ser roden til alt ondt i selvished, men alligevel indrømmer han, at en sund egoisme, som Hegel kaldte det, er essentiel. I seksuelle anliggender er hans teorier liberale til randen af slaphed. En kirke, han anså for en absolut nødvendighed, som om intet individ kunne arrangere sin egen omgang med sin Skaber. Alt i alt er det sådan et virvar af ideer, udgydt i så lang tid i så mange store latinske bind og udtrykt i en så dunkel stil, at enhver selvstændig fortolker af den ville være tilbøjelig til at grundlægge en ny religion for sig selv. Ikke i den retning ligger Swedenborgs værdi.

Denne værdi er virkelig at finde i hans psykiske kræfter og i hans psykiske information, som ville have været lige så værdifuld, hvis intet teologisk ord nogensinde var kommet fra hans pen. Det er disse beføjelser og den information, vi nu vil vende os til.

Selv som en dreng havde den unge Swedenborg visionære øjeblikke, men den ekstremt praktiske og energiske manddom, der fulgte, sænkede den mere delikate side af hans natur. Det kom dog af og til til overfladen gennem hele hans liv, og flere tilfælde er blevet registreret, som viser, at han besad de kræfter, som normalt kaldes "rejsende clairvoyance", hvor sjælen ser ud til at forlade kroppen for at tilegne sig information på afstand, og for at vende tilbage med nyheder om, hvad der sker andre steder. Det er en ikke ualmindelig egenskab hos medier og kan matches af tusinde eksempler blandt spirituelle sensitive, men det er sjældent hos mennesker med intellekt, og sjældent også, når det ledsages af en tilsyneladende normal tilstand af kroppen, mens fænomenet fortsætter. I det ofte citerede eksempel fra Gøteborg, hvor seeren observerede og rapporterede om en brand i Stockholm, 300 miles væk, med perfekt nøjagtighed, var han således til et middagsselskab med seks teenagegæster, som aflagde værdifulde vidner. Historien blev undersøgt af ikke mindre en person end filosofen Kant, som var en samtid.

Disse lejlighedsvisе hændelser var imidlertid blot tegn på latente magter, som kom til fuld udmøntning ganske pludseligt i London i april i år 1744. Det kan bemærkes, at selvom seeren var af en god svensk familie og blev ophøjet til den svenske adel, det var ikke desto mindre i London, at hans vigtigste bøger blev udgivet, at hans belysning blev påbegyndt og til sidst, at han døde og blev begravet. Fra dagen for sit første syn fortsatte han indtil sin død, syvogtyve år senere, med at være i konstant kontakt med den anden verden. "Samme nat blev åndernes verden, helvede og himlen, overbevisende åbnet for mig, hvor jeg fandt mange personer af mit bekendtskab med alle forhold. Derefter åbnede Herren dagligt min ånds øjne for i

fuldkommen vågenhed at se, hvad der foregik. i den anden verden, og at samtale, lysvågen, med engle og ånder."

I sit første syn taler Swedenborg om "en slags damp, der dampede fra porerne i min krop. Det var en meget synlig vanddamp og faldt ned til jorden på tæppet." Dette er en tæt beskrivelse af den ektoplasma, som vi har fundet er grundlaget for alle fysiske fænomener. Stoffet er også blevet kaldt "ideoplasma", fordi det på et øjeblik antager enhver form, hvormed det er imponeret af ånden. I dette tilfælde ændrede det sig, ifølge hans beretning, til skadedyr, hvilket siges at være et tegn fra hans vogtere på, at de misbilligede hans kost, og var ledsaget af en clairaudient advarsel om, at han måtte være mere forsigtig i den henseende.

Hvad kan verden finde ud af sådan en fortælling? De kan sige, at manden var gal, men hans liv i årene, der fulgte, viste ingen tegn på mental svaghed. Eller de siger måske, at han løj. Men han var en mand, der var berømt for sin punktlige sandhed. Hans ven Cuno, en bankmand i Amsterdam, sagde om ham: "Da han så på mig med sine smilende blå øjne, var det, som om sandheden selv talte fra dem." Var han så selvbedraget og tog ærligt fejl? Vi må se i øjnene, at de åndelige observationer, som han gjorde, i hovedsagen er blevet bekræftet og udvidet siden hans tid af utallige psykiske iagttagere. Den sande dom er, at han var den første og på mange måder den største af hele medierækken, at han var underlagt de fejl såvel som de privilegier, som mediumskabet medfører, at kun ved at studere medieevnen kan hans kræfter blive virkelig forstået, og at hans Nye Kirke i sin bestræbelse på at adskille ham fra Spiritualismen har vist en fuldstændig misforståelse af hans gaver og deres sande plads i naturens generelle plan. Som en stor

pioneer af den spirituelle bevægelse, er hans position både forståelig og glørværdig. Som en isoleret skikkelse med uforståelige kræfter er der ikke plads til ham i noget bredt omfattende skema af religiøs tankegang.

Det er interessant at bemærke, at han anså sine kræfter for at være tæt forbundet med et åndedrætssystem. Luft og æter er overalt omkring os, det er som om nogle mennesker kunne indånde mere æter og mindre luft og dermed opnå en mere æterisk tilstand. Dette er uden tvivl en groft og klodset måde at udtrykke det på, men en sådan idé løber gennem arbejdet i mange skoler af psykisk tankegang. Laurence Oliphant, som ikke havde nogen åbenlys forbindelse til Swedenborg, skrev sin bog "Sympneumata" for at forklare det. Det indiske yogasystem afhænger af den samme idé. Men enhver, der har set et almindeligt medie gå i trance, er klar over de ejendommelige hvæsende indtag, som processen begynder med, og de dybe udåndinger, som den ender med. Et frugtbart fagområde ligger der for fremtidens Videnskab. Her, som i andre psykiske forhold, er forsigtighed nødvendig. Forfatteren har kendt adskillige tilfælde, hvor tragiske resultater er fulgt efter en uvidende brug af dybtåndende psykiske øvelser. Spirituel, ligesom elektrisk kraft, har sin tildelte anvendelse, men har brug for en vis viden og forsigtighed i håndtering.

Swedenborg opsummerer sagen ved at sige, at når han kommunikerede med ånder, ville han i en time ad gangen næppe trække vejret, "og indtog kun luft nok til at tjene som forsyning til hans tanker." Bortset fra denne særegenhed ved åndedrættet var Swedenborg normal under sine syner, selvom han naturligvis foretrak at være afsondret på sådanne tidspunkter. Han synes at have været privilegeret til at undersøge den anden verden gennem flere af dens sfærer, og selv om hans teologiske vane i sindet kan have tintureret hans beskrivelser, gav den

store række af hans materielle viden ham på den anden side usædvanlige iagttagelses- og sammenligningsevner. Lad os se, hvad der var de vigtigste kendsgerninger, som han bragte tilbage fra sine talrige rejser, og hvor langt de falder sammen med dem, som er opnået siden hans tid ved psykiske metoder.

Han fandt altså ud af, at den anden verden, som vi alle går til efter døden, bestod af en række forskellige sfærer, der repræsenterer forskellige nuancer af lysstyrke og lykke, og hver af os går til det, som vores åndelige tilstand har passet os til. Vi bliver dømt på automatisk måde, ligesom at kunne lide af en åndelig lov, og resultatet bestemmes af det samlede resultat af vores liv, så absolution eller en dødsleje omvendelse kan være til ringe nytte. Han fandt i disse sfærer, at denne verdens natur og betingelser var tæt gengivet, og det samme var samfundets generelle rammer. Han fandt huse, hvor familier boede, templer, hvor de tilbad, haller, hvor de samledes til sociale formål, paladser, hvor herskere kunne bo.

Døden blev gjort let ved tilstedeværelsen af himmelske væsener, som hjalp den nytilkomne ind i hans friske eksistens. Sådanne nytilkomne havde en øjeblikkelig periode med fuldstændig hvile. De genvandt bevidstheden på få dage af vores tid.

Der var både engle og djævle, men de var ikke af en anden orden for os selv. De var alle mennesker, der havde levet på jorden, og som enten var uudviklede sjæle, som djævle, eller højt udviklede sjæle, som engle.

Vi ændrede os ikke på nogen måde ved døden. Mennesket mistede intet ved døden, men var stadig et menneske i alle henseender, dog mere perfekt end da det var i kroppen. Han tog ikke kun sine kræfter med sig, men også sine erhvervede tankemåder, sine overbevisninger og sine fordomme.

Alle børn blev modtaget lige, uanset om de blev døbt eller ej. De voksede op i den anden verden. Unge kvinder moder dem, indtil den rigtige mor stødte på.

Der var ingen evig straf. Dem, der var i helvede, kunne arbejde sig ud, hvis de havde impulsen. Dem i himlen var heller ikke på noget permanent sted, men arbejdede sig vej til noget højere.

Der var ægteskab i form af åndelig forening i den næste verden. Det kræver en mand og en kvinde at skabe en komplet menneskelig enhed. Swedenborg, kan det bemærkes, var aldrig gift i livet.

Der var ingen detalje, der var for lille til hans observation i åndesfærerne. Han taler om arkitekturen, håndværkernes arbejde, blomsterne og frugterne, skrivelserne, broderierne, kunsten, musikken, litteraturen, videnskaben, skolerne, museerne, gymnasierne, bibliotekerne og sporten. Det kan alt sammen chokere konventionelle sind, selvom det er svært at se hvorfor harper, kroner og troner skal tolereres og andre mindre materielle ting benægtes.

De, der forlod denne verden gamle, affældige, syge eller deformede, fornyede deres ungdom og fik gradvist deres fulde kraft. Ægtepar fortsatte sammen, hvis deres følelser over for hinanden var nære og sympatiske. Hvis ikke, blev ægteskabet opløst. "To ægte elskere adskilles ikke

ved den enes død, da den afdødes ånd dvæler med den overlevendes ånd, og dette endda til døden for den afdøde.

sidstnævnte, når de igen mødes og genforenes og elsker hinanden mere ømt end før."

Sådan er nogle opsamlinger ud af det enorme lager af information, som Gud sendte til verden gennem Swedenborg. Igen og igen er de blevet gentaget af munden og pennene fra vores eget spiritistiske lys. Verden har hidtil set bort fra det og klynget sig til udtjente og meningsløse forestillinger. Efterhånden er den nye viden dog på vej, og når den er blevet helt accepteret, vil den sande storhed af Swedenborgs mission blive anerkendt, mens hans bibelske eksegese vil blive glemt.

Den nye kirke, som blev dannet for at opretholde den svenske mesters undervisning, har ladet sig selv blive en dødvande i stedet for at beholde sin retmæssige plads som den oprindelige kilde til psykisk viden. Da den spirituelle bevægelse brød ud i 1848, og da mænd som Andrew Jackson Davis støttede den med filosofiske skrifter og psykiske kræfter, som næppe kan skelnes fra dem i Swedenborg, ville den nye kirke have været klogt i at hylde denne udvikling som værende på linjer angivet af deres leder. I stedet for at gøre det har de foretrukket, af en eller anden grund, som er svær at forstå, at overdrive ethvert forskelspunkt og ignorere ethvert lighedspunkt, indtil de to kroppe er drevet ind i en fjendtlig position. Faktisk burde enhver spiritualist ære Swedenborg, og hans buste burde være i ethvert spiritistisk tempel, som værende det første og største af moderne medier. På den anden side bør Den Nye Kirke sænke eventuelle små forskelle og tilslutte sig hjerteligt i den nye bevægelse og bidrage med deres kirker og organisation til den fælles sag.

Det er svært ved at undersøge Swedenborgs liv at finde ud af, hvad der er årsagerne, der får hans nutidige tilhængere til at se skævt på andre psykiske kroppe. Det, han gjorde dengang, er det, de gør nu. Apropos Polhems død siger seeren: "Han døde i mandags og talte med mig torsdag. Jeg var inviteret til begravelsen. Han så ligvognen og så dem lade kisten ned i graven. Han talte med mig, mens det gik på, og spurgte mig, hvorfor de havde begravet ham, da han var i live. Da præsten udtalte, at han ville opstå igen på dommens dag, spurgte han, hvorfor det var det, når han allerede var opstået, at han kunne få en sådan tro at han endda nu var i live."

Dette er helt i overensstemmelse med erfaringerne fra et nutidigt medie. Hvis Swedenborg var inden for hans rettigheder, så er mediet også det.

Igen: "Brahe blev halshugget klokken 10 om morgenen og talte med mig klokken 10 den aften. Han var hos mig næsten uden afbrydelse i flere dage."

Sådanne tilfælde viser, at Swedenborg ikke havde flere skrupler med at tale med de døde, end Kristus havde, da han talte på bjerget med Moses og Elias.

Swedenborg har fastlagt sit eget syn meget klart, men når man overvejer det, må man huske den tid, han levede i, og hans mangel på oplevelse af tendensen og genstanden for den nye åbenbaring. Denne opfattelse var, at Gud med gode og kloge formål havde adskilt ånde verdenen fra vores, og at kommunikation ikke var givet undtagen af overbevisende grunde - hvortil ren nysgerrighed ikke skulle regnes med. Enhver seriøs elev af det psykiske

ville være enig i det, og enhver seriøs spiritist er afvisende fra at gøre det mest højtidelige på jorden til en slags tidsfordriv. Med hensyn til at have en overbevisende grund er vores hovedårsag, at vi i sådan en tid af materialisme, som Swedenborg aldrig kunne have forestillet sig, bestræber os på at bevise åndens eksistens og overherredømme på en så objektiv måde, at den vil møde og slå materialisterne på deres egen grund. Det ville være svært at forestille sig nogen mere overbevisende grund end denne, og derfor har vi al mulig ret til at påstå, at hvis Swedenborg nu levede, ville han have været en leder i vores moderne psykiske bevægelse.

Nogle af hans tilhængere, især Dr. Garth Wilkinson, har fremsat en anden indvending således: "Faren ved at tale med ånder er, at alle vi er i forening med kan tro, og at vi er fulde af ondskab med disse lignende ånder. dem, ville blot bekræfte os i vores egen holdning."

Til dette kan vi kun svare, at selvom det er besynderligt, er det bevist af erfaring at være falsk. Mennesket er ikke naturligt dårligt. Det gennemsnitlige menneske er godt. Den blotte handling af åndelig kommunikation i sin højtidelighed bringer den religiøse side frem. Derfor er det som regel ikke den onde, men den gode indflydelse, man møder, som de smukke og moralske optegnelser om seancer vil vise. Forfatteren kan bevidne, at han i næsten fyre års psykisk arbejde, hvor han har deltaget i utallige seancer i mange lande, aldrig ved nogen enkelt lejlighed har hørt et uanstændigt ord eller noget budskab, som kunne støde den mest sarte kvindes ører. Andre veteran spirituelle bringer det samme vidnesbyrd. Derfor, selvom det utvivlsomt er sandt, at onde ånder er tiltrukket af en ond cirkel,

i praksis er det meget sjældent, at nogen bliver utilfreds med det. Når sådanne ånder kommer, er den korrekte procedure ikke at frastøde dem, men snarere at ræsonnere blidt med dem og således bestræbe sig på at få dem til at indse deres egen tilstand og hvad de bør gøre for selvforbedring. Dette er sket mange gange inden for forfatterens personlige erfaring og med de lykkeligste resultater.

En lille personlig beretning om Swedenborg kan passende afslutte denne korte gennemgang af hans doktriner, som primært er beregnet til at angive hans position i det generelle skema. Han må have været en meget sparsommelig, praktisk, hårdtarbejdende og energisk ung mand og en meget elskelig gammel. Livet ser ud til at have forvandlet ham til en meget blid og ærværdig skabning. Han var rolig, rolig og altid klar til samtale, som ikke tog en psykisk drejning, medmindre hans ledsagere ønskede det. Materialet i sådanne samtaler var altid bemærkelsesværdigt, men han blev ramt af en stammen, som hindrede hans udsagn. Personligt var han høj og sparsom, med et åndeligt ansigt, blå øjne, en paryk på skuldrene, mørkt tøj, knæbukser, spænder og en stok.

Swedenborg hævdede, at en tung sky blev dannet rundt om jorden af menneskehedens psykiske grovhed, og at der fra tid til anden var en dom og en opklaring, selv når tordenvejret rydder den materielle atmosfære. Han så, at verden, selv på hans tid, var ved at bevæge sig ind i en farlig position på grund af kirkernes ufornuft på den ene side og reaktionen på den absolutte mangel på religion, som var forårsaget af den. Moderne psykiske autoriteter, især Vale Owen, har talt om denne stadigt akkumulerende sky, og der er en meget generel følelse af, at den nødvendige udrensningsproces ikke vil blive udskudt længe.

Et opslag om Swedenborg ud fra et spirituelt synspunkt kan bedst afsluttes med et uddrag fra hans egen dagbog. Han siger: "Alle bekræftelser i sager, der vedrører teologi, er sådan set

klistret fast i hjernen og kan med besvær fjernes, og mens de bliver tilbage, kan ægte sandheder ikke finde plads." Han var en meget stor seer, en stor pioner inden for psykisk viden, og hans svaghed lå i netop de ord, som han har skrevet.

Den almindelige læser, der ønsker at gå videre, vil finde Swedenborgs mest karakteristiske lære i hans "Himmel og Helvede", "Det nye Jerusalem" og "Arcana Coelestia." Hans liv er blevet beundringsværdigt udført af Garth Wilkinson, Trobridge og Brayley Hodgetts, den nuværende præsident for det engelske Swedenborg Society. På trods af al hans teologiske symbolik må hans navn leve evigt som det første af alle moderne mennesker, der har givet en beskrivelse af dødsprocessen og af verden udenfor, som ikke er baseret på de vage ekstatiske og umulige visioner fra gamle kirker, men som faktisk stemmer overens med de beskrivelser, som vi selv får fra dem, der bestræber sig på at formidle tilbage til os en klar idé om deres nye eksistens.

II. EDWARD IRVING: - RYSTERNE

Illustration

Edward Irving (1792-1834)

Historien om Edward Irving og hans oplevelse af åndelige manifestationer i årene fra 1830 til 1833 er af stor interesse for den psykiske studerende og er med til at bygge bro mellem Swedenborg på den ene side og Andrew Jackson Davis på den anden. Fakta er som følger:

Edward Irving var af den hårdtarbejdende skotske stamme af fattigere klasse, som har frembragt så mange store mænd. Af samme bestand og på samme tid og distrikt kom Thomas Carlyle. Irving blev født i Annan i år 1792. Efter værende en hård, flittig ungdom udviklede han sig til en meget enestående mand. Personligt var han en kæmpe og en Herkules i styrke, og hans pragtfulde fysik var kun skæmmet af en dårlig ydre støbning af det ene øje - en defekt, der ligesom Byrons lamme fod på en eller anden måde syntes at præsentere en analogi til ekstremerne i hans karakter. . Hans sind, som var virilt, bredt og modigt, blev fordrejet af tidlig træning i den snævre skole i den skotske kirke, hvor de gamle pagters hårde, grove synspunkter - en umulig protestantisme, der repræsenterede en reaktion mod en umulig katolicisme - stadig var forgiftet den menneskelige sjæl. Hans mentale stilling var mærkeligt modstridende, for mens han havde arvet denne trange teologi, havde han undladt at arve meget, hvilket er selve førstefødselsretten til den fattigere skotte. Han var modstander af alt, hvad der var liberalt, og selv så åbenlyse foranstaltninger til retfærdighed som reformforslaget af 1832 fandt i ham en beslutsom modstander.

Denne mærkelige, excentriske og formidable mand havde sit rette miljø i det 17. århundrede, hvor hans prototyper holdt hedemøder på Gallo-måde og undgik, eller muligvis endda angreb med kødets arme, Claverhouses dragoner. Men lev, når han kunne, var han nødt til at skrive sin perlemor på en eller anden måde på sin tids annaler. Vi læser om hans anstrengende ungdom i Skotland, om hans rivalisering med sin ven Carlyle i kærligheden fra den kloge og livlige Jane Welsh, om hans enorme vandreture og styrkepræstationer,

om hans korte karriere som en temmelig voldelig skolelærer i Kirkcaldy, om hans ægteskab med datteren af en præst i den by, og endelig om at han blev kuratør eller assistent for den

store Dr. Chalmers, som på det tidspunkt var mest berømte præst i Skotland, og hvis administration af hans sogn i Glasgow er et af de fremragende kapitler i den skotske kirkes historie. I denne egenskab fik han det mand til mand bekendtskab med de fattigere klasser, som er den bedste og mest praktiske af alle forberedelser til livsværket. Uden den er intet menneske fuldstændigt.

Der var på det tidspunkt en lille skotsk kirke i Hatton Garden, ud for Holborn, i London, som havde mistet sin præst og var i en dårlig position, både åndeligt og økonomisk. Stillingen blev tilbudt Dr. Chalmers' assistent, og blev efter nogle hjertesøgninger accepteret af ham. Her begyndte hans klangfulde veltalenhed og hans grundige formidling af evangeliets budskab at tiltrække sig opmærksomhed, og pludselig blev den mærkelige skotske kæmpe mode. Den ydmyge gade var spærret af vogne en søndag morgen, og nogle af de mest fornemme mænd og kvinder i London slingrede sig efter en del af den meget sparsomme bolig. Der er beviser for, at denne ekstreme popularitet ikke holdt, og muligvis var prædikantens vane med at udlægge en tekst i halvanden time for meget for den engelske svækkelse, uanset hvor acceptabel nord for Tweed. Til sidst blev der flyttet til en større kirke på Regent Square, som kunne rumme to tusinde mennesker, og der var tilstrækkeligt med dygtige til at udfylde dette på anstændig vis, selvom prædikanten var holdt op med at vække interessen fra sine tidligere dage. Bortset fra sit talerør synes Irving at have været en samvittighedsfuld og hårdtarbejdende præst, der ihærdigt stræber efter de timelige behov hos de mere ydmyge i sin flok, og altid parat på alle tidspunkter af døgnet til at følge pligtens kald.

Snart opstod der imidlertid en splid mellem ham og myndighederne i hans kirke. Den omtvistede sag dannede et meget fint grundlag for et teologisk skænderi af den type, der har gjort mere skade i verden end kopperne. Spørgsmålet var, om Kristus havde muligheden for at synde i sig, eller om den guddommelige del af hans væsen var en fuldstændig og absolut hindring for fysiske fristelser. Bedømmerne hævdede, at sammenslutningen af sådanne ideer som synd og Kristus var en blasfemi. Den modige præst svarede imidlertid med en vis fornuft, at medmindre Kristus havde evnen til at synde og med held modstod den, var hans jordiske lod ikke den samme som vores, og hans dyder fortjente mindre beundring. Sagen blev diskuteret i London med umådelig alvor og i utålelig længde, med det resultat, at præbyteriet erklærede sin enstemmige misbilligelse af præstens synspunkter. Men da hans menighed til gengæld gav udtryk for deres ubetingede godkendelse, var han i stand til at se bort fra mistilliden fra sine officielle brødre.

Men en større anstødssten lå forude, og Irvings møde med den har fået hans navn til at leve, som alle navne lever, som forbinder sig med virkelige åndelige problemer. Det skal først forstås, at Irving var dybt interesseret i bibelske profetier, især de vage og forfærdelige billeder af St. John og de underligt metodiske forudsigelser af Daniel. Han grublede meget over årene, og de dage, der var fastsat som den tildelte tid før vredens dage skulle gå forud for Herrens andet komme. Der var andre på det tidspunkt - 1830 og frem - som var dybt fordybet i de samme dystre spekulationer. Blandt disse var en velhavende bankmand ved navn Drummond, som havde et stort landsted i Albury, nær Guildford. I dette hus plejede disse bibelstuderende at samles fra tid til anden, diskutere og sammenligne deres synspunkter med en sådan grundighed, at det ikke var usædvanligt, at deres møder strækker sig over en uge, og hver dag var fuldt optaget fra morgenmad til aftensmad. Dette band blev kaldt "Albury Prophets". Ophidset over de politiske tegn, der førte op til reformforslaget, mente de alle, at dybets fundament var løsnet. Det er svært at forestille sig, hvad deres reaktion ville have

været, hvis de havde levet under den store krig. Som det var, var de overbeviste om, at enden på alle ting var nær, og de så ivrigt efter tegn og varsler og fordrejede profeternes vage og skumle ord til alle mulige fantastiske fortolkninger.

Endelig viste der sig faktisk en mærkelig manifestation over den monotone horisont af menneskelige hændelser. Der havde været en legende om, at de åndelige gaver fra tidligere dage ville gøre sig gældende inden udgangen, og her var tilsyneladende den glemte tungetale, der kom tilbage til menneskehedens oplevelse. Det var begyndt i 1830 på den vestlige side af Skotland, hvor navnene på de følsomme, Campbell og MacDonald, talte om det keltiske blod, som altid har været mere levende for åndelige påvirkninger end den tungere teutoniske stamme. Albury

Profeter var meget øvede i deres sind, og en udsending blev sendt fra hr. Irvings kirke for at undersøge og rapportere. Han fandt ud af, at sagen var meget reel. Folket havde godt ry, en af dem, faktisk en kvinde, hvis karakter bedst kunne beskrives som helgen. De mærkelige tunger, som de begge talte i, brød ud med mellemrum, og manifestationen blev ledsaget af helbredende mirakler og andre tegn på magt. Det var tydeligvis ikke noget bedrageri eller forstillelse, men en reel tilstrømning af en eller anden mærkelig kraft, som førte én tilbage til apostolsk tid. De troende ventede spændt på den videre udvikling.

Disse lod ikke vente på sig, og de brød ud i Irvings egen kirke. Det var i juli 1831, at det rygtedes, at visse medlemmer af menigheden var blevet grebet på denne mærkelige måde i deres egne hjem, og der blev holdt diskrete udstillinger i sakristiet og andre afsidesliggende steder. Præsten og hans rådgivere var meget i tvivl om, hvorvidt en mere offentlig demonstration skulle tolereres. Sagen ordnede sig imidlertid efter åndens mode, og i oktober samme år blev den prosaiske kirke i Skotland pludselig afbrudt af de besattes mærkelige opråb. Det kom så pludseligt og med en sådan voldsomhed, både ved morgen- og eftermiddagsgudstjenesten, at der kom panik i kirken, og havde det ikke været for deres kæmpepræst, der tordnede ud: "O, Herre, stadig folkets tumult!" en tragedie kunne have fulgt. Der var også en del hvæsen og tumult fra dem, der var konservative i deres smag. Alt i alt var sensationen betydelig, og datidens aviser var fyldt med den, selvom deres kommentarer langt fra var respektfulde eller gunstige.

Lydene kom fra både kvinder og mænd, og bestod i første omgang af uforståelige lyde, som enten var ren vrøvl eller et helt ukendt sprog. "Pludselige, dystre og uforståelige lyde," siger et vidne. "Der var en kraft og fylde af lyd," sagde en anden beskrivelse, "som de sarte kvindelige organer ville synes ude af stand til." "Det brast ud med et forbløffende og frygteligt styrt," siger en tredje. Mange var dog meget imponerede over disse lyde, og blandt dem var Irving selv. "Der er en kraft i stemmen til at begejstre hjertet og overvælde ånden på en måde, som jeg aldrig har følt. Der er en march og majestæt og vedvarende storhed, som jeg aldrig har hørt lignende. Det er bedst for en af de simpleste og ældste sange i domkirkens gudstjeneste i så høj grad, at jeg er blevet ført til at tro, at disse sange, der kan spores så højt som Ambrosius, er erindringer om den primitive kirkes inspirerede ytringer."

Snart blev der desuden føjet forståelige engelske ord til de mærkelige udfald. Disse bestod sædvanligvis af udløsninger og bønner, uden tydelige tegn på nogen overnaturlig karakter, bortset fra at de brød ud på uhyggelige timer og uafhængigt af talerens vilje. I nogle tilfælde udviklede disse beføjelser sig imidlertid, indtil den begavede var i stand til, mens han var

påvirket, at give lange haranger, at fastlægge loven på mest dogmatisk vis over doktriner og til at udsende irettesættelser, som lejlighedsvis blev vendt selv i den langmodige præsts ledelse.

Der kan have været - faktisk var der sandsynligvis - en sand psykisk oprindelse til disse fænomener, men de havde udviklet sig i en jord af snæver bigott teologi, som var nødt til at bringe dem til grunde. Selv Swedenborgs religiøse system var for snævert til at modtage åndens fulde uforvrængede gaver, så man kan forestille sig, hvad de blev, da de blev indgået i kontrakt inden for de trange grænser af en skotsk kirke, hvor enhver sandhed skal klippes eller fordrejes, indtil den svarer til en fantastisk tekst. Den nye gode vin kommer ikke på de gamle smalle flasker. Havde der været en fyldigere åbenbaring, ville der utvivlsomt være blevet modtaget andre budskaber på andre måder, som ville have præsenteret sagen i dens retfærdige proportioner og kontrolleret en åndelig gave af andre. Men der var ingen udvikling undtagen mod kaos. Noget af den modtagne undervisning kunne ikke forenes med ortodoksi, og var derfor åbenbart af djævelen. Nogle af de følsomme fordømte andre som kættere. Stemme blev hævet mod stemme. Værst af alt blev nogle af hovedtalerne selv overbevist om, at deres egne taler var djævelske. Deres hovedårsag synes at have været, at de ikke stemte overens med deres egen åndelige overbevisning, hvilket for nogle af os snarere synes at være et tegn på, at de var engle. De trådte også ind på profetiens glatte vej og blev forarmet, da deres egne profetier ikke blev til virkelighed.

Nogle af de udtalelser, der kom gennem disse følsomme, og som chokerede deres religiøse følsomhed, kunne synes at fortjene seriøs overvejelse af en mere oplyst generation. Således er en af disse bibeldyrkere optegnet som at sige om Bibelselskabet: "At det var

forbandelsen, der går gennem landet og udslukker Guds Ånd ved Guds ords bogstav." Rigtig eller forkert, sådan en ytring ser ud til at være uafhængig af ham, der udtalte den, og den er i tæt overensstemmelse med mange af den åndelige lære, som vi modtager i dag. Så længe brevet betragtes som helligt, så længe kan noget, selv ren materialisme, bevises ud fra det bind.

Et af åndens vigtigste talerør var en vis Robert Baxter — ikke at forveksle med Baxteren, som omkring tredive år senere blev forbundet med visse bemærkelsesværdige profetier. Denne Robert Baxter ser ud til at have været en solid, seriøs, prosaisk borger, der betragtede Skrifterne på samme måde, som en advokat betragter et juridisk dokument, med en nøjagtig værdiansættelse af hver sætning - især af sådanne sætninger, der passer ind i hans egen arvelige religionsskema. Han var en ærlig mand med en rastløs samvittighed, som konstant bekymrede ham over de mindre detaljer, mens han efterlod ham ret uforstyrret med hensyn til den brede platform, som hans tro var bygget på. Denne mand var stærkt påvirket af åndens tilstrømning - for at bruge hans egen sætning, "hans mund blev åbnet i kraft." Ifølge ham var den 14. januar 1832 begyndelsen på de mystiske 1.260 dage, som skulle gå forud for det andet komme og verdens ende. En sådan forudsigelse må have været særlig sympatisk for Irving med hans tusindårige drømme. Men længe før dagene var opfyldt, var Irving i sin grav, og Baxter havde forladt de stemmer, som i det mindste i dette tilfælde havde bedraget ham.

Baxter har skrevet en pjece med den portentiose titel, "Narrative of Facts, Characterizing the Supernatural Manifestations, in Members of Mr. Irving's Congregation, and other Individuals, in England and Scotland, and former in the Writer Himself." Åndelig sandhed kunne ikke

mere komme gennem et sådant sind, end hvidt lys kunne komme gennem et prisme, og alligevel må han i denne beretning indrømme forekomsten af mange ting, som virker klart overnaturlige, blandet med meget, der er tvivlsomt, og nogle ting, som er beviseligt falske. Formålet med pjecen er hovedsageligt at forsvinde sine onde og usynlige guider, så han kan vende tilbage til den skotske kirkes sikre, hvis flade barm. Det er dog bemærkelsesværdigt, at et andet medlem af Irvings menighed skrev en besvarende pjece med en endnu længere titel, som viste, at Baxter havde ret, så længe han blev tilskyndet af ånden, og forkert i sine sataniske slutninger. Denne pjece er interessant, da den indeholder breve fra forskellige mennesker, som besad tungemålgaven, som viser, at de var oprigtige mennesker, som ikke var i stand til noget bevidst bedrag.

Hvad skal en upartisk psykisk studerende, der er bekendt med mere moderne faser, sige til denne udvikling? Personligt forekommer det forfatteren at have været en sand psykisk tilstrømning, dækket og kvælet af en småsektterisk teologi af den bogstav-perfekte beskrivelse, som farisæerne blev irettesat for. Hvis han må vove sin individuelle mening, så er det, at den perfekte modtager af åndelig undervisning er den alvorlige mand, der har arbejdet sig igennem alle de ortodokse trosretninger, og hvis sind, ivrig og modtagelig, er en blank overflade, der er klar til at registrere et nyt indtryk. præcis som modtaget. Han bliver det sande barn og elev af undervisning i den anden verden, og alle andre typer spiritualister ser ud til at være kompromiser.

Dette ændrer ikke på det faktum, at personlig karakteradel kan gøre den ærlige kompromismand til en langt højere type end den rene Spiritualist, men det gælder kun den egentlige filosofi. Spiritualismens felt er uendeligt bredt, og på det kan enhver variation af kristne, såvel som muslimerne, hinduerne eller parseerne, dvæle i broderskab. Men blot en accept af åndens tilbagevenden og fællesskab er ikke nok. Det har mange vilde. Vi har også brug for et moralsk kodeks, og uanset om vi betragter Kristus som en velvillig lærer eller som en guddommelig ambassadør, er hans faktiske etiske lære i en eller anden form, selv om den ikke er forbundet med hans navn, en væsentlig ting for menneskehedens opløftelse. . Men det skal altid kontrolleres af fornuften og handles i ånden og ikke efter bogstavet.

Dette er dog en digression. I stemmerne fra 1831 er der tegn på ægte psykisk magt. Det er en anerkendt åndelig lov, at alle psykiske manifestationer bliver forvrænget, når de ses gennem en snæver sektterisk religion. Det er også en lov, at pompøse, oppustede personer tiltrækker drilske væsener og er numsen af åndeverdenen, der bliver gjort til spil ved brugen af store navne og af profetier, der gør profeten latterlig. Sådan var de guider, der kom ned over hr. Irvings flokk og frembragte forskellige effekter, gode eller dårlige, alt efter det anvendte instrument.

Kirkens enhed, som var blevet rystet af præsbysteriets tidligere kritik, opløstes under denne nye retssag. Der var en stor løsrivelse, og bygningen blev gjort krav på af kuratorerne. Irving og de trofaste, der var loyale over for ham, vandrede ud på jagt efter nye lokaler og fandt dem i hallen, der blev brugt af Robert Owen, socialisten, filantropen og fritænkeren, som tyve år senere var bestemt til at være en af pionererne konverterer til spiritualisme. Her, i Gray's Inn Road, samlede Irving de troende. Det kan ikke nægtes, at Kirken, som han organiserede den, med dens engel, dens ældste, dens diakoner, dens tungetale og dens profetier, var den bedste genopbygning af en primitiv kristen kirke, der nogensinde er blevet lavet. Hvis Peter eller Paul reinkarnerede i London, ville de blive forvirrede og muligvis forfærdede over St. Paul's

eller Westminster Cathedral, men de ville helt sikkert have været i en perfekt familiær atmosfære i den sammenkomst, som Irving præsiderede. En klog mand erkender, at man kan nærme sig Gud fra utallige vinkler. Menneskers sind og tidsånd varierer i deres reaktion på den store centrale sag, og man kan kun insistere på en bred næstekærlighed både i sig selv og i andre. Det var i dette, Irving ser ud til at have ønsket sig. Det var altid efter standarden for det, der var en sekt blandt sekter, at han ville måle universet. Der var tidspunkter, hvor han var vagt bevidst om dette, og det kan være, at de brydninger med Apollyon, som han klager over, selv som Bunyan og de gamle puritanere plejede at komme tydeligt frem, havde en mærkelig forklaring. Apollyon var i virkeligheden Sandhedens Ånd, og den indre kamp stod ikke mellem Tro og Synd, men var virkelig mellem mørket af nedarvede dogmer og lyset af iboende og instinktiv fornuft, gudgivet og for evigt rejst oprør mod menneskets absurditeter.

Men Irving levede meget intenst, og de på hinanden følgende kriser, han havde været igennem, havde brudt ham ned. Disse stridigheder med argumenterende teologer og med genstridige medlemmer af hans flok kan virke trivielle ting for os, når de ses langt væk fra årene, men for ham, med sin ivrige, alvorlige, stormhårde sjæl, var de livsvigtige og forfærdelige. For det uindskrænkede sind forekommer denne eller hin sekt at være et spørgsmål om ligegyldighed, men for Irving, både fra arv og uddannelse, var den skotske kirke Guds ark, og alligevel var han, dens nidkære, trofaste søn, drevet af sin egen samvittighed, havde styrtet frem og havde fundet de store porte, som indeholdt Frelsen, smækket og spærret bag ham. Han var en gren skåret af træet, og han visnede. Det er en sand lignelse, og det er mere end en lignelse, for det blev en faktisk fysisk kendsgerning. Denne kæmpe i tidlig middelalder visnede og krympede. Hans store stel bøjede sig. Hans kinder blev hule og blanke. Hans øjne lyste af den grumme feber, som tærede på ham. Og så, mens han arbejdede til det sidste og med ordene: "Hvis jeg dør, dør jeg med Herren," på hans læber, gik hans sjæl frem til det klarere og mere gyldne lys, hvor den trætte hjerne finder hvile og den ængstelige ånd indgår i en fred og forsikring, som livet aldrig har givet.

* * * * *

Bortset fra denne isolerede hændelse af Irvings Kirke, var der en anden psykisk manifestation fra de dage, som førte mere direkte til Hydesville-åbenbaringen. Dette var udbruddet af åndelige fænomener blandt Shaker-samfundene i USA, som har fået mindre opmærksomhed, end det fortjener.

Disse gode mennesker synes at have haft tilknytning på den ene side til kvækerne, og på den anden side med flygtningene fra Cevennerne, som kom til England for at undslippe forfølgelsen af Ludvig XIV. Selv i England afskærmede deres harmløse liv dem ikke fra forfølgelsen af bigots, og de blev tvunget til at emigrere til Amerika omkring tiden for uafhængighedskrigen.

Der grundlagde de bosættelser i forskellige dele, og levede enkle rent liv efter kommunistiske principper, med ædruelighed og kyskhed som deres kodeord. Det er ikke overraskende, at efterhånden som den psykiske sky af anden verdens magt langsomt slog sig ned på jorden, skulle den have fundet sit første svar fra sådanne altruistiske samfund. I 1837 eksisterede der tres sådanne organer, og alle reagerede de i forskellig grad på den nye magt. De holdt deres oplevelser meget strengt for sig selv på det tidspunkt, for som deres ældste efterfølgende forklarede, ville de helt sikkert alle være blevet sendt til Bedlam, hvis de havde fortalt, hvad

der faktisk var sket. To bøger, "Hellig visdom" og "Den hellige rulle", som opstod fra deres oplevelser, udkom dog efterfølgende.

Fænomenerne synes at være begyndt med de sædvanlige advarselslyde og at være blevet efterfulgt af besættelse fra tid til anden i næsten hele samfundet. Alle, mænd og kvinder, viste sig at være åbne for åndsbesiddelse. Angriberne kom dog først efter at have bedt om tilladelse og med sådanne mellemrum, at de ikke forstyrrede samfundets arbejde. De vigtigste besøgende var røde indianerånder, som kom samlet som en stamme. "En eller to ældste kunne være i rummet nedenfor, og det ville banke på døren, og indianerne ville spørge, om de kunde entre.

Hvis tilladelsen blev givet, troppede en hel stamme af indianerånder ind i huset, og i løbet af et par minutter ville du høre 'Whoop!' her og 'Hov!' der overalt i huset." Hoppen udgik naturligvis fra Shakers' stemmeorganer, men mens de var under indianernes kontrol, snakkede de indiansk indbyrdes, dansede indiske danse og viste på alle måder, at de virkelig var besatte af Redskin-ånderne.

Man kan godt spørge, hvorfor skulle disse nordamerikanske aboriginer spille så stor en rolle, ikke kun i starten, men i fortsættelsen af denne bevægelse? Der er få fysiske medier i dette land, såvel som i Amerika, der ikke har en rød indiansk guide, hvis fotografi ikke sjældent er blevet taget med psykiske midler, stadig bevarer sine hovedbundslåse og sine klæder. Det er et af de mange mysterier, som vi stadig mangler at løse. Vi kan kun sige med sikkerhed, ud fra vores egen erfaring, at sådanne ånder er magtfulde til at frembringe fysiske fænomener, men at de aldrig præsenterer den højere lære, som kommer til os hverken fra europæiske eller orientalske ånder. De fysiske fænomener er dog stadig af meget stor betydning, da skeptikernes opmærksomhed henledes på sagen, og derfor er den del, der er tildelt indianerne, meget vigtig. Mænd af den uhøflige friluftstype synes i åndelivet at være særligt forbundet med de grove manifestationer af åndelig aktivitet, og det er gentagne gange blevet hævdet, selvom det er svært at sige, hvordan det kunne bevises, at deres hovedarrangør var en eventyrer som i livet var kendt som Henry Morgan, og døde som guvernør på Jamaica, en post som han var blevet udnævnt til på Charles II's tid. Sådanne ubeviste påstande er, det må indrømmes, uden værdi i vores nuværende viden, men de bør registreres, da yderligere information med tiden kan kaste nyt lys over dem. John King, som er åndenavnet på den påståede Henry Morgan, er et meget virkeligt væsen, og der er få spirituelle med erfaring, som ikke har set hans tungskæggede ansigt og hørt hans mesterlige stemme. Med hensyn til indianerne, som er hans kolleger eller hans underordnede, kan man kun risikere at formode, at de er børn af naturen, som måske er tættere på de primitive hemmeligheder end andre mere komplekse racer. Det kan være, at deres særlige værk har karakter af en forsoning og forsoning - en forklaring, som forfatteren har hørt fra deres læber.

Disse bemærkninger kan godt virke som en afvigelse fra Shakers faktiske erfaringer, men de vanskeligheder, der rejses i spørgerens sind, stammer i høj grad fra antallet af nye kendsgerninger, uden nogen orden eller forklaring, som han er tvunget til at støde på. Hans sind har intet muligt duehul, som de kan passes ind i. Derfor vil forfatteren på disse sider bestræbe sig på så vidt muligt ud fra sin egen erfaring eller fra dem, som han kan stole på, at give sådanne sidelys, som kan gøre sagen mere forståelig, og give i det mindste en antydning af disse love, som ligger bagved og er lige så bindende for ånder som for os selv. Frem for alt må spørgeren for evigt forkaste ideen om, at de diskarnerede nødvendigvis er kloge eller

magtfulde enheder. De har deres individualitet og deres begrænsninger, ligesom vi har, og disse begrænsninger bliver desto mere markante, når de skal manifestere sig gennem et så fremmed stof som stof.

Shakers havde blandt sig en mand med enestående intelligens ved navn F. W. Evans, som gav en meget klar og underholdende beretning om hele denne sag, som kan søges af nysgerrige i New York Daily Graphic af 24. november 1874, og som stort set har været kopieret ind i oberst Olcotts værk, "People From the Other World".

Mr. Evans og hans medarbejdere efter den første forstyrrelse, fysisk og mental, forårsaget af denne åndsforstyrrelse, slog sig ned for at studere, hvad det egentlig betød. De kom frem til, at sagen kunne opdeles i tre faser. Den første fase var den faktiske bevis for iagttageren, at tingen var ægte. Den anden fase var en instruktionsfase, da selv den ydmygeste ånd kan bringe information om sin egen oplevelse af forhold efter døden. Den tredje fase blev kaldt missionsfasen og var den praktiske anvendelse. Shakerne kom til den uventede konklusion, at indianerne ikke var der for at undervise, men for at blive undervist. De proselytiserede dem derfor, præcis som de ville have gjort i livet. En lignende oplevelse er sket siden da i rigtig mange spiritistiske kredse, hvor ydmyge og ydmyge ånder er kommet for at blive undervist i det, som de burde have lært i denne verden, hvis sande lærere havde været tilgængelige. Man kan godt spørge, hvorfor de højere ånder derovre ikke lever op til dette behov? Svaret til forfatteren ved en bemærkelsesværdig lejlighed var: "Disse mennesker er meget tættere på dig end os. Du kan nå theta, hvor vi fejler."

Det er tydeligt heraf, at de gode shakers aldrig var i kontakt med de højere guider - muligvis trengte de ikke

eed-vejledning - og at deres besøgende var på et lavt plan. I syv år fortsatte disse besøg. Da ånderne forlod de meddelte deres værter, at de var på vej, men at de snart ville vende tilbage, og at når de gjorde det, ville de gennemtrænge verden og gå ind i paladset såvel som i hytten. Det var kun fire år senere, at Rochester-konflikterne brød ud. Da de gjorde det, besøgte ældste Evans og en anden Shaker Rochester og så Fox-søstrene. Deres ankomst blev mødt med stor entusiasme fra de usete kræfter, som forkyndte, at dette virkelig var det værk, som var blevet forudsagt.

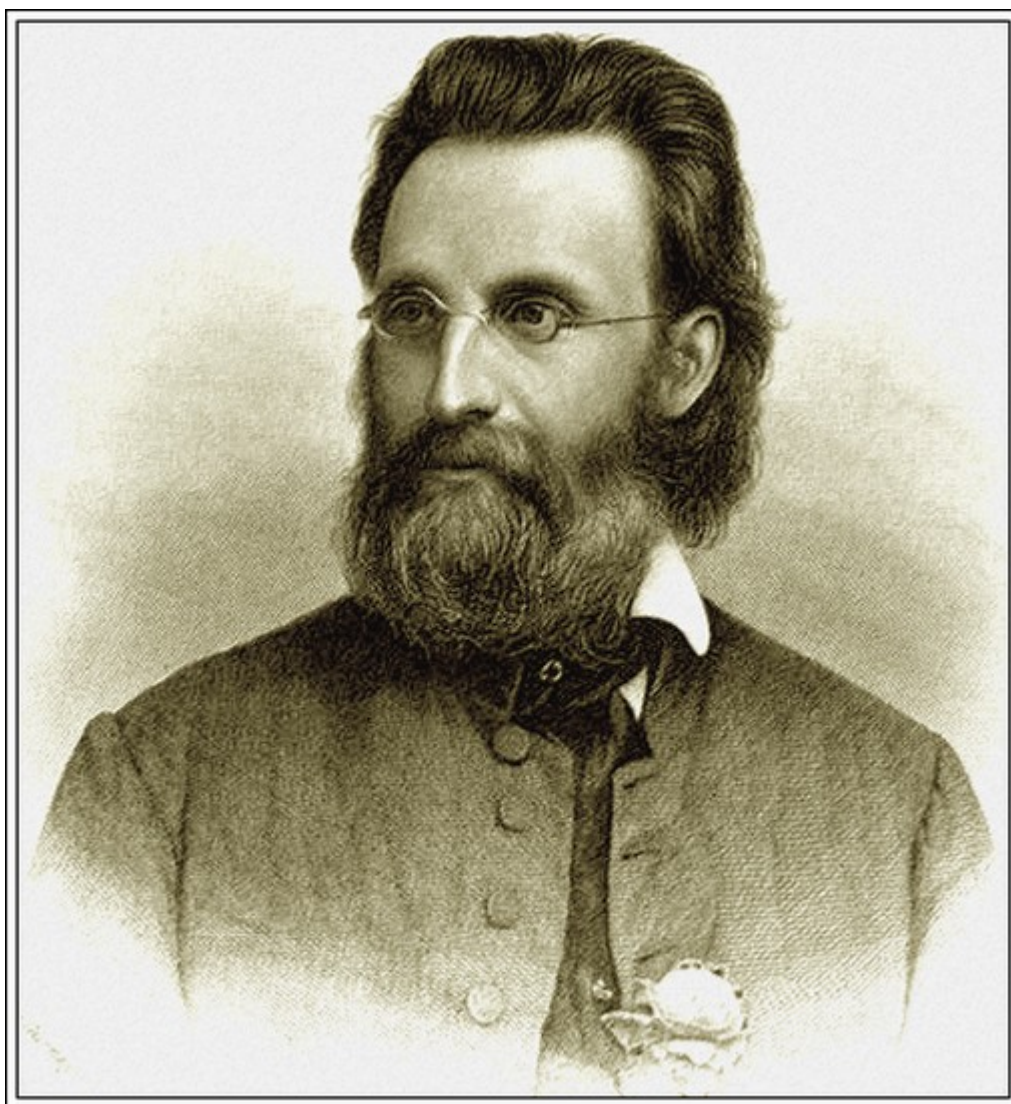
Én bemærkning fra ældste Evans er værd at transskribere. Når du bliver spurgt: "Tror du ikke, at din oplevelse er meget den samme som munke og nonner i middelalderen?" han svarede ikke. "Vores var engle, men disse andre var djævelske," som det ville være blevet sagt, hvis situationen var blevet vendt, men han svarede med fin oprigtighed og vidtrækkende sind: "Sikkert. Det er den rigtige forklaring på dem gennem alle tider. Synerne af Saint Theresa var spirituelle visioner, præcis sådan som vi ofte har fået tilsagt medlemmerne af vores samfund." Da han blev spurgt, om magi og nekromanti ikke tilhørte samme kategori, svarede han: "Ja. Det er, når Spiritualisme bruges til selviske formål." Det er klart, at der var mænd, der levede for næsten et århundrede siden, som var i stand til at instruere vore kloge mænd i dag.

Den meget bemærkelsesværdige kvinde, fru Hardinge Britten, har i sin "Modern American Spiritualism" registreret, hvordan hun kom i tæt kontakt med Shaker-samfundet, og blev af dem vist optegnelserne, taget på det tidspunkt, af deres spirituelle besøg. I dem stod det, at den nye æra skulle indvies ved en ekstraordinær opdagelse af materiel såvel som af åndelig

rigdom. Dette er en yderst bemærkelsesværdig profeti, da det er et spørgsmål om historie, at guldmarkerne i Californien blev opdaget inden for meget kort tid efter det psykiske udbrud. En Swedenborg med sin korrespondancelære kunne måske hævde, at den ene var komplementær til den anden.

Denne episode af Shaker-manifestationerne er en meget tydelig forbindelse mellem Swedenborgs pionerarbejde og Davis og Fox-søstrenes periode. Vi skal nu overveje førstnævntes karriere, som er intimt forbundet med den moderne psykiske bevægelses fremgang og fremgang.

III. — PROFETEN FOR DEN NYE ÅBENbarelse

Illustration

Andrew Jackson Davis.

ANDREW JACKSON DAVIS var en af de mest bemærkelsesværdige mænd, som vi har nogen nøjagtig fortegnelse over. Født i 1826 på bredden af Hudson, hans mor var en uuddannet kvinde, med en visionær drejning, som var allieret med vulgær overtro, mens hans far var en beruset arbejder i læder. Han har skrevet detaljerne om sin egen barndom i en nysgerrig bog, "The Magic Staff", som bringer os hjem til os det primitive og alligevel kraftfulde liv i de amerikanske provinser i første halvdel af forrige århundrede. Folk var uhøflige og uuddannede, men deres åndelige side var meget levende, og de ser ud til konstant at have rakt ud efter noget nyt. Det var i disse landdistrikter i New York i løbet af få år, at både mormonismen og den moderne spiritualisme blev udviklet.

Der kunne aldrig have været en dreng med færre naturlige fordele end Davis. Han var svag i kroppen og udsultet i sindet. Uden for en lejlighedsvis skolestart kunne han kun huske én bog, som han nogensinde havde læst op til sit sekstende år. Alligevel lurede der i det stakkels væsen sådanne åndelige kræfter, at før han var tyve, havde han skrevet en af de mest dybtgående og originale filosofibøger, der nogensinde er blevet produceret. Kunne der være et klarere bevis for, at intet kom fra ham selv, og at han kun var et ledningsrør, gennem hvilket kendskabet til det enorme reservoir, som finder sådanne uforklarlige udløb, flød? En Jeanne d'Arc's tapperhed, en Therasas hellighed, en Jackson Davis' visdom, de overnaturlige kræfter i et Daniel-hjem, kommer alle fra den samme kilde.

I hans senere barndom begyndte Davis's latente psykiske kræfter at udvikle sig. Ligesom Joan hørte han stemmer på markerne - blide stemmer, som gav ham gode råd og trøst. Clairvoyance fulgte denne clairaudience. På tidspunktet for sin mors død havde han en slående vision om et dejligt hjem i et lysende land, som han formodede var det sted, hvor hans mor var gået. Hans fulde kapacitet blev imidlertid udnyttet af chancen for, at en rejsende showmand, der udstillede mesmerismens vidundere, kom til landsbyen og eksperimenterede på Davis, såvel som på mange andre unge rustikke, der ønskede at opleve sensationen. Det blev hurtigt konstateret, at Davis havde meget bemærkelsesværdige clairvoyante kræfter.

Disse blev udviklet ikke af den peripatetiske mesmerist, men af en lokal skrædder ved navn Levingston, som synes at have været en pionertænkner. Han var så fascineret af sit fags vidunderlige gaver, at han opgav sin velstående virksomhed og viede hele sin tid til at arbejde med Davis og bruge hans

clairvoyante beføjelser til diagnosticering af sygdom. Davis havde udviklet den kraft, der er almindelig blandt synske, til at se uden øjnene, inklusive ting, som under alle omstændigheder ikke kunne ses af menneskesyn. Først blev gaven brugt som en slags morskab ved at læse bogstaverne eller urene fra de samlede rustikker, når hans øjne var bandageret. I sådanne tilfælde kan alle dele af legemet påtage sig synets funktion, og årsagen er sandsynligvis, at det æteriske eller åndelige legeme, der besidder de samme organer som det fysiske, er helt eller delvist udkoblet, og at det registrerer indtrykket. Da det kunne antage en hvilken som helst kropsholdning eller kunne dreje helt rundt, ville man naturligvis få syn fra enhver vinkel, og der gives en forklaring på sådanne tilfælde, som forfatteren mødte i det nordlige England, hvor Tom Tyrrell, det berømte medie, plejede at gå rundt i et rum og beundre billederne, med baghovedet vendt mod væggene, som de var hængt på. Om de æteriske øjne i sådanne tilfælde ser billedet, eller om de ser billedets æteriske duplikat, er et af de mange problemer, som vi overlader til vores efterkommere.

Levingston brugte Davis først til medicinsk diagnose. Han beskrev, hvordan menneskekroppen blev gennemsigtig for hans åndelige øjne, som syntes at virke fra midten af hans pande. Hvert organ skilte sig tydeligt ud og med en særlig udstråling, som blev dæmpet i tilfælde af sygdom. For det ortodokse medicinske sind, som forfatteren har stor sympati for, er sådanne kræfter mistænkelige som at åbne en dør for kvaksalveri, og alligevel er han nødt til at indrømme, at alt, hvad der blev sagt af Davis, er blevet bekræftet i hans egen erfaring af Mr. Bloomfield, Melbourne, som beskrev for ham den forbløffelse, han følte, da denne kraft pludselig kom over ham på gaden og afslørede anatomien hos to personer, der gik foran ham. Sådanne beføjelser er så velbeviste, at det ikke har været usædvanligt for læger at engagere clairvoyante som hjælpere i diagnosticering. Hippokrates siger: "De følelser, som kroppen lider, ser sjælen med lukkede øjne." Tilsyneladende kendte de gamle altså noget til sådanne metoder. Davis' tjenester var ikke begrænset til dem, der var i hans nærhed, men høj; sjæl eller æterisk krop kunne blive befriet ved sin arbejdsgivers magnetiske manipulation og kunne sendes ud som en brevdue med vished om, at den ville komme hjem igen med enhver ønsket information. Bortset fra den humanitære mission, som den normalt var engageret i, ville den nogle gange strejfe efter forgodtbefindende, og han har beskrevet i vidunderlige passager, hvordan han ville se en gennemskinnelig jord under sig, med de store årer af mineralske lejer skinnende igennem som masser af smeltet metal, hver med sin egen brændende udstråling.

Det er bemærkelsesværdigt, at han i denne tidligere fase af Davis' psykiske oplevelse ikke havde nogen hukommelse, da han vendte tilbage fra trance om, hvad hans indtryk havde været. De blev dog registreret i hans underbevidsthed, og på et senere tidspunkt huskede han dem alle tydeligt. I den tid var han en kilde til undervisning for andre, men forblev selv uvidende.

Indtil da havde hans udvikling været på linjer, som ikke er ualmindelige, og som kunne matches med enhver psykisk elevs erfaring. Men så opstod der en episode, som var helt ny, og som er beskrevet i detaljer i selvbiografien. Kort sagt var fakta disse. Om aftenen den 6. marts 1844 blev Davis pludselig besat af en eller anden magt, som fik ham til at flyve fra den lille by Poughkeepsie, hvor han boede, og skynde sig af sted, i en tilstand af halvtrance, på en hurtig rejse. Da han genvandt sine klare opfattelser, befandt han sig blandt vilde bjerge, og der hævder han at have mødt to ærværdige mænd, som han holdt intimt og opløftende fællesskab med, den ene om medicin og den anden om moral. Hele natten var han ude, og da han spurgte, hvor han befandt sig næste morgen, fik han at vide, at han var i Catskill-bjergene og 40 miles fra sit hjem. Hele fortællingen lyder som en subjektiv oplevelse, en drøm eller en vision, og man ville ikke tøve med at placere den som sådan, hvis det ikke var for detaljerne i hans modtagelse og det måltid, han spiste ved sin hjemkomst. Det er et muligt alternativ, at flugten ind i bjergene var en realitet og interviewene en drøm. Han hævder, at han bagefter identificerede sine to mentorer som Galen og Swedenborg, hvilket er interessant som værende den første kontakt med de døde, som han nogensinde havde genkendt. Hele episoden virker visionær og havde ingen direkte betydning for drengens bemærkelsesværdige fremtid.

Han mærkede højere kræfter røre sig i sig, og det blev bemærket til ham, at når han blev stillet dybe spørgsmål i den hypnotiserende trance, svarede han altid: "Det vil jeg svare på i min bog." I sit nittende år følte han, at timen for at skrive bogen var kommet. Levingstons hypnotiserende indflydelse syntes af en eller anden grund ikke egnet til dette, og en Dr. Lyon blev valgt som den nye mesmerist. Lyon kastede sit

praksis og tog med sin enestående protege til New York, hvor de i øjeblikket opfordrede pastor William Fishbough til at komme og fungere som amanuensis. Den intuitive udvælgelse synes at have været berettiget, for han opgav også straks sit arbejde og adlød stævningen. Så, mens apparatet var klar, kastede Lyon drengen dag efter dag ind i den magnetiske trance, og hans ytringer blev taget ned af den trofaste sekretær. Der var ingen penge og ingen omtale i sagen, og selv den mest skeptiske kritiker kan ikke andet end at indrømme, at disse tre mænds besættelse og genstande var en vidunderlig kontrast til den pengeskabende materielle verden, som omgav dem. De nåede ud til det hinsides, og hvad kan mennesket gøre, der er ædlere?

Det skal forstås, at et rør ikke kan bære mere end dets egen diameter tillader. Diameteren på Davis var meget anderledes end Swedenborgs. Hver fik viden, mens de var i en oplyst tilstand. Men Swedenborg var den mest lærde mand i Europa, mens Davis var en så uvidende ung mand, som man kunne finde i staten New York. Swedenborgs åbenbaring var måske den største, men mere tilbøjelig til at være præget af hans egen hjerne. Afsløringen af Davis var uden sammenligning det største mirakel.

Dr. George Bush, professor i hebraisk ved University of New York, som var en af de tilstedeværende, mens trance-talerne blev taget ned, skriver:

Jeg kan højtideligt bekræfte, at jeg har hørt Davis korrekt citere det hebraiske sprog i sine forelæsninger og udvise en viden om geologi, som ville have været forbløffende for en person på hans alder, selv hvis han havde viet årevis til studiet. Han har med den største signalevne diskuteret de dybeste spørgsmål om historisk og bibelsk arkæologi, om mytologi, om sprogets oprindelse og tilhørsforhold og civilisationens fremskridt blandt de forskellige nationer på kloden, hvilket ville være til ære for enhver forsker. af tiden, selv om han ved at nå dem havde den fordel at få adgang til alle kristenhedens biblioteker. Ja, hvis han havde fået al den information, han giver i disse forelæsninger, ikke i de to år, der er gået, siden han forlod skomagerbænken, men i hele sit liv, med det mest ihærdige studium, intet vidunder af intellekt, som verden nogensinde har hørt ville være et øjeblik sammenlignet med ham, men alligevel har han aldrig læst et eneste bind eller side.

Davis har et bemærkelsesværdigt pennebillede af sig selv i det øjeblik. Han beder os gøre status over hans udstyr. "Omkredsen af hans hoved er usædvanlig lille," siger han. "Hvis størrelse er et mål for magt, så er denne unges mentale kapacitet usædvanligt begrænset. Hans lunger er svage og uudvidede. Han havde ikke dvælet midt i raffinerede påvirkninger - væremåder uvenlig og akavet. Han har ikke læst en bog undtagen én. Han ved intet grammatik eller sprogets regler, ej heller forbundet med litterære eller videnskabelige personer." Sådan var drengen på nitten, fra hvem der nu strømmede en fuldkommen grå stær af ord og ideer, som er åbne for kritik, ikke af enkelhed, men for at være for kompleks og for indhyllet i lærde termer, dog altid med en sammenhængende tråd af fornuft og metode. under dem.

Det er meget godt at tale om det underbevidste sind, men dette er normalt blevet opfattet som udseendet af ideer, der er blevet modtaget og derefter nedsænket. Når den udviklede Davis for eksempel kunne genkalde sig, hvad der var sket i hans trancer i hans uudviklede dage, var det et tydeligt eksempel på, at de begravede indtryk dukkede op. Men det ser ud til at være

misbrug af ord at tale om det ubevidste sind, når vi har at gøre med noget, som aldrig med normale midler kunne have nået noget lag af sindet, uanset om det er bevidst eller ej.

Sådan var begyndelsen på Davis' store psykiske åbenbaring, som til sidst strakte sig over mange bøger og alle er dækket af navnet "Harmonica-filosofien". Om dens natur og dens plads i den psykiske undervisning skal vi behandle senere.

I denne fase af sit liv hævder Davis stadig at have været under direkte indflydelse af den person, som han bagefter identificerede som Swedenborg - et navn, som han på det tidspunkt var ganske ukendt for. Fra tid til anden modtog han en clairaudient indkaldelse om at "gå op i bjerget." Dette bjerg var en bakke på den fjerneste bred af Hudson over for Poughkeepsie. Der på bjerget hævder han, at han mødte og talte med en ærværdig skikkelse. Der synes ikke at have været nogen af detaljerne i en materialisering, og hændelsen har ingen analogi i vores psykiske oplevelse, undtagen - og man taler med al ærbødighed - da Kristus også gik op på et bjerg og kommunikerede med Moses' former. og Elias. Der synes analogien fuldstændig.

Davis ser ikke ud til overhovedet at have været en religiøs mand i almindelig konventionel forstand, selvom han var gennemblødt med sand åndelig kraft. Hans synspunkter, så vidt man kan følge dem, var meget kritiske med hensyn til bibelsk åbenbaring, og for at sige det på det laveste, han troede ikke på bogstavelig fortolkning. Men han var ærlig, seriøs, uvennelig, ivrig efter at få sandheden og bevidst om sit ansvar i at sprede den.

I to år fortsatte den bevidstløse Davis med at diktere sin bog om naturens hemmeligheder, mens den bevidste Davis lavede lidt selvopdragelse i New York med lejlighedsvis genoprettende besøg i Poughkeepsie. Han var begyndt at tiltrække nogle seriøse menneskers opmærksomhed, Edgar Allan Poe var en af hans besøgende. Hans psykiske udvikling fortsatte, og før han nåede sit enogtyvende år, havde han opnået en tilstand, hvor han ikke behøvede nogen anden person til at kaste ham i trance, men kunne gøre det for sig selv. Også hans underbevidste hukommelse blev endelig åbnet, og han var i stand til at gennemgå hele den lange udsigt over sine oplevelser. Det var på dette tidspunkt, at han sad ved en døende kvinde og iagttog hver eneste detalje af sjælens afgang, en vidunderlig beskrivelse af hvilken er givet i første bind af "Den Store Harmonia". Selvom denne beskrivelse er udgivet som en separat pjece, er den ikke så kendt, som den burde være, og en kort indbegrebet af den kan interessere læseren.

Han begynder med den trøstende refleksion, at hans egne sjæleflugter, som var død i alt undtagen varighed, havde vist ham, at oplevelsen var "interessant og dejlig", og at de symptomer, der ser ud til at være tegn på smerte, virkelig er de ubevidste reflekser. af kroppen, og har ingen betydning. Derefter fortæller han, hvordan han, efter først at have kastet sig ud i det, han kalder den "overordnede tilstand", således observerede stadierne fra den åndelige side. "Det materielle øje kan kun se, hvad der er materielt, og det åndelige, hvad der er åndeligt," men da alt ser ud til at have en åndelig pendant, er resultatet det samme. Når en ånd kommer til os, er det altså ikke os, den opfatter, men vores æteriske legemer, som dog er duplikater af vores virkelige.

Det var denne æteriske krop, som Davis så komme frem fra dens stakkels udslidte hylster af protoplasma, som til sidst lå tom på sengen som den skrumpede puppe, når mølen er fri.

Processen startede med en ekstrem koncentration i hjernen, som blev mere og mere lysende, efterhånden som ekstremiteterne blev mørkere. Det er sandsynligt, at mennesket aldrig tænker så klart eller er så intenst bevidst, som det bliver efter alle midler til at indikere, at hans tanker har forladt ham. Så begynder den nye krop at komme frem, og hovedet frigør sig først. Snart har den frigjort sig fuldstændig, stående vinkelret på liget, med fødderne nær hovedet og med et eller andet lysende vitalbånd, som svarer til navlestrengen. Når snoren knækker trækkes en lille del tilbage ind i den døde krop, og det er denne, der bevarer den mod øjeblikkelig forrådnelse. Hvad angår det æteriske legeme, tager det lidt tid at tilpasse sig dets nye omgivelser, og i dette tilfælde passerede det så ud gennem de åbne døre. "Jeg så hende passere gennem det tilstødende rum, ud af døren og træde fra huset ind i atmosfæren. Umiddelbart efter at hun kom ud af huset fik hun selskab af to venlige ånder fra det åndelige land, og efter ømt at have genkendt og kommunikeret med hver andre begyndte de tre på den mest yndefulde måde at stige skråt op gennem vores klodes æteriske indhylling. De gik så naturligt og broderligt sammen, at jeg næsten ikke kunne indse, at de trådte i luften - de så ud til at gå på siden af. et herligt, men velkendt bjerg, jeg fortsatte med at se på dem, indtil afstanden lukkede dem fra mit syn.

Sådan er visionen om Døden som set af A. J. Davis - en meget anderledes end den mørke rædsel, som så længe har besat den menneskelige fantasi. Hvis dette er sandheden, så kan vi sympatisere med Dr. Hodgson i hans udråb: "Jeg kan næsten ikke holde ud at vente." Men er det sandt? Vi kan kun sige, at der er en hel del bekræftende beviser.

Mange, der har været i den kataleptiske tilstand, eller som har været så syge, at de er sunket i dyb koma, har bragt indtryk tilbage, der er meget i overensstemmelse med Davis' forklaring, selvom andre er vendt tilbage med deres sind fuldstændig tomme. Da forfatteren var i Cincinnati i 1923, blev hun bragt i kontakt med en fru munk, der var blevet sat som død af sine læger og i en time eller deromkring havde oplevet en post mortem-tilværelse, før en skæbnefreak genoprettede hende til livet. Hun skrev en kort beretning om sin oplevelse, hvor hun havde en levende erindring om at gå ud af rummet, ligesom Davis beskrev, og også om sølvtråden, som fortsatte med at forene hendes levende sjæl med hendes komatøse krop. Et bemærkelsesværdigt tilfælde blev også rapporteret i Light (25. marts 1922), hvor en døende kvindes fem døtre, alle clairvoyante, iagttog og rapporterede om processen med deres mors død. Også dér var beskrivelsen af processen meget analog med den givne, og alligevel er der tilstrækkelig forskel i denne og andre beretninger til at antyde, at begivenhedernes rækkefølge ikke altid er reguleret af de samme love. En anden variation af ekstrem interesse er at finde i en tegning

af et børnemedie, som skildrer sjælen, der forlader kroppen og er beskrevet i fru De Morgans "Fra stof til ånd" (s. 121). Denne bog, med dens vægtige forord af den berømte matematiker professor De Morgan, er et af pionerværkerne for den spirituelle bevægelse i Storbritannien. Når man reflekterer over, at den blev udgivet i 1863, bliver ens hjerte tungt over succesen med disse obstruktionskræfter, der afspejles så stærkt i pressen, som i så mange år har haft held til at stå mellem Guds budskab og menneskeheden.

Davis' profetiske kraft kan kun overvindes af skeptikeren, hvis han ignorerer rekorden. Før 1856 profeterede han i detaljer om prægningen af motorvognen og skrivemaskinen. I hans bog, "The Penetralia," fremgår følgende:

"Spørgsmål: Vil utilitarismen gøre nogen opdagelser i andre lokomotivretninger?"

"Ja; pas på disse dage for vogne og rejsesaloner på landeveje - uden heste, uden damp, uden nogen synlig drivkraft, der bevæger sig med større hastighed og langt mere sikkerhed end nu. Vogne vil blive flyttet af en mærkelig og smuk og simpel blanding af vandige og atmosfæriske gasser - så let at kondensere, så enkelt antændes og så bibragt af en maskine, der ligner vores motorer, at de er helt skjult og håndterbare mellem de forreste hjul i tyndt befolkede territorier Den første forudsætning for disse land-lokomotiver vil være gode veje, hvorpå du med din motor, uden dine heste, kan rejse med stor hurtighed.

"Han blev derefter spurgt:

"Opfatter du nogen plan for at fremskynde skrivekunsten?"

"Ja; jeg er næsten bevæget til at opfinde en automatisk psykograf - det vil sige en kunstig sjæleskribent. Den kan være konstrueret noget som et klaver, en klaver eller skala af tangenter til at repræsentere de elementære lyde; et andet og lavere niveau for at repræsentere en kombination, og endnu en til en hurtig genkombination, så en person i stedet for at spille et stykke musik kan røre ved en prædiken eller et digt."

Så også denne seer, som svar på en forespørgsel om det, der dengang blev kaldt "atmosphærisk navigation", følte sig "dybt imponeret" over, at "den nødvendige mekanisme - at overskride de ugunstige luftstrømme, så vi kan sejle lige så let og sikkert og behageligt som fugle - er afhængig af en ny drivkraft. Denne kraft vil ikke kun flytte lokomotivet på skinnen og vognen på landevejen, men også luftvognene, som vil bevæge sig gennem himlen. land til land."

Han forudsagde Spiritualismens komme i hans "Principles of Nature", udgivet i 1847, hvor han siger:

Det er en sandhed, at ånder kommunikerer med hinanden, mens den ene er i kroppen og den anden i de højere sfærer - og det også, når personen i kroppen er ubevidst om tilstrømningen og derfor ikke kan overbevises om faktum; og denne sandhed vil længe vise sig i form af en levende demonstration. Og verden vil hylde med glæde indvarslingen af den æra, hvor menneskets indre vil blive åbnet, og det åndelige fællesskab vil blive etableret, sådan som indbyggerne på Mars, Jupiter og Saturn nu nyder.

I denne sag var Davis' lære bestemt, men det må indrømmes, at han i en del af sit arbejde er ubestemt, og at det er hård læsning, for det er vansiret ved brugen af lange ord, og af og til opfinder han endda et ordforråd af sin egen. Det var imidlertid på et meget højt moralsk og intellektuelt niveau og kunne bedst beskrives som en opdateret kristendom med Kristi etik anvendt på moderne problemer og fuldstændig frigjort for alle spor af dogmer. "Dokumentær religion", som Davis kaldte det, var efter hans mening slet ikke religion. Det navn kunne kun anvendes på det personlige produkt af fornuft og spiritualitet. Sådan var den generelle undervisningslinje, blandet op med mange åbenbaringer af naturen, som blev nedfældet i de på hinanden følgende bøger i "Harmonial Philosophy", som efterfulgte "Naturens guddommelige åbenbaringer", og optog de næste par år af hans liv. Meget af undervisningen

optrådte i et mærkeligt blad kaldet "The Univercoelum", og meget blev spredt ved forelæsninger, hvori han fremlagde resultaterne af sine afsløringer for offentligheden.

I sin åndelige vision så Davis en indretning af universet, som svarer nøje til det, som Swedenborg allerede havde noteret sig, og som efterfølgende blev undervist af ånderne og accepteret af spiritualisterne. Han så et liv, der lignede jordens, et liv, der kan kaldes halvmaterielt, med fornøjelser og stræben, der ville appellere til vores natur, som på ingen måde var blevet ændret af døden. Han så studier for de flittige, hyggelige opgaver for de energiske, kunst for det kunstneriske, skønhed for naturens elskere, hvile for de trætte. Han så graduerede faser af det åndelige liv, gennem hvilke man langsomt steg til det sublime

og det himmelske. Han førte sit storslåede syn videre ud over det nuværende univers og så det igen opløses i ildtågen, hvorfra det havde konsolideret sig, og derefter konsolideres igen for at danne scenen, hvor en højere udvikling kunne finde sted, den højeste klasse her starter som den laveste klasse der. Denne proces så han forny sig utallige gange, dækkede billioner af år og altid arbejde hen imod forfining og rensning. Disse sfærer afbildede han som koncentriske ringe rundt om i verden, men da han indrømmer, at hverken tid eller rum definerer sig klart i hans visioner, behøver vi ikke tage deres geografi i alt for bogstavelig forstand. Livets formål var at kvalificere sig til fremskridt i dette kolossale plan, og den bedste metode til menneskelig fremgang var at komme væk fra synd – ikke kun de synder, som normalt erkendes, men også de synder med bigotteri, snæverhed og hårdhed, som er meget især skavanker ikke af det flygtige kød, men af den permanente ånd. Til dette formål var tilbagevenden til det enkle liv, enkle overbevisninger og primitivt broderskab afgørende. Penge, alkohol, begær, vold og præstekunst – i sin snævre betydning – var de vigtigste hindringer for racemæssig fremgang.

Det må indrømmes, at Davis, så vidt man kan følge hans liv, levede op til sine egne erhverv. Han var meget ydmyg, og alligevel var han af det stof, som helgener er lavet af. Hans selvbiografi strækker sig kun til 1857, så han var lidt over tredive, da han udgav den, men den giver et meget fuldstændigt og til tider et ufrivilligt indblik i manden. Han var meget fattig, men han var retfærdig og velgørende. Han var meget alvorlig, og alligevel var han tålmodig i argumentationen og mild under modsigelse. De værste motiver blev tillagt ham, og han optager dem med et tolerant smil. Han giver en fuldstændig beretning om sine to første ægteskaber, der var lige så usædvanlige som alt andet ved ham, men som kun afspejler æren for ham. Fra datoen, hvor "The Magic Staff" slutter, ser han ud til at have ført det samme liv med skiftevis skrivning og forelæsninger og vundet mere og mere verdens øre, indtil han døde i år 1910 i en alder af fireogfirs. De sidste år af sit liv tilbragte han som indehaver af en lille boghandel i Boston. Det faktum, at hans "Harmonial Philosophy" nu er gået igennem omkring fire udgaver i USA, er et bevis på, at det frø, som han spredte så flittigt, ikke alt sammen er faldet på gold jord.

Det, der er vigtigt for os, er den rolle, som Davis spillede ved begyndelsen af den åndelige åbenbaring. Han begyndte at forberede jorden, før denne åbenbaring indtraf. Han var tydeligvis bestemt til at være tæt forbundet med det, for han var klar over den materielle demonstration i Hydesville på samme dag, hvor den fandt sted. Fra hans notater er der citeret sætningen under den vitale dato 31. marts 1848: "Om dagslys i morges gik en varm vejtrækning over mit ansigt, og jeg hørte en stemme, øm og stærk, der sagde: 'Bror, det gode værk har begyndt - se, en levende demonstration er født.' Jeg undrede mig over, hvad der

kunne menes med sådan en besked." Det var begyndelsen på den mægtige bevægelse, hvor han skulle optræde som profet. Hans egne kræfter var i sig selv supernormale på den mentale side, ligesom de fysiske tegn var på den materielle side. Hver supplerede den anden. Han var, op til grænsen af sin kapacitet, bevægelsens sjæl, den ene hjerne, der havde en klar vision om det budskab, som blev indvarslet på en så ny og mærkelig måde. Intet menneske kan tage hele budskabet, for det er uendeligt og stiger stadig højere, efterhånden som vi kommer i kontakt med højere væsener, men Davis fortolkede det så godt for sin tid og generation, at lidt kan tilføjes selv nu til hans undfangelse.

Han var rykket et skridt ud over Swedenborg, skønt han ikke havde Swedenborgs mentale udstyr til at samle sine resultater med. Swedenborg havde set en himmel og et helvede, ligesom Davis så det og har beskrevet det mere detaljeret. **Swedenborg fik dog ikke en klar vision om de dødes stilling og åndeverdens sande natur med mulighed for tilbagevenden, som den blev åbenbaret for den amerikanske seer.** Denne viden kom langsomt til Davis. Hans mærkelige interviews med, hvad han beskrev som "materialiserede ånder" var usædvanlige ting, og han trak ingen almindelige konklusioner af dem. Det var senere, da han blev bragt i kontakt med faktiske åndelige fænomener, at han var i stand til at se den fulde betydning af dem. Denne kontakt blev ikke etableret i Rochester, men snarere i Stratford i Connecticut, hvor Davis var vidne til de poltergeistiske fænomener, som brød ud i en præsts husstand, Dr. Phelps, i de første måneder af 1850. En undersøgelse af disse førte til ham til at skrive en pjece, "The Philosophy of Spiritual Intercourse", udvidet bagefter til en bog, som indeholder meget, som verden endnu ikke har mestret. Noget af det kan i sin kloge tilbageholdenhed også anbefales til nogle spiritualister. "Spiritualisme er nyttig som

en levende demonstration af en fremtidig tilværelse," siger han. "Ånder har hjulpet mig mange gange, men de kontrollerer hverken min person eller min fornuft. De kan og udfører venlige kontorer for dem på jorden. Men fordele kan kun sikres på betingelse af, at vi tillader dem at blive vores lærere og ikke vores mestre - at vi accepterer dem som ledsagere, ikke som guder, der skal tilbedes." Kloge ord - og en moderne gentagelse af den vitale bemærkning fra Saint Paulus, at profeten ikke må være underlagt sine egne gaver.

For at kunne forklare Davis' liv tilstrækkeligt, er man nødt til at stige op til overnormale forhold. Men selv da er der alternative forklaringer. Når man overvejer følgende ubestridelige fakta:

1. At han hævder at have set og hørt Swedenborgs materialiserede form, før han vidste noget om sin lære.
2. At noget besad denne uvidende yngling, som gav ham stor kundskab.
3. At denne viden tog de samme brede gennemgribende universelle linier, som var karakteristiske for Swedenborg.
4. Men at de gik et skridt videre, efter at have tilføjet netop den viden om åndskraft, som Swedenborg kan have opnået efter hans død.

I betragtning af disse fire punkter, er det så ikke en mulig hypotese, at den magt, der kontrollerede Davis, faktisk var Swedenborg? Det ville være godt, hvis den estimerede, men

meget snævre og begrænsede Nye Kirke tog sådanne muligheder i betragtning. Men uanset om Davis stod alene, eller om han var en afspejling af en, der var større end ham selv, er det en kendsgerning, at han var en mirakelmand, den inspirerede, lærde, uuddannede apostel i den nye uddeling. Så permanent har hans indflydelse været, at den kendte kunstner og kritiker hr. E. Wake Cook i sin bemærkelsesværdige bog "Retgression in Art,"* vender tilbage til Davis' lære som den ene moderne indflydelse, der kunne omforme verden. Davis satte sit præg dybt på spiritualisme. "Sommerland", for eksempel, som et navn for det moderne Paradis, og hele systemet af Lyceum-skoler med deres geniale organisation, er hans udformning. Som hr. Baseden Butt har bemærket: "Selv i dag er det fulde og endelige omfang af hans indflydelse ekstremt vanskeligt, hvis ikke umuligt, at vurdere."

* Hutchinson's, 1924. Occult Review, februar, 1925.

IV. — HYDESVILLE-EPISODEN

Illustration

Hydesville Cottage

VI har nu sporet forskellige afbrudte og uregelmæssige oprør af psykisk kraft i de sager, der er blevet fremsat, og vi kommer endelig til den særlige episode, som virkelig var på et lavere niveau end dem, der var gået før, men som fandt sted inden for kendskabet. af et praktisk folk, der fandt midler til at udforske det grundigt og til at indføre fornuft og system i, hvad der blot havde været genstand for formålsløs undren. Det er rigtigt, at omstændighederne var ringe, skuespillerne ydmyge, stedet afsides og kommunikationen dårlig, der ikke var baseret på noget højere motiv end hævn. Når man imidlertid i denne verdens daglige anliggender ønsker at teste, om en telegrafisk ledning er i funktion, lægger man mærke til, om en meddelelse kommer igennem, og den høje eller lave karakter af den meddelelse er en ganske sekundær betragtning. Det siges, at den første besked, der rent faktisk kom gennem det transatlantiske kabel, var en almindelig henvendelse fra testingeniøren. Ikke desto mindre har konger og præsidenter brugt det siden. Så det er, at den ydmyge ånd hos den myrdede kræmmer i Hydesville kan have åbnet et hul, som englenerne har myldret ind i. Der er godt og ondt og alt det der er mellem på den anden side som på denne side af sløret. Den virksomhed, du tiltrækker, afhænger af dig selv og dine egne motiver.

Hydesville er en typisk lille landsby i staten New York med en primitiv befolkning, der uden tvivl var halvt uddannet, men som sandsynligvis, ligesom resten af disse små amerikanske livscentre, var mere løsrevet fra fordomme og mere modtagelig for nye ideer. end noget andet sæt mennesker på det tidspunkt. Denne særlige landsby, beliggende omkring 20 miles fra den stigende by Rochester, bestod af en klynge af træhuse af en meget ydmyg type. Det var i en af disse, en bolig, der bestemt ikke ville leve op til kravene fra en britisk distriktsrådsinspektør, at der begyndte denne udvikling, som allerede efter manges mening er langt det vigtigste, som Amerika har givet til verdens fællesskab. Det var beboet af en anstændig bondefamilie ved navn Fox - et navn, der ved et mærkeligt tilfælde allerede er blevet registreret i religiøs historie som kvækernes apostel. Foruden faderen og moderen, som var metodister i religionen, boede der to børn i huset på det tidspunkt, hvor manifestationerne nåede et sådant intensitetspunkt, at de tiltrak sig generel opmærksomhed. Disse børn var døtrene - Margaret

på fjorten år og Kate på elleve. Der var flere andre børn ude i verden, hvoraf kun én, Leah, der underviste i musik i Rochester, behøvede at komme ind i denne fortælling.

Det lille hus havde allerede etableret et noget uhyggeligt ry. Beviserne for denne effekt blev indsamlet og offentliggjort meget kort efter begivenheden, og synes at være så pålidelige, som sådanne beviser kan være. I lyset af den ekstreme vigtighed af alt, hvad der har med sagen at gøre, må nogle uddrag fra disse depositioner indsættes, men for at undgå forskydning af fortællingen er beviserne på dette punkt blevet henvist til appendiks. Vi går derfor straks over til lejetidspunktet for familien Fox, der overtog huset den 11. december 1847. Først næste år begyndte de lyde, som de tidligere lejere hørte, atter en gang. Disse lyde bestod af rappende lyde. En rap ser ud til at være den ikke unaturlige lyd, der frembringes af besøgende udefra, når de ønskede at give besked om deres tilstedeværelse ved døren til menneskelivet og ønskede, at døren skulle åbnes for dem. Netop sådanne raps (alle ukendte for disse ulæste bønder) havde fundet sted i England i 1661 i hr. Mompessons hus i Tedworth.* Raps er også registreret af Melancthon som værende fundet sted i Oppenheim i Tyskland i 1520, og rap blev hørt på Epworth Vicarage i 1716. Her var de endnu en gang, og til sidst var de bestemt til at have den lukkede dør åben.

* Saducismus Triumphatus, af pastor Joseph Glanvil.

Lydene ser ikke ud til at have ramt Fox-familien før i midten af marts 1848. Fra den dato og fremefter steg de konstant i intensitet. Nogle gange var de blot et banke; andre gange lød de som møblers bevægelse. Børnene var så forskrækkede, at de nægtede at sove fra hinanden og blev taget ind i deres forældres soveværelse. Så levende var lydene, at sengene begejstrede og rystede. Alle mulige eftersøgninger blev foretaget, manden ventede på den ene side af døren og konen på den anden, men rapene fortsatte stadig. Det blev hurtigt bemærket, at dagslyset var skadeligt for fænomenerne, og det styrkede naturligvis ideen om tricks, men enhver mulig løsning blev testet og mislykkedes. Endelig, natten til den 31. marts, var der et meget højt og vedvarende udbrud af uforklarlige lyde. Det var på denne nat, at et af de store punkter i den psykiske udvikling blev nået, for det var på det tidspunkt, at den unge Kate Fox udfordrede den usete kraft til at gentage sine fingre. Det ubehøvede lokale med dets alvorlige, forventningsfulde, halvkledte beboere med ivrige opadvendte ansigter, dets cirkel af levende lys og dets tunge skygger, der lurer i hjørnerne, kunne godt gøres til genstand for et stort historisk maleri. Søg i alle paladser og kancellier fra 1848, og hvor finder du et kammer, der har gjort sin plads i historien lige så sikker som dette lille soveværelse i en hytte?

Selv om barnets udfordring blev givet med flippede ord, blev det øjeblikkeligt besvaret. Hvert snap blev gentaget af et banke. Hvor ydmyg operatøren end var, virkede den åndelige telegraf omsider, og det blev overladt til den menneskelige races tålmodighed og moralske alvor at afgøre, hvor høj dens anvendelse kunne være i fremtiden. Uforklarlige kræfter var mange i verden, men her var en styrke, der hævdede at have uafhængig intelligens bagved. Det var det ypperste tegn på en ny afgang.

Mrs. Fox var forbløffet over denne udvikling, og over den yderligere opdagelse, som styrken tilsyneladende kunne se såvel som høre, for da Kate knipsede med fingrene uden lyd, reagerede rappen stadig. Moderen stillede en række spørgsmål, hvis svar givet i tal viste en større viden om hendes egne forhold, end hun selv besad, for rapperne insisterede på, at hun havde fået syv børn, hvorimod hun protesterede over, at hun kun havde født seks, indtil en,

der var død tidligt, kom tilbage til hende. En nabo, Mrs. Redfield, blev kaldt ind, og hendes morskab blev ændret til undren og endelig til ærefrygt, da hun også lyttede til korrekte svar på intime spørgsmål.

Naboerne strømmede til, da nogle rygter om disse vidundere gik i gang, og de to børn blev båret væk af den ene af dem, mens fru Fox gik for at overnatte hos fru Redfield. I deres fravær foregik fænomenerne nøjagtigt det samme som før, hvilket en gang for alle fjerner de teorier om knækkende tæer og forskydning af knæ, som så ofte er blevet fremført af mennesker, der ikke er klar over de sande kendsgerninger.

Efter at have dannet en slags uformel undersøgelseskomité, brugte folkemængden på kloge Yankee-manér en stor del af natten den 31. marts på at spille spørgsmål og svar med den usete intelligens. Efter dets egen beretning var han en ånd; han var blevet såret i det hus; han udtalte navnet på en tidligere beboer, der havde såret ham; han var enogtredivede år gammel ved dødstidspunktet (hvilket var fem år før); han var blevet myrdet for penge; han var blevet begravet i kælderens ti fods dyb. Ved nedstigningen til kælderen brød kedelige, kraftige dunk, der tilsyneladende kom nede fra jorden, ud, da efterforskeren stod i midten. Der var

ingen lyd på andre tidspunkter. Det var altså begravelsesstedet! Det var en nabo ved navn Duesler, som først og fremmest moderne mænd ringede over alfabetet og fik svar ved rap på bogstaverne. På denne måde opnåedes navnet på den døde mand - Charles B. Rosma. Ideen om forbundne beskeder blev først udviklet fire måneder senere, da Isaac Post, en kvæker fra Rochester, var pioneren. Disse var i meget kort oversigt begivenhederne den 31. marts, som blev videreført og bekræftet den efterfølgende nat, hvor ikke færre end et par hundrede mennesker var samlet omkring huset. Den 2. april blev det observeret, at rapperne kom om dagen såvel som om natten.

Sådan er en synopsis af begivenhederne natten til den 31. marts 1848, men da det var den lille rod, som udsprang så stort et træ, og da hele dette bind kan siges at være et monument over dets minde, ville det synes passende, at historien skal gives med de to oprindelige voksne vidners ord. Deres bevismateriale blev taget inden for fire dage efter hændelsen og udgør en del af det beundringsværdige stykke psykisk forskning fra den lokale komités side, som vil blive beskrevet og kommenteret senere. Mrs. Fox afsatte:

Natten til den første forstyrrelse stod vi alle op, tændte et stearinlys og gennemsøgte hele huset, lydene fortsatte i løbet af tiden og blev hørt tæt på det samme sted. Selvom det ikke var særlig højt, producerede det en krukke med sengestel og stole, som kunne mærkes, når vi var i seng. Det var en rystende bevægelse, mere end en pludselig krukke. Vi kunne mærke krukken, når vi stod på gulvet. Det fortsatte denne nat, indtil vi sov. Jeg sov først omkring klokken tolv. Den 30. marts blev vi forstyrret hele natten. Lydene blev hørt i alle dele af huset. Min mand stillede sig uden for døren, mens jeg stod indenfor, og der blev banket på døren mellem os. Vi hørte fodtrin i spisekammeret og gik nedenunder; vi kunne ikke hvile, og jeg konkluderede da, at huset måtte være besøgt af en eller anden ulykkelig rastløs ånd. Jeg havde ofte hørt om sådanne ting, men havde aldrig været vidne til noget af den slags, som jeg ikke kunne redegøre for før.

Fredag aften den 31. marts 1848 konkluderede vi at gå tidligt i seng og ikke lade os forstyrre af lydene, men prøve at få en nattesøvn. Min mand var her ved alle disse lejligheder, hørte

lydene og hjalp med at søge. Det var meget tidligt, da vi gik i seng denne aften - næsten ikke mørkt. Jeg havde været så knust af min hvile, at jeg næsten var syg. Min mand var ikke gået i seng, da vi første gang hørte støjen denne aften. Jeg havde lige lagt mig. Det begyndte som sædvanligt. Jeg kendte det fra alle andre lyde, jeg nogensinde havde hørt før. Børnene, der sov i den anden seng i værelset, hørte rapningen og forsøgte at lave lignende lyde ved at knipse med fingrene.

Mit yngste barn, Cathie, sagde: "Hr. Splitfoot, gør som jeg gør," og klappede i hænderne. Lyden fulgte hende øjeblikkeligt med det samme antal rap. Da hun stoppede op, holdt lyden op i kort tid. Så sagde Margaretta i sport: "Gør nu som jeg gør. Tæl en, to, tre, fire," og slog den ene hånd mod den anden på samme tid; og rapperne kom som før. Hun var bange for at gentage dem. Så sagde Cathie i sin barnlige enkelthed: "Åh, mor, jeg ved, hvad det er. I morgen er det aprilsnar, og det er nogen, der prøver at narre os."

Jeg tænkte så, at jeg kunne sætte en test, som ingen i stedet kunne svare på. Jeg bad støjen om at rappe mine forskellige børns aldre successivt. Øjeblikkeligt blev hver af mine børns aldre givet korrekt, og holdt pause mellem dem tilstrækkelig længe til at individualisere dem indtil den syvende, hvor der blev holdt en længere pause, og derefter blev der givet tre mere eftertrykkelige rap, svarende til alderen på den lille, der døde, som var mit yngste barn.

Jeg spurgte så: "Er det et menneske, der svarer så rigtigt på mine spørgsmål?" Der var ingen rap. Jeg spurgte: "Er det en ånd? Hvis det er, så lav to rap." Der blev givet to lyde, så snart anmodningen blev fremsat. Jeg sagde så "Hvis det var en såret ånd, så lav to rap", som blev lavet med det samme, hvilket fik huset til at ryste. Jeg spurgte: "Blev du såret i dette hus?" Svaret blev givet som før. "Er den levende person, der sårede dig?"

Besvaret af rap på samme måde. Jeg konstaterede ved samme metode, at det var en mand på 31 år, at han var blevet myrdet i dette hus, og hans rester blev begravet i kælderen; at hans familie bestod af en kone og fem børn, to sønner og tre døtre, der alle levede ved hans død, men at hans hustru siden var død. Jeg spurgte: "Vil du fortsætte med at rappe, hvis jeg ringer til mine naboer, så de også kan høre det?" Rappene var bekræftende højlydt.

Min mand gik hen og ringede til Mrs. Redfield, vores nærmeste nabo. Hun er en meget ærlig kvinde. Pigerne sad oppe i sengen og klamrede sig til hinanden og rystede af rædsel. Jeg tror, jeg var lige så rolig, som jeg er nu. Mrs. Redfield kom med det samme (det her var omkring t halv otte), og troede, hun ville grine af børnene. Men da hun så dem blegne af skræk og næsten målløse, blev hun forbløffet og troede, at der var noget alvorligere, end hun havde troet. Jeg stillede et par spørgsmål til hende, og blev besvaret som før. Han fortalte hendes alder nøjagtigt. Hun ringede så til sin mand, og de samme spørgsmål blev stillet og besvaret.

Så kaldte hr. Redfield ind til hr. Duesler og hustru og flere andre. Hr. Duesler tilkaldte derefter hr. og fru Hyde, også hr. og fru Jewell. Hr. Duesler stillede mange spørgsmål og modtog svar. Jeg navngav så alle de naboer, jeg kunne komme i tanke om, og spurgte, om nogen af dem havde såret ham, og fik intet svar. Mr. Duesler stillede derefter spørgsmål og modtog svar. Han spurgte: "Blev du myrdet?" Raps bekræftende. "Kan din morder stilles for retten?" Ingen lyd. "Kan han blive straffet efter loven?" Intet svar. Han sagde så: "Hvis din morder ikke kan straffes af loven, så manifest det ved rap," og rapene blev lavet klart og tydeligt. På samme måde konstaterede hr. Duesler, at han blev myrdet i det østlige

soveværelse for omkring fem år siden, og at mordet blev begået af en hr. tirsdag aften klokken tolv; at han blev myrdet ved at få halsen skåret over med en slagterkniv; at liget blev taget ned i kælderen; at det først blev begravet næste nat; at den blev ført gennem smøren, ned ad trappen, og at den var begravet ti fod under jordens overflade. Det blev også konstateret, at han blev myrdet for sine penge, med bekræftende rap.

"Hvor meget var det - hundrede?" Ingen rap. "Var det to hundrede?" osv., og da han nævnte fem hundrede, svarede rapperne bekræftende.

Mange ringede ind, som fiskede i åen, og alle hørte de samme spørgsmål og svar. Mange blev i huset hele natten. Jeg og mine børn forlod huset.

Min mand blev i huset med Mr. Redfield hele natten. Næste lørdag var huset fyldt til overflod. Der var ingen lyde i løbet af dagen, men de begyndte igen om aftenen. Det blev sagt, at der var over tre hundrede personer til stede på det tidspunkt. Søndag morgen hørtes lydene hele dagen af alle, der kom til huset.

Lørdag aften den 1. april begyndte de at grave i kælderen; de gravede, indtil de blev til vand, og gav det så op. Støjen blev ikke hørt søndag aften og heller ikke i løbet af natten. Stephen B. Smith og kone (min datter Marie) og min søn David S. Fox og kone sov på værelset denne nat.

Jeg har intet hørt siden dengang indtil i går. I formiddagen i går var der flere spørgsmål besvaret på sædvanlig vis ved at rappe. Jeg har hørt støjen flere gange i dag.

Jeg tror ikke på hjemsøgte huse eller overnaturlige optrædener. Jeg er meget ked af, at der har været så meget begejstring over det. Det har været et stort besvær for os. Det var vores ulykke at bo her på denne tid; men jeg er villig og ængstelig for, at sandheden skal kendes, og at der skal komme en sand udtalelse. Jeg kan ikke redegøre for disse lyde; alt, hvad jeg ved, er, at de er blevet hørt gentagne gange, som jeg har sagt. Jeg har hørt denne rap igen denne (tirsdag) morgen den 4. april. Mine børn hørte den også.

Jeg bekræfter, at den foregående erklæring er blevet læst for mig, og at det samme er sandt; og at jeg skulle være villig til at aflægge min ed på, at det er sådan, om nødvendigt."

(Underskrevet) MARGARET FOX.

11. april 1848.

Udtalelse af John D. Fox

Jeg har hørt ovenstående udtalelse fra min kone, Margaret Fox, læse og bekræfter hermed, at det samme er sandt i alle dens detaljer. Jeg hørte de samme rap, som hun har talt om, som svar på spørgsmålene, som hun sagde. Der har været rigtig mange spørgsmål udover de stillede, og besvaret på samme måde. Nogle er blevet spurgt rigtig mange gange, og de har altid fået de samme svar. Der har aldrig været nogen modsætning.

Jeg kender ikke til nogen måde at redegøre for disse lyde, som forårsaget af nogen naturlige midler. Vi har gennemløst hver krog og krog i og omkring huset på forskellige tidspunkter for om muligt at konstatere, om der var udelukket noget eller nogen, som kunne lave støjen, og har ikke været i stand til at finde noget, der kunne eller kunne forklare mysterium. Det har givet en del ballade og angst.

Hundrede har besøgt huset, så det er umuligt for os at tage os af vore daglige sysler; og jeg håber, at det, hvad enten det er forårsaget af naturlige eller overnaturlige midler, snart vil blive fastslået. Gravningen i kælderens genoptages, så snart vandet lægger sig, og så kan det konstateres, om der er tegn på, at et lig nogensinde har været begravet der; og hvis der er, skal jeg ikke være i tvivl om, at det er af overnaturlig oprindelse.

(Underskrevet) JOHN D. FOX.

11. april 1848

Naboerne havde dannet sig selv i en undersøgelseskomité, som for fornuft og effektivitet kunne være en lærestreg for mange efterfølgende

tre søgere. De startede ikke med at pålægge deres egne betingelser, men de startede uden fordomme med at registrere fakta nøjagtigt, som de fandt dem. Ikke alene indsamlede og registrerede de indtryk fra alle berørte, men de havde faktisk beviserne i trykt form inden for en måned efter hændelsen. Forfatteren har forgæves forsøgt at få en original kopi af pjecen, "A Report of the Mysterious Noises heard in the House of Mr. John D. Fox", udgivet i Canandaigua, New York, men han er blevet præsenteret for en faksimile af originalen, og det er hans velovervejede opfattelse, at menneskets overlevelse og kommunikationskraft definitivt blev bevist for ethvert sind, der var i stand til at veje beviser fra dagen for fremkomsten af dette dokument. 71

Udtalelsen fra hr. Duesler, chef for udvalget, giver et vigtigt vidnesbyrd om forekomsten af lyde og krukkerne i fravær af Fox-pigerne fra huset, og fjerner én gang for altid alle mistanke om deres medvirken til disse begivenheder. . Fru Fox sagde, som vi har set, med henvisning til natten til fredag den 31. marts: "Jeg og mine børn forlod huset." En del af hr. Dueslers udtalelse lyder:

Jeg bor inden for et par stænger fra huset, hvor disse lyde er blevet hørt. Det første, jeg hørte noget om dem, var for en uge siden sidste fredag aften (31. marts). Mrs. Redfield kom over til mit hus for at få min kone til at gå over til Mrs. Fox's. Fru R. så ud til at være meget ophidset. Min kone ville have mig til at gå over med dem, og jeg gik derfor . Det var omkring klokken ni om aftenen. Der var omkring tolv eller fjorten personer til stede, da jeg forlod dem. Nogle var så bange, at de ikke ønskede at gå ind i stuen.

Jeg gik ind på værelset og satte mig på sengen. Mr. Fox stillede et spørgsmål, og jeg hørte rapningen, som de havde talt om, tydeligt. Jeg mærkede sengetøjskrukken, da lydene blev frembragt.

Den Hon. Robert Dale Owen,* medlem af den amerikanske kongres, og tidligere amerikansk minister i Napoli, giver nogle få yderligere oplysninger i sin fortælling, skrevet efter samtaler med fru Fox og hendes døtre, Margaret og Catharine. Han beskriver natten den 31. marts 1848 og siger ("Fodfald osv.," s. 287):

* Forfatter til *Footfalls On The Boundary Of Another World* (1860) og *The Debatable Land* (1871).

Forældrene havde fået børnenes senge flyttet ind i deres soveværelse og påbudte dem strengt ikke at tale om lyde, selvom de hørte dem. Men næppe havde moderen set dem trygt i sengen og trak sig tilbage for at hvile sig, da børnene råbte: "Her er de igen!" Moderen skældte dem og lagde sig. Derefter blev lydene højere og mere opsigtsvækkende. Børnene satte sig op i sengen. Fru Fox kaldte sin mand ind. Den nat, hvor det blæste, antydede det sig selv for ham, at det kunne være skramlen af skærene. Han prøvede flere og rystede dem for at se, om de var løse. Kate, den yngste pige, bemærkede tilfældigvis, at så ofte som hendes far rystede en vinduesramme, syntes lydene at svare. Da hun var et livligt barn, og i en vis grad vant til, hvad der foregik, vendte hun sig om, hvor larmen var, knipsede med fingrene og råbte: "Her, gamle Splitfod, gør som jeg." Banken reagerede øjeblikkeligt. Det var selve begyndelsen. Hvem kan fortælle, hvor enden bliver? . Mr. Mompesson, i sengen med sin lille datter (omkring Kates alder), som lyden hovedsageligt syntes at følge, "observerede, at den nøjagtigt ville svare, i trommespil, alt, hvad der blev slået eller opfordret til." Men hans nysgerrighed førte ham ikke længere. Ikke så Kate Fox. Hun prøvede, ved lydløst at samle sin tommel- og pegefinger, om hun stadig kunne få et svar. Ja! Den kunne altså både se og høre! Hun ringede til sin mor. "Se bare, mor!" sagde hun og samlede sin finger og tommelfinger som før. Og lige så ofte som hun gentog den lydløse bevægelse, svarede rapperne bare så ofte.

I sommeren 1848 genoptog Mr. David Fox med bistand fra Mr. Henry Bush, Mr. Lyman Granger fra Rochester og andre at grave i kælderen. I en dybde af fem fod fandt de en planke, og yderligere grave afsløret trækul og brændt kalk, og endelig menneskehår og knogler, som blev udtalt af ekspert medicinsk vidnesbyrd til at tilhøre et menneskeligt skelet. Først seksoghalvtreds år senere blev der gjort en yderligere opdagelse, som beviste ud over enhver tvivl, at nogen virkelig var blevet begravet i kælderen i Fox-huset.

Denne udtalelse udkom i *The Boston Journal* (et ikke-spiritualistisk papir) af 23. november 1904 og lyder som følger:

Rochester, N.Y., 22. november, 1904: Skelettet af manden, der skulle have forårsaget de rap, som Fox-søstre hørte første gang i 1848, er blevet fundet i væggene i huset, der er beboet af søstre, og fjerner dem fra den eneste skygge af tvivl om deres oprigtighed i opdagelsen af åndelig kommunikation.

Fox-søstre erklærede, at de lærte at kommunikere med en mands ånd, og at han fortalte dem, at han havde været myrdet og begravet i kælderen. Gentagne udgravninger formåede ikke at lokalisere liget og dermed give et positivt bevis på deres historie.

Opdagelsen blev gjort af skolebørn, der legede i kælderen i bygningen i Hydesville kendt som "Spook House", hvor Fox-søstre hørte de tydelige lyder af slag/ rap. William H. Hyde, en velrenommeret borger i Clyde, som ejer huset, foretog en undersøgelse og fandt et næsten helt

menneskeligt skelet mellem jorden og smuldrende kældervægge, utvivlsomt skelet fra den omvandrende kræmmer, der, det hævdes, blev myrdet i husets østrum, og hvis lig var gemt i kælderen.

Mr. Hyde har underrettet slægtninge til Fox-søstre, og meddelelsen om opdagelsen vil blive sendt til National Order of Spiritualists, hvoraf mange husker at have valfartet til "Spook House", som det almindeligvis kaldes. Fundet af knoglerne bekræfter praktisk talt den edsvorne udtalelse fra Margaret Fox den 11. april 1848.

Der blev opdaget en kræmmers blikkasse såvel som knoglerne, og denne kasse er nu bevaret i Lilydale, det centrale hovedkvarter for de amerikanske spiritister, hvortil også det gamle Hydesville-hus er blevet transporteret.

Disse opdagelser afgør spørgsmålet for evigt og beviser endegyldigt, at der var begået en forbrydelse i huset, og at denne forbrydelse blev indikeret med psykiske midler. Når man undersøger resultatet af de to gravninger, kan man rekonstruere omstændighederne. Det er tydeligt, at liget i første omgang blev begravet med brændt kalk i midten af kælderen. Senere blev forbryderen forskrækket over det faktum, at dette sted var for åbent for mistanke, og han havde gravet liget eller hoveddelen af det op og begravet det igen under muren, hvor det ville være mere af vejen. Arbejdet var dog foregået så hastigt eller i et så ufuldkomment lys, at der, som det er set, var nogle tydelige spor efterladt af den oprindelige grav.

Var der uafhængige beviser for en sådan forbrydelse? For at finde det er vi nødt til at vende os til afleveringen af Lucretia Pulver, som tjente som hjælp under lejemålet af hr. og fru Bell, som boede i huset fire år før. Hun beskriver, hvordan en kræmmer kom til huset, og hvordan han overnattede der med sine varer. Hendes arbejdsgivere fortalte hende, at hun måske ville tage hjem den aften.

Jeg ville købe nogle ting af kræmmeren, men havde ingen penge med mig, og han sagde, at han ville ringe til vores hus næste morgen og sælge dem til mig. Jeg så ham aldrig efter dette. Omkring tre dage efter dette sendte de bud efter mig om at komme tilbage. Jeg kom derfor tilbage.

Jeg skulle tro, at denne kræmmer, som jeg har talt om, var omkring tredive år gammel. Jeg hørte ham tale med Mrs. Bell om sin familie. Mrs. Bell fortalte mig, at han var en gammel kending af dem - at hun havde set ham flere gange før. En aften, cirka en uge efter dette, sendte fru Bell mig ned i kælderen for at lukke yderdøren. Da jeg gik over kælderen, faldt jeg ned nær midten af den. Det så ud til at være ujævnt og løst i den del. Efter jeg var kommet ovenpå, spurgte Mrs. Bell mig, hvad jeg skreg efter, og jeg fortalte hende det. Hun grinede af, at jeg var bange, og sagde, at det kun var der, hvor rotterne havde arbejdet i jorden. Et par dage efter dette bar hr. Bell en masse snavs ind i kælderen lige om natten og var på arbejde der et stykke tid. Mrs. Bell fortalte mig, at han var ved at fylde rottehullerne op.

Kort tid efter gav fru Bell mig et fingerbøl, som hun sagde, at hun havde købt af denne kræmmer. Omkring tre måneder efter dette besøgte jeg hende, og hun sagde, at kræmmeren havde været der igen, og hun viste mig et andet fingerbøl, som hun sagde, hun havde købt af ham. Hun viste mig nogle andre ting, som hun sagde, hun havde købt af ham.

Det er værd at bemærke, at en fru Lape i 1847 havde hævdet at have set et tilsyneladende i huset, og at dette syn var af en mellemstor mand, der bar grå bukser, en sort frakke og sort kasket. Lucretia Pulver afviste, at kræmmeren i livet bar en sort frakke og lyse bukser.

På den anden side er det kun rimeligt at tilføje, at hr. Bell, der besatte huset på det tidspunkt, ikke var en mand af berygtet karakter, og man vil gerne indrømme, at en anklage, der udelukkende er baseret på psykiske beviser, ville være en uretfærdig og utålelig ting. Det er dog meget anderledes, når beviserne for en forbrydelse rent faktisk er blevet opdaget, og beviserne så kun centrerer sig om, hvilken lejer der var i besiddelse på det pågældende tidspunkt. Aflejringen af Lucretia Pulver antager afgørende betydning i dens betydning for denne sag.

Der er et eller to punkter i sagen, som bør drøftes. Den ene er, at en mand med et så bemærkelsesværdigt navn som Charles B. Rosma aldrig skulle have været sporet, når man tager al den omtale i betragtning, som sagen fik. Dette ville helt sikkert på det tidspunkt have fremstået som en formidabel indvending, men med vores fulde viden forstår vi, hvor meget svært det er at få navne korrekt frem. Et navn er tilsyneladende en rent konventionel ting, og som sådan

er meget forskellig fra en idé. Enhver praktiserende spiritualist har modtaget beskeder, som var korrekte kombineret med navne, der var forkerte. Det er muligt, at det rigtige navn var Ross, eller muligvis Rosmer, og at denne fejl forhindrede identifikation. Igen er det mærkeligt, at han ikke skulle have vidst, at hans lig var blevet flyttet fra midten af kælderen til væggen, hvor det til sidst blev fundet. Vi kan kun registrere kendsgerningen uden at forsøge at forklare det.

Igen, givet at de unge piger var medierne, og at magten blev hentet fra dem, hvordan opstod fænomenerne, når de faktisk var blevet fjernet fra huset? Hertil kan man kun svare, at selvom fremtiden skulle vise, at magten faktisk udgik fra disse piger, så syntes den ikke desto mindre at have gennemsyret huset og at have stået til rådighed for den manifesterende magt i et stykke tid, i det mindste da pigerne var ikke til stede.

Fox-familien var alvorligt plaget af urolighederne - Mrs. Fox' hår blev hvidt på en uge - og da det blev tydeligt, at disse var forbundet med de to unge døtre, blev disse sendt hjemmefra. Men i hendes bror, David Fox' hus, hvor Margaret gik, og hos hendes søster Leah, hvis gifte navn var Mrs. Fish, i Rochester, hvor Catharine opholdt sig, hørtes de samme lyde. Der blev gjort alt for at skjule disse manifestationer for offentligheden, men de blev hurtigt kendt. Fru Fish, som var lærer i musik, var ude af stand til at fortsætte sit erhverv, og hundredvis af mennesker strømmede til hendes hus for at overvære de nye vidundere. Det skal siges, at enten var denne kraft smitsom, eller også kom den ned over mange individer uafhængigt af en fælles kilde. Således modtog fru Leah Fish, den ældre søster, den, dog i mindre grad end Kate eller Margaret. Men det var ikke længere begrænset til Fox-familien. Det var som en psykisk sky, der faldt ned fra det høje og viste sig på de personer, der var modtagelige. Lignende lyde blev hørt i hjemmet hos pastor A. H. Jervis, en metodistpræst, der bor i Rochester. Stærke fysiske fænomener begyndte også i familien til Deacon Hale fra Grækenland, en by tæt på Rochester. Lidt senere udviklede fru Sarah A. Tamlin og fru Benedict fra Auburn et bemærkelsesværdigt mediumskab. Mr. Capron, den første historiker af bevægelsen, beskriver Mrs. Tamlin som et af de mest pålidelige medier, han nogensinde havde mødt, og siger, at

selvom de lyde, der opstod i hendes nærvær, ikke var så høje som dem med Fox-familien, var beskederne. var lige så troværdige.

Det blev hurtigt klart, at disse usete styrker ikke længere var knyttet til nogen bygning, men at de havde overført sig til pigerne. Forgæves bad familien sammen med deres metodistvenner om, at der ville komme lindring. Forgæves blev også eksorcismer udført af præster fra forskellige trosretninger. Ud over at slutte sig til højlydte rap i Amens, tog de usete tilstedeværelser ingen notis til disse religiøse øvelser.

Faren ved blindt at følge påstået åndelig vejledning blev tydeligt vist nogle måneder senere i nabobyen Rochester, hvor en mand forsvandt under mistænkelige omstændigheder. En entusiastisk Spiritualist havde beskeder fra raps, som annoncerede et mord. Kanalen blev slæbt og den forsvundne mands kone blev faktisk beordret til at gå ind i kanalen, hvilket næsten kostede hende livet. Nogle måneder senere vendte den fraværende tilbage efter at være flygtet til Canada for at undgå en stævning om gæld. Dette var, som man godt kan forestille sig, et slag for den unge kult. Offentligheden forstod ikke dengang, hvad der endnu nu er så lidet forstået, at døden ikke forårsager nogen forandring i den menneskelige ånd, at der er masser af drilske og humoristiske væsener, og at spørgeren må bruge sine egne instinkter og sin egen sunde fornuft til enhver tid. "Prøv ånderne, så du kan kende dem." I samme år, i samme distrikt, blev sandheden om denne nye filosofi på den ene side og dens begrænsninger og farer på den anden side tydeligst fremført. Disse farer er stadig med os. Den fjollede mand, den arrogante oppustede mand, den frimodige mand, er altid en sikker bagdel. Enhver iagttager har fået spillet et eller andet trick. Forfatteren har selv fået sin tro hårdt rystet af bedrag, indtil der er kommet et eller andet kompenserende bevis for at forsikre ham om, at det kun var en lektion, han havde modtaget, og at det ikke var mere djævelsk eller endog bemærkelsesværdigt, at ulegemelige intelligenser skulle være svindlere end det. den samme intelligens inde i en menneskekrop burde finde morskab på samme tåbelige måde.

Hele bevægelsens forløb var nu udvidet og taget en vigtigere drejning. Det var ikke længere en myrdet mand, der opfordrede til retfærdighed. Kræmmeren så ud til at være blevet brugt som en pioner, og nu da han havde fundet åbningen og metoden, myldrede et utal af intelligenser i ryggen. Isaac Post havde indført metoden til at stave ved rap, og beskeder strømmede igennem. Ifølge disse var hele systemet blevet udtænkt ved hjælp af et tyndt bånd

kers og opfindere på det åndelige plan, blandt hvem først og fremmest var Benjamin Franklin, hvis ivrige sind og elektriske viden i jordelivet meget vel kunne kvalificere ham til et sådant forehavende. Uanset om denne påstand var sand eller ej, er det en kendsgerning, at Rosma faldt ud af billedet på dette tidspunkt, og at de intelligente bankninger foregav at være fra de afdøde venner af de spørgere, som var parate til at interessere sig alvorligt i sagen og at samles i ærbødigt humør for at modtage beskederne. At de stadig levede og stadig elskede, var det konstante budskab fra det hinsides, ledsaget af mange materielle prøver, som bekræftede den vaklende tro hos de nye tilhængere af bevægelsen. Når de blev spurgt om deres arbejdsmetoder og de love, der styrede dem, var svarene fra begyndelsen præcis, hvad de er nu: at det drejede sig om menneskelig og åndelig magnetisme; at nogle, der var rigt udstyret med denne fysiske egenskab, var medier; at denne begavelse ikke nødvendigvis var forbundet med moral eller intelligens; og at betingelsen om harmoni var særlig nødvendig for at sikre gode resultater. I ulige halvfjerds år har vi lært meget lidt mere; og efter alle disse år bliver harmoniens primære lov uvægerligt brudt ved de såkaldte testseancer, hvis medlemmer

forestiller sig, at de har modbevist filosofien, når de opnår negative eller uordnede resultater, hvorimod de faktisk har bekræftet den.

I en af de tidlige meddelelser blev Fox-søstrene forsikret om, at "disse manifestationer ikke ville være begrænset til dem, men ville gå over hele verden." Denne profeti var snart på en retfærdig måde at blive opfyldt, for disse nye kræfter og videreudviklinger af dem, som omfattede skelnen og hørelsen af ånder og bevægelse af genstande uden kontakt, dukkede op i mange kredse, som var uafhængige af Fox-familien. På utrolig kort tid havde bevægelsen, med mange excentriker og faser af fanatisme, fejtet ind over Unionens nordlige og østlige stater og altid bevaret den solide kerne af faktisk håndgribelig kendsgerning, som lejlighedsvis kunne simuleres af bedragere, men altid gjorde sig gældende over for den seriøse efterforsker, der kunne ryste sig fri af forudfattede fordomme. Hvis vi for øjeblikket ser bort fra disse bredere udviklinger, så lad os fortsætte historien om de oprindelige cirkler i Rochester.

Åndebudskaberne havde tilskyndet den lille skare af pionerer til en offentlig demonstration af deres kræfter i et åbent møde i Rochester – et forslag, som naturligvis var rystende for to generede landpiger og for deres venner. Så oprørte var de diskarnatede guider over modstanden fra deres jordiske agenter, at de truede med at suspendere hele bevægelsen i en generation og faktisk forlod dem fuldstændigt i nogle uger. I slutningen af den tid blev kommunikationen genoprettet, og de troende, tugtet af dette tankeinterval, lagde sig uforbeholdent i hænderne på de ydre kræfter, idet de lovede, at de ville vove alle i sagen. Det var ingen let sag. Nogle få af gejstligheden, især metodistpræsten, præsten A. H. Jervis, samledes dem til hjælp, men flertallet tordnede fra deres prædikestole imod dem, og snobben sluttede sig ivrigt til den fejle sport med kætter-agn. Den 14. november 1849 holdt Spiritualisterne deres første møde i Corinthian Hall, den største tilgængelige i Rochester. Tilskuerne lyttede med opmærksomhed til fremlæggelsen af fakta fra Mr. Capron fra Auburn, hovedtaleren. Et udvalg bestående af fem repræsentative borgere blev derefter valgt til at undersøge sagen og aflægge rapport om den følgende aften, hvor mødet skulle samles igen. Så sikkert var det, at denne rapport ville være ugunstig, at Rochester-demokraten angives at have fået udarbejdet sin førende artikel med overskriften: "Entire Exposure of the Rapping Humbug." Resultatet fik dog redaktøren til at holde ham i hånden. Udvalget rapporterede, at rapsene var utvivlsomt fakta, selvom oplysningerne ikke var helt korrekte, det vil sige, at svarene på spørgsmål var "ikke helt rigtige eller helt forkerte." De tilføjede, at disse raps kom på vægge og døre et stykke fra pigerne, hvilket forårsagede en fornuftig vibration. "De formåede fuldstændig ikke at finde nogen måde, hvorpå det kunne gøres."

Denne rapport blev modtaget med misbilligelse af tilhørerne, og en anden komité blandt de uenige blev dannet. Denne undersøgelse blev gennemført på en advokats kontor. Kate var af en eller anden grund væk, og kun fru Fish og Margaret var til stede. Ikke desto mindre fortsatte lydene som før, selvom en Dr. Langworthy blev introduceret for at teste muligheden for bugtaler. Den endelige rapport var, at "lydene blev hørt, og deres grundige undersøgelse havde endegyldigt vist, at de hverken var produceret af maskineri eller bugtaler, selvom de ikke var i stand til at fastslå, hvad agenten er."

Igen afviste publikum deres egen rapport, og igen blev der valgt en deputation blandt de mest ekstreme modstandere, hvoraf den ene svor, at hvis han ikke kunne finde ud af tricket, ville han kaste sig over Genesee-flodens fald. Deres undersøgelse var grundig til brutalitetens

længde, og en komité af damer var tilknyttet den. Sidstnævnte klædte de bange piger af, som græd bittert under deres lidelser. Deres kjoler blev derefter bundet stramt om deres ankler, og de blev placeret på glas og andre isolatorer. Udvalget blev tvunget til at rapportere, "når de stod på puder med et lommeterklæde bundet om bunden af deres kjoler, stramt til anklerne, hørte vi alle tydeligt, at der blev banket på væggen og gulvet." Udvalget vidnede endvidere, at deres spørgsmål, nogle af dem mentale, var blevet besvaret korrekt.

Så længe offentligheden så på bevægelsen som en slags vittighed, var den parat til at blive tolerant underholdt, men da disse på hinanden følgende rapporter satte sagen i et mere alvorligt lys, skyllede en bølge af sortgardisme ind over byen, som nåede en sådan tonehøjde. at Mr. Willetts, en galant kvæker, på det fjerde offentlige møde var tvunget til at erklære, at "den pøbel af skurke, der havde til hensigt at lynche pigerne, skulle gøre det, hvis de forsøgte det, over hans døde krop." Der blev et skændt optøjer, de unge kvinder blev smuglet ud ad en bagdør, og fornuft og retfærdighed var foreløbig overskygget af magt og dårskab. Dengang, som nu, var sindene hos de gennemsnitlige mænd i verden så proppet med de ting, der ikke betyder noget, at de ikke havde plads til de ting, der betyder noget. Men skæbnen har aldrig travlt, og bevægelsen fortsatte. Mange accepterede resultaterne fra de på hinanden følgende udvalg som værende endelige, og det er faktisk svært at se, hvordan de påståede kendsgerninger kunne være blevet testet mere strengt. Samtidig begyndte denne stærke, nye, gærende vin at sprænge nogle af de gamle flasker, som den blev hældt i til offentlighedens undskyldelige afsky.

De mange diskrete, seriøse og religiøse kredse var i en sæson næsten tilsløret af opsvulmede hoveder, der forestillede sig at være i kontakt med enhver høj enhed fra apostlene og nedefter, nogle endda hævdede Helligåndens direkte afflat og udsendte budskaber, som var kun reddet fra at blive blasfemisk ved deres råhed og absurditet. Et samfund af disse fanatikere, som kaldte sig Mountain Cove's apostoliske kreds, udmærkede sig især ved deres ekstreme påstande og leverede godt materiale til den nye tidsuddelings fjender. Den store skare af spiritualister vendte sig i misbilligelse bort fra sådanne overdrivelser, men var ude af stand til at forhindre dem. Mange velbeviste overnaturlige fænomener kom til at støtte de svigtende ånder hos dem, der var nødlidende over fanatikernes så udskejelser. Ved en lejlighed, som er særligt overbevisende og velrapporteret, modtog to efterforskere i separate rum i Rochester den 20. februar 1850 den samme besked samtidig fra en central styrke, som kaldte sig Benjamin Franklin. Dette dobbelte budskab var: "Der vil ske store forandringer i det nittende århundrede. Ting, der nu ser mørke og mystiske ud for dig, vil blive gjort klart for dine øjne. Mysterier vil blive afsløret. Verden vil blive oplyst." Det må indrømmes, at profetien hidtil kun er gået delvis i opfyldelse, og det kan samtidig indrømmes, at åndefolkets forudsigelser med nogle opsigtsvækkende undtagelser ikke har været bemærkelsesværdige for nøjagtigheden, især hvor de tidselement er bekymret.

Spørgsmålet er ofte blevet stillet: "Hvad var formålet med en så mærkelig bevægelse på dette særlige tidspunkt, der giver, at det er alt, hvad den hævder at være?" Guvernør Tallmadge, en amerikansk senator med anseelse, var en af de tidlige konvertitter til den nye kult, og han har efterladt det på fortegnelse, at han stillede dette spørgsmål ved to separate lejligheder i to forskellige år fra forskellige medier. Svaret i hvert enkelt tilfælde var næsten identisk. Den første sagde: "Det er for at bringe menneskeheden sammen i harmoni og for at overbevise skeptikere om sjælens udødelighed." Den anden sagde: "At forene menneskeheden og at overbevise skeptiske sind om sjælens udødelighed." Dette er bestemt ikke nogen uværdig

ambition og retfærdiggør ikke de snævre og bitre angreb fra præster og de mindre progressive af deres flokke, som spiritualister indtil i dag har måttet lide under. Den første halvdel af definitionen er særlig vigtig, for det er muligt, at et af de ultimative resultater af denne bevægelse vil være at forene religion på et fælles grundlag, der er så stærkt, og faktisk så selvforsynende, at de skænderier, der adskiller Nutidens kirker vil blive set i deres sande proportioner og vil blive fejret væk eller tilsidesat. Man kunne endda håbe, at en sådan bevægelse kunne sprede sig ud over kristendommens grænser og nedbryde nogle af de barrierer, som står mellem store dele af menneskeheden.

Et udvalg, og igen blev der valgt en deputation blandt de mest ekstreme modstandere, hvoraf den ene svor, at hvis han ikke kunne finde ud af tricket, ville han kaste sig over Genesee-flodens fald. Deres undersøgelse var grundig til brutalitetens længde, og en komité af damer var tilknyttet den. Sidstnævnte klædte de bange piger af, som græd bittert under deres lidelser. Deres kjoler blev derefter bundet stramt om deres ankler, og de blev placeret på glas og andre isolatorer. Udvalget blev tvunget til at rapportere, "når de stod på puder med et lømmetørklæde bundet om bunden af deres kjoler, stramt til anklerne, hørte vi alle tydeligt, at der blev banket på væggen og gulvet." Udvalget vidnede endvidere, at deres spørgsmål, nogle af dem mentale, var blevet besvaret korrekt.

Så længe offentligheden så på bevægelsen som en slags vittighed, var den parat til at blive tolerant underholdt, men da disse på hinanden følgende rapporter satte sagen i et mere alvorligt lys, skyllede en bølge af sortgardisme ind over byen, som nåede en sådan tonehøjde, at Mr. Willetts, en galant kvæker, på det fjerde offentlige møde var tvunget til at erklære, at "den pøbel af skurke, der havde til hensigt at lynche pigerne, skulle gøre det, hvis de forsøgte det, over hans døde krop." Der blev et skændt optøjer, de unge kvinder blev smuglet ud ad en bagdør, og fornuft og retfærdighed var foreløbig overskygget af magt og dårskab. Dengang, som nu, var sindene hos de gennemsnitlige mænd i verden så proppet med de ting, der ikke betyder noget, at de ikke havde plads til de ting, der betyder noget. Men skæbnen har aldrig travlt, og bevægelsen fortsatte. Mange accepterede resultaterne fra de på hinanden følgende udvalg som værende endelige, og det er faktisk svært at se, hvordan de påståede kendsgerninger kunne være blevet testet mere strengt. Samtidig begyndte denne stærke, nye, gærende vin at sprænge nogle af de gamle flasker, som den blev hældt i til offentlighedens undskyldelige afsky.

De mange diskrete, seriøse og religiøse kredse var i en sæson næsten tilsløret af opsvulmede hoveder, der forestillede sig at være i kontakt med enhver høj enhed fra apostlene og nedefter, nogle endda hævdede Helligåndens direkte afflat og udsendte budskaber, som var kun reddet fra at blive blasfemisk ved deres råhed og absurditet. Et samfund af disse fanatikere, som kaldte sig Mountain Cove's apostoliske kreds, udmærkede sig især ved deres ekstreme påstande og leverede godt materiale til den nye tidsuddelings fjender. Den store skare af spiritualister vendte sig i misbilligelse bort fra sådanne overdrivelser, men var ude af stand til at forhindre dem. Mange velbeviste overnaturlige fænomener kom til at støtte de svigtende ånder hos dem, der var nødlidende over fanatikernes så udskejelser. Ved en lejlighed, som er særligt overbevisende og velrapporert, modtog to efterforskere i separate rum i Rochester den 20. februar 1850 den samme besked samtidig fra en central styrke, som kaldte sig Benjamin Franklin. Dette dobbelte budskab var: "Der vil ske store forandringer i det nittende århundrede. Ting, der nu ser mørke og mystiske ud for dig, vil blive gjort klart for dine øjne. Mysterier vil blive afsløret. Verden vil blive oplyst." Det må indrømmes, at profetien hidtil

kun er gået delvis i opfyldelse, og det kan samtidig indrømmes, at åndefolkets forudsigelser med nogle opsigtsvækkende undtagelser ikke har været bemærkelsesværdige for nøjagtigheden, især hvor de tidselement er bekymret.

Spørgsmålet er ofte blevet stillet: "Hvad var formålet med en så mærkelig bevægelse på dette særlige tidspunkt, der giver, at det er alt, hvad den hævder at være?" Guvernør Tallmadge, en amerikansk senator med anseelse, var en af de tidlige konvertitter til den nye kult, og han har efterladt det på fortegnelse, at han stillede dette spørgsmål ved to separate lejligheder i to forskellige år fra forskellige medier. Svaret i hvert enkelt tilfælde var næsten identisk. Den første sagde: "Det er for at bringe menneskeheden sammen i harmoni og for at overbevise skeptikere om sjælens udødelighed." Den anden sagde: "At forene menneskeheden og at overbevise skeptiske sind om sjælens udødelighed." Dette er bestemt ikke nogen uværdig ambition og retfærdiggør ikke de snævre og bitre angreb fra præster og de mindre progressive af deres flokke, som spiritualister indtil i dag har måttet lide under. Den første halvdel af definitionen er særlig vigtig, for det er muligt, at et af de ultimative resultater af denne bevægelse vil være at forene religion på et fælles grundlag, der er så stærkt, og faktisk så selvforsynende, at de skænderier, der adskiller Nutidens kirker vil blive set i deres sande proportioner og vil blive fejtet væk eller tilsidesat. Man kunne endda håbe, at en sådan bevægelse kunne sprede sig ud over kristendommens grænser og nedbryde nogle af de barrierer, som står mellem store dele af menneskeheden.

EN

Forsøg på at afsløre fænomenerne blev fra tid til anden gjort. I februar 1851 offentliggjorde Dr. Austin Flint, Dr. Charles A. Lee og Dr. C. B. Coventry fra University of Buffalo en erklæring [Capron "Modern Spiritualism, etc.," s. 310-31.] der viser at deres egen tilfredshed med, at de lyde, der opstod i nærvær af Fox-søstre, var forårsaget af knæleddets knæk. Det fremkaldte et karakteristisk svar i pressen fra fru Fish og Margaret Fox, rettet til de tre læger:

Da vi ikke føler os villige til at hvile under påstanden om at være bedragere, er vi meget villige til at gennemgå en ordentlig og anstændig undersøgelse, forudsat at vi kan vælge tre mandlige og tre kvindelige venner, som skal være til stede ved lejligheden. Vi kan forsikre offentligheden om, at der ikke er nogen, der er mere ivrige end os selv for at opdage oprindelsen til disse mystiske manifestationer. Hvis de kan forklares ud fra "anatomiske" eller "fysiologiske" principper, skyldes det verden, at undersøgelsen foretages, og at "humbug" afsløres. Da der tilsyneladende er stor interesse fra offentligheden for dette emne, vil vi foreslå, at en så tidlig undersøgelse, som det er passende, vil være acceptabel for undertegnede.

Ann L. Fish. Margareta Fox.

Undersøgelsen blev afholdt, men resultaterne var negative. I en vedhæftet note til lægernes rapport i New York Tribune bemærker redaktøren (Horace Greeley):

Lægerne begyndte, som det allerede er fremgået i vores spalter, med den antagelse, at oprindelsen af "rapping"-lydene måtte være fysisk, og deres primære årsag var de førnævnte damers vilje - kort sagt, at disse damer var "The Rochester-svindlere" . De optræder derfor i

ovenstående erklæring som anklagere for en rigsretssag og burde have udvalgt andre personer som dommere og journalister i retssagen. Det er ret sandsynligt, at vi får en anden version af sagen.

Meget vidnesbyrd til støtte for Fox-søstrene kom hurtigt, og den eneste effekt af professorernes "eksponering" var at fordoble den offentlige interesse for manifestationerne.

Der var også den påståede tilståelse af fru Norman Culver, som den 17. april 1851 afslørede, at Catharine Fox havde afsløret for hende hele hemmeligheden om, hvordan rapperne blev fremstillet. Det var et helt opspind, og hr. Capron offentliggjorde et knusende svar, der viste, at på den dato, hvor Catharine Fox skulle have afgivet tilståelsen over for fru Culver, boede hun i hans hus halvfjerds kilometer væk.

Fru Fox og hendes tre døtre begyndte offentlige møder i New York i foråret 1850 på Barnum's Hotel, og de tiltrak mange nysgerrige besøgende. Pressen var næsten enstemmig i at fordømme dem. En strålende undtagelse fra dette blev fundet hos den allerede citerede Horace Greeley, som skrev en anerkendende artikel i sit papir under sine egne initialer. En del af dette findes i bilaget.

Efter en tilbagevenden til Rochester foretog Fox-familien en rundvisning i de vestlige stater og aflagde derefter et andet besøg i New York, da den samme intense offentlige interesse blev vist. De havde adlydt åndernes mandat til at forkynde disse sandheder til verden, og den nye æra, der var blevet annonceret, blev nu indledt. Når man læser de detaljerede beretninger om nogle af disse amerikanske møder, og tænker på de siddendes hjernekraft, det er forbløffende at tænke på, at folk, forblændet af fordomme, skulle være så godtroende at forestille sig, at det hele var resultatet af bedrag. På det tidspunkt blev der vist moralsk mod, som påfaldende har manglet, siden de reaktionære kræfter i videnskaben og i religionen gik sammen for at kvæle den nye viden og gøre den farlig for dens professorer. Således finder vi ved et enkelt møde i New York i 1850, at der var samlet præst Dr. Griswold, romanforfatteren Fenimore Cooper, historikeren Bancroft, pastor Dr. Hawks, Dr. J. W. Francis, Dr. Marcy, om bordet. Willis the Quaker poet, Bryant the poet, Bigelow of The Evening Post og General Lyman. Alle disse var tilfredse med kendsgerningerne, og beretningen afslutter "Damernes manerer og opførsel" (Dvs. de tre Fox-søstre) "er sådan, at de skaber en overbevisning til deres fordel." Verden har siden da gravet meget kul og jern op; den har opført store strukturer, og den har opfundet frygtelige krigsmotorer, men kan vi sige, at den har avanceret i åndelig viden eller ærbødighed for det usete? Under materialismens vejledning er den forkerte vej blevet fulgt, og det bliver mere og mere klart, at folket skal vende tilbage eller omkomme.

V. — fox -SØSTERNES KARRIERE

Illustration

Katie Fox-Jencken, Leah Underhill (født Fox), Margaretta Fox-Kane.

For kontinuitetens skyld vil Fox-søstrenes efterfølgende historie nu blive givet efter begivenhederne i Hydesville. Det er en bemærkelsesværdig, og for spirituelle en smertefuld, historie, men den bærer sin egen lektie og bør trofast nedfældes. Når mennesker har en ærlig og helhjertet stræben efter sandhed, er der ingen udvikling, der nogensinde kan

forlade dem eller finde ingen plads i deres plan.

I nogle år holdt de to yngre søstre, Kate og Margaret, seancer i New York og andre steder, hvor de med succes opfyldte hver test, som blev anvendt på dem. Horace Greeley, der efterfølgende var kandidat til det amerikanske præsidentskab, var, som allerede vist, dybt interesseret i dem og overbevist om hele deres ærlighed. Han siges at have skaffet de midler, hvormed den yngre pige afsluttede sin meget ufuldkomne uddannelse.

I disse år med offentligt mediums-kab, hvor pigerne var rasende blandt dem, der ikke havde nogen forestilling om den religiøse betydning af denne nye åbenbaring, og som beskæftigede sig med den udelukkende i håbet om verdslig fordel, udsatte søstre sig selv for den enerverende påvirkninger fra promiskuøse seancer på en måde, som ingen seriøs spiritist kunne retfærdiggøre. Farerne ved en sådan praksis var ikke dengang så klart indset som nu, og det var heller ikke faldet folk ind, at det er usandsynligt, at højt humør ville stige ned til jorden for at rådgive om jernbanelagrenes tilstand eller spørgsmålet om kærlighedsforhold. Uvidenheden var universel, og der var ingen klog mentor ved albuen af disse stakkels pionerer til at pege på den højere og sikrere vej. Det værste af alt var, at deres udmattede energi blev fornyet af tilbuddet om vin på et tidspunkt, hvor i det mindste én af dem næppe var mere end et barn. Det siges, at der var en vis familiær disposition for alkoholisme, men selv uden en sådan skamlet var hele deres procedure og levemåde udslæt til sidste grad. Mod deres moralske karakter har der aldrig været et pust af mistænksomhed, men de havde taget en vej, som førte til degeneration af sind og karakter, skønt det varede mange år, før de mere alvorlige virkninger viste sig.

En idé om presset på Fox-pigerne på dette tidspunkt kan hentes fra fru Hardinge Brittens* beskrivelse fra hendes egen observation. Hun taler om "at holde en pause på første sal for at høre stakkels patient Kate Fox, midt i en fangefuld, brokkende skare af efterforskere, time efter time gentage alfabetets bogstaver, mens de ikke mindre fattige, tålmodige ånder rappede navne ud, aldre og datoer, der passer til alle deltagere." Kan man undre sig over, at pigerne, med livskraft udslettet, moderens smukke, vågne indflydelse fjernet og chikaneret af fjender, bukkede under for en gradvist stigende fristelse i retning af stimulanser?

* Selvbiografi, s. 40.

Et bemærkelsesværdigt klart lys kastes over Margaret i denne periode i det nysgerrige hæfte, "The Love Letters of Dr. Elisha Kane." Det var i 1852, at Dr. Kane, bagefter den berømte arktiske opdagelsesrejsende, mødte Margaret Fox, som var en smuk og attraktiv pige. Til hende skrev Kane de kærlighedsbreve, der fortæller om et af de mest kuriøse frieri i litteraturen. Elisha Kane, som hans fornavn antyder, var en mand af puritansk udvinding, og puritanere, med deres tro på, at Bibelen repræsenterer det absolut sidste ord i åndelig inspiration, og at de forstår, hvad det sidste ord betyder, er instinktivt antagonistiske over for en ny kult, der hævder at vise, at nye kilder og nye fortolkninger stadig er tilgængelige.

Han var også læge i medicin, og lægestanden er på samme tid den ædleste og mest kynisk vantro i verden. Fra første færd besluttede Kane sig for, at den unge pige var involveret i bedrageri, og dannede teorien om, at hendes ældre søster Leah i vindingsøjemed udnyttede svindlen. Det faktum, at Leah kort efter giftede sig med en velhavende mand ved navn Underhill, en Wall Street-forsikringsmagnat, ser ikke ud til at have ændret Kanes syn på hendes grådighed efter ulovlig indtjening. Lægen dannede et nært venskab med Margaret, satte hende under sin egen tante med henblik på uddannelse, mens han var væk i Arktis, og til sidst giftede han sig med hende under den nysgerrige Gretna Green slags ægteskabslov, som synes at have været gældende på det tidspunkt. Kort efter døde han (i 1857), og enken, der nu kalder sig fru Fox-Kane, forsagde for en tid alle fænomener og blev modtaget i den romersk-katolske kirke.

I disse breve bebrejder Kane konstant Margaret for at leve i bedrag og hykleri. Vi har meget få af hendes breve, så vi ved ikke, hvor langt hun forsvarede sig. Bogens kompilator, selv om en ikke-spiritualist, siger: "Den stakkels pige, med sin enkelhed, opfindsomhed og frygtsomhed, kunne hun ikke, havde hun været så tilbøjelig, have udøvet det mindste bedrag med nogen chance for succes." Dette vidnesbyrd er værdifuldt, da forfatteren tydeligvis var indgående bekendt med alle berørte. Kane selv, der skriver til den yngre søster Kate, siger: "Tag mit råd og tal aldrig om ånderne hverken med venner eller fremmede. Du ved, at med al min fortrolighed med Maggie efter en hel måneds retssag kunne jeg ikke gøre noget ud af dem. Derfor de er et stort mysterium."

I betragtning af deres nære relationer, og at Margaret tydeligvis gav Kane enhver demonstration af hendes kræfter,

det er utænkeligt, at en uddannet læge efter en måned skulle indrømme, at han ikke kunne gøre noget ud af det, hvis det såmænd blot var et knæk i et led. Man kan ikke finde beviser for bedrageri i disse breve, men man finder rigeligt med beviser for, at disse to unge piger,

Margaret og Kate, ikke havde den mindste idé om de religiøse implikationer, der er involveret i disse beføjelser, eller om mediumskabets alvorlige ansvar, og at de misbrugte deres gave i retning af at give verdslige råd, modtage promiskuøse siddere og besvare komiske eller useriøse spørgsmål. Hvis både deres kræfter og deres karakter under sådanne omstændigheder skulle forringes, ville det ikke overraske nogen erfaren spiritualist. De fortjente ikke bedre, selvom deres alder og uvidenhed gav en undskyldning.

For at indse deres position skal man huske, at de var lidt mere end børn, dårligt uddannede og ret uvidende om emnets filosofi. Da en mand som Dr. Kane forsikrede Margaret om, at det var meget forkert, sagde han kun, hvad der blev spist i hendes ører fra hvert kvartal, inklusive halvdelen af prædikestolene i New York. Sandsynligvis havde hun en urolig fornemmelse af, at det var forkert, uden i det mindste at vide hvorfor, og det kan forklare, at hun ikke ser ud til at protestere mod ham for hans mistanker. Faktisk kan vi indrømme, at au fond Kane havde ret, og at sagen på nogle måder var uforsvarlig. Dengang var de selv meget unvenale, og havde de brugt deres gave, som D.D. Home brugte sin, uden relation til verdslige ting, og kun med det formål at bevise udødelighed og trøste de ramte, så ville de i sandhed have været hævet over kritik. Han var forkert i tvivl om deres gave, men ret i at se skævt på nogle eksempler på deres brug af den.

På nogle måder er Kanes holdning håbløst ulogisk. Han var på de mest intime og kærlige vilkår med moderen og de to piger, selvom hvis ord havde nogen betydning, troede han, at de var svindlere, der levede på offentlighedens godtroenhed. "Kys Katie for mig," siger han, og han sender konstant kærlighed til moderen. Allerede, unge som de var, havde han et glimt af den alkoholiske fare, som de blev udsat for af sene timer og promiskuøst selskab. "Sig til Katie, at hun ikke skal drikke champagne, og følger du det samme råd," sagde han. Det var sunde råd, og det ville have været godt for dem selv og for bevægelsen, hvis de begge havde fulgt det; men igen må vi huske deres uerfarne ungdom og de konstante fristelser.

Kane var en mærkelig blanding af helten og priggen. Spirit-rapping, ubefæstet af nogen af de religiøse eller videnskabelige sanktioner, der kom senere, var en lav-down ting, en overtro hos de analfabeter, og skulle han, en mand med anseelse, gifte sig med en spirit-rapper? Han vaklede over det på en ekstraordinær måde, begyndte et brev med påstande om at være hendes bror og sluttede med at minde hende om varmen fra hans kys. "Nu da du har givet mig dit hjerte, vil jeg være en bror for dig," siger han. Han havde en ånd af ægte overtro, som var langt under den godtroenhed, som han tilskrev andre. Han hentyder ofte til, at han ved at løfte sin højre hånd havde spådomsevner, og at han havde lært det "af en tryllekunstner i Indien." Indimellem er han en snob såvel som en prig. "Ved selve præsidentens middagsbord tænkte jeg på dig"; og igen: "Du kunne aldrig løfte dig op til mine tanker og mine genstande. Jeg kunne aldrig bringe mig selv ned til dine." Faktisk viser de få uddrag fra hendes breve et intelligent og sympatisk sind. Ved mindst én lejlighed finder vi Kane, der foreslår hende bedrag, og hun bekæmper ideen.

Der er fire faste punkter, som kan fastlægges med bogstaverne:

1. At Kane troede på en vag måde, at der var trikkeri;
2. At hun i årene af deres nære intimitet aldrig indrømmede det;
3. At han ikke engang kunde antyde, hvori fidusen lå;
4. At hun faktisk brugte sine kræfter på en måde, som seriøse spiritualister ville beklage.

Hun vidste virkelig ikke mere om disse kræfters natur end dem omkring hende. Redaktøren siger: "Hun havde altid påstået, at hun aldrig fuldt ud troede, at rappelsen var ånders værk, men forestillede sig, at nogle okkulte naturlove var bekymrede." Det var hendes holdning senere i livet, for på sit faglige kort trykte hun, at folk selv måtte bedømme magtens natur.

Det er naturligt, at de, der taler om faren ved mediumskab og især fysisk mediumskab, peger på Fox-søstrene som eksempel. Men deres sag må ikke overdrives. I året 1871, efter mere end tyve år med dette udmattende arbejde, finder vi, at de stadig modtager den entusiastiske støtte og beundring fra mange af tidens førende mænd og kvinder. Det var først efter fyrré års offentlig tjeneste, at ugunstige forhold blev manifesteret i deres liv, og derfor kan vi, uden på nogen måde at tilsløre, hvad der er ondt, retfærdigt hævde, at de

rekord retfærdiggør næppe dem, der hentyder til mediumskab som et sjæleødelæggende erhverv.

Det var i dette år 1871, at Kate Fox' besøg i England blev skabt gennem generøsitet fra Mr. Charles F. Livermore, en fremtrædende bankmand i New York, som taknemmelighed for den trøst, han havde modtaget fra hendes vidunderlige kræfter, og for at fremme årsag til spiritualisme. Han sørgede for alle hendes behov og fjernede dermed enhver nødvendighed for, at hun skulle afholde professionelle møder. Han sørgede også for, at hun blev ledsaget af en sympatisk kvindelig ledsager.

I et brev [The Spiritual Magazine, 1871, s. 525-6.] til Mr. Benjamin Coleman, en velkendt arbejder i Spiritualist-bevægelsen, siger Mr. Livermore:

Miss Fox, taget alt i alt, er uden tvivl det mest vidunderlige levende medium. Hendes karakter er upåklagelig og ren. Jeg har modtaget så meget gennem hendes medieevner i løbet af de sidste ti år, hvilket er trøstende, lærerigt og forbløffende, at jeg føler mig i stor tak til hende og ønsker at få hende passet godt på, mens jeg er fraværende fra hendes hjem og venner.

Hans yderligere bemærkninger har muligvis en vis betydning for de senere triste begivenheder i hendes liv:

For at du jo mere indgående kan forstå hendes idiosynkrasier, tillad mig at forklare, at hun er en følsom af højeste orden og af barnlig enkelhed; hun mærker skarpt atmosfæren hos alle, som hun kommer i kontakt med, og i den grad, at hun til tider bliver overordentlig nervøs og tilsyneladende lunefuld.

Af denne grund har jeg rådet hende til ikke at sidde i mørke seancer, for at hun kan undgå den irritation, der opstår som følge af mistanke hos skeptikere, ren nysgerrighed, og elskere af det vidunderlige.

Fuldkommenheden af de manifestationer, der skal opnås gennem hende, afhænger af hendes omgivelser, og i forhold som hun er i forhold til eller sympati med dig, virker hun modtagelig for åndelig kraft. Kommunikationen gennem hende er meget bemærkelsesværdig og er kommet til mig ofte fra min kone (Estelle), på perfekt idiomatisk fransk, og nogle gange på spansk og italiensk, mens hun ikke selv er bekendt med nogen af disse sprog. Du vil forstå alt dette, men disse forklaringer kan være nødvendige for andre. Som sagt, hun vil ikke give

seancer som professionelt medie, men jeg håber, hun vil gøre alt det gode, hun kan for at fremme den store sandhed, på en stille måde, mens hun bliver i England.

Mr. Coleman, som havde et møde med hende i New York, siger, at han modtog et af de mest slående beviser på åndelig identitet, der nogensinde var faldet ham ind i hans oplevelse gennem sytten år. Hr. Cromwell F. Varley, elektriker, der lagde Atlanterhavskablet, talte i sine beviser for London Dialectical Society i 1869 om interessante elektriske eksperimenter, han lavede med dette medium.

Kate Fox besøg i England blev åbenbart betragtet som en mission, for vi finder, at hr. Coleman råder hende til kun at vælge de sidder, der ikke er bange for at få deres navne offentliggjort som bekræftelse af de fakta, de har været vidne til. Dette kursus ser ud til at være blevet vedtaget til en vis grad, for der er bevaret en del vidnesbyrd om hendes kræfter fra blandt andre professor William Crookes, Mr. S. C. Hall, Mr. W. H. Harrison (redaktør af The Spiritualist), Miss Rosamund Dale Owen (som bagefter giftede sig med Laurence Oliphant), og præsten John Page Hopps.

Den nytilkomne begyndte at holde møder kort efter hendes ankomst. Ved en af de første af disse, den 24. november 1871, var en repræsentant for The Times til stede, og han offentliggjorde en detaljeret beretning om seancen, som blev afholdt i fællesskab med D.D. Home, en nær ven af mediet. Dette dukkede op i en artikel med titlen "Spiritualisme og videnskab", der optager tre og en halv kolonne af ledende type. Times Commissioner taler om, at Miss Fox tog ham hen til døren til værelset og opfordrede ham til at stå ved siden af hende og holde hendes hænder, hvilket han gjorde, "når høje dunk syntes at komme fra panelerne, som om de gjorde med knytnæven. Disse blev gentaget efter vores anmodning et vilkårligt antal gange." Han nævnte, at han prøvede enhver prøve, han kunne komme i tanke om, at Miss Fox og Mr. Home gav enhver mulighed for undersøgelse, og at deres fødder og hænder blev holdt.

I løbet af en førende artikel om ovennævnte rapport og den korrespondance, der kom fra den, erklærede The Times (6. januar 1873), at der ikke var grund til videnskabelig undersøgelse:

Mange fornuftige læsere, frygter vi, vil mene, at vi skylder dem en undskyldning for at åbne vores spalter for en kontrovers om et emne som spiritisme og dermed behandle det som et åbent eller diskutabelt spørgsmål, hvad der snarere burde afvises med det samme som enten et bedrag eller en vildfarelse. Men selv et bedrageri kan kræve afsløring, og populære vrangforestillinger, uanset hvor absurde de er, er ofte for vigtige til at blive forsømt af den klogere del af menneskeheden. Er der i virkeligheden noget, som advokater ville sige, at gå til en jury med? Nå, på den ene side har vi en overflod af påståede erfaringer, som næppe kan kaldes beviser, og nogle få indskud

af en mere bemærkelsesværdig og imponerende karakter. På den anden side har vi mange beretninger om dømte bedragerer og mange autentiske beretninger om netop sådanne skuffelser eller opdagelser, som vi burde kunne forventes.

Den 14. december 1872 giftede Miss Fox sig med hr. H. D. Jencken, en advokatfuldmægtig i London, forfatter til "A Compendium of Modern Roman Law" osv. og honorær

generalsekretær for Association for the Reform and Codification of the Association Folkeloven. Han var en af de tidligste spiritualister i England.

Spiritualisten siger i sin beretning om ceremonien, at åndefolket deltog i handlingen, for ved bryllupsmorgenmaden hørte man højlydt rap fra forskellige dele af lokalet, og det store bord, hvorpå bryllupskagen stod, gentagne gange hævet fra gulvet.

Et samtidig vidne oplyser, at fru Kate Fox-Jencken (som hun kom til at blive kendt) og hendes mand skulle mødes i begyndelsen af halvfjerdserne i gode sociale kredse i London. Hendes tjenester blev ivrigt efterspurgt af efterforskerne.

John Page Hopps beskriver hende på dette tidspunkt som "en lille, tynd, meget intelligent, men temmelig lun lille kvinde, med søde, blide manerer og en stille nydelse af hendes eksperimenter, som fuldstændig reddede hende fra den mindste berøring af selvbetydning eller kærlighed. af mystik."

Hendes mediumskab bestod hovedsageligt af raps (ofte med stor magt), åndelys, direkte skrivning og udseendet af materialiserede hænder. Fuldformsmaterialiseringer, som lejlighedsvis havde været et træk ved hendes møde i Amerika, var sjældne hos hende i England. Ved en række lejligheder blev genstande i seancerummet flyttet af åndeagentur og i nogle tilfælde bragt fra et andet rum.

Det var omkring dette tidspunkt, at professor William Crookes foretog sine undersøgelser af mediets beføjelser og udsendte den helhjertede rapport, som behandles senere, når Crookes' tidlige forbindelse med spiritualisme kommer til at blive diskuteret. Disse omhyggelige observationer viser, at rappelserne kun udgjorde en lille del af Kate Foxs psykiske kræfter, og at hvis de kunne forklares tilstrækkeligt med normale midler, ville de stadig efterlade os midt i mysterier. Således fortæller Crookes, hvordan, da de eneste til stede udover ham selv og Miss Fox var hans kone og en slægtning "Jeg holdt mediets to hænder i den ene af mine, mens hendes fødder hvilede på mine fødder. Papir lå på bordet før os, og min uengagerede hånd holdt en blyant.

"En lysende hånd kom ned fra den øverste del af rummet, og efter at have svævet i nærheden af mig i et par sekunder, tog blyanten fra min hånd, skrev hurtigt på et ark papir, kastede blyanten ned og rejste sig så over vores hoveder, gradvist forsvinde ind i mørket.

Mange andre iagttagere beskriver lignende fænomener med dette medie ved forskellige lejligheder.

En meget ekstraordinær fase af fru Fox-Jensens mediumskab var produktionen af lysende stoffer. I nærværelse af fru Makdougall Gregory, hr. W. H. Harrison, redaktøren af en avis i London, og andre, dukkede en hånd op, der bar noget fosforescerende materiale, omkring fire tommer kvadratisk, hvormed gulvet blev ramt og en persons ansigt berørt.* Lyset viste sig at være koldt. Frøken Rosamund Dale Owen beskriver i sin beretning om dette fænomen objekterne som "oplyste krystaller" og siger, at hun ikke har set nogen materialisering, der gav så realistisk en følelse af åndelig nærhed som disse yndefulde lys. Forfatteren kan også bekræfte den kendsgerning, at disse lys normalt er kolde, som ved en lejlighed med et andet medium, et sådant lys satte sig i nogle sekunder på hans ansigt. Frøken Owen taler også om,

at bøger og små smykker bliver båret rundt, og at en tung spilleboks, der vejer omkring 25 pund, bliver bragt fra et sidebord. En ejendommelighed ved dette instrument var, at det havde været ude af drift i flere måneder og ikke kunne bruges, før de usete kræfter reparerede det og sårede det selv.

* The Spiritualist, Vol. VIII, s. 299. Lys, 1884, s. 170.

Fru Jenckens mediumskab var vævet ind i strukturen i hendes daglige liv. Professor Butlerof siger, at da han ringede til hende og hendes mand i selskab med M. Aksakof, hørte han rap på gulvet. Han tilbragte en aften i Jenckens' hus og fortæller, at der var talrige raps under te. Miss Rosamund Dale Owen refererer også* til hændelsen, hvor mediet stod på gaden ved et butiksvindue med to damer, da rapperne deltog i samtalen, mens fortovet vibrerede under deres fødder. Rappene beskrives som at have været høje nok til at tiltrække forbipasserendes opmærksomhed. Mr. Jencken fortæller om mange tilfælde af spontane fænomener i deres hjemmeliv.

* Lys, 1884, s. 39. Spiritualisten, IV, s. 138 og VII, s. 66. Lys, 1882, s. 439-40.

Et bind kunne fyldes med detaljer om seancerne i dette medie, men med undtagelse af en yderligere optegnelse må vi nøjes med at være enig med professor Butlerof fra universitetet i St. Petersburg, der efter at have undersøgt hendes

er magter i London, skrev i The Spiritualist (4. februar 1876):

Ud fra alt, hvad jeg var i stand til at iagttage i fru Jenckens nærværelse, er jeg tvunget til at komme til den konklusion, at de fænomener, der er særegne for det medie, er af stærkt objektiv og overbevisende karakter, og de ville, tror jeg, være tilstrækkelige for den mest udtalte, men ærlige skeptiker, der fik ham til at afvise bugtaler, muskulær handling og enhver sådan kunstig forklaring på fænomenerne.

H. D. Jencken døde i 1881, og hans enke stod tilbage med to sønner. Disse børn viste vidunderligt mediumskab i en meget tidlig alder, hvis detaljer vil blive fundet i samtidige optegnelser.

Mr. S. C. Hall, en kendt litterær mand og en fremtrædende spiritualist, beskriver et møde i hans hus i Kensington på hans fødselsdag den 9. maj 1882, hvor hans afdøde kone manifesterede sin tilstedeværelse:

Mange interessante og rørende budskaber blev overbragt til mig af fru Jenckens sædvanlige skrift. Vi blev bedt om at slukke lyset. Så begyndte en række manifestationer, som jeg ikke ofte har set ligestillet og meget sjældent overgået. Jeg fjernede en lille håndklokke fra bordet og holdt den i min egen hånd. Jeg mærkede en hånd tage den fra mig, da den blev ringet i alle dele af rummet i mindst fem minutter. Jeg lagde så en harmonika under bordet, hvorfra den blev fjernet, og i en afstand af tre eller fire fod fra det bord, vi sad, blev der spillet melodier. Der blev spillet på harmonika og ringet med klokken flere steder i lokalet, mens der blev tændt to lys på bordet. Det var derfor ikke, hvad man kalder en mørk siddeplads, selv om lysene af og til blev slukket. I løbet af hele tiden holdt hr. Stack den ene hånd på fru Jencken, og jeg holdt den anden - hver især sagde: "Jeg har fru Jenckens hånd i min."

Omkring halvtreds hjertesyggeblomster blev lagt på et ark papir foran mig. Jeg havde modtaget nogle hjertesyggeblomster fra en ven om morgenen, men den vase, der indeholdt dem, var ikke i stuen. Jeg sendte efter den og fandt den intakt. Buketten havde ikke været det mindste forstyrret. I det, der kaldes "Direct Writing" fandt jeg disse ord skrevet med blyant i en meget lille hånd, på et ark papir, der lå foran mig, "Jeg har bragt dig mit tegn på kærlighed." Ved et møde nogle dage tidligere (når jeg var alene med fru Jencken) havde jeg modtaget denne besked: "På din fødselsdag vil jeg bringe dig et tegn på kærlighed."

Hr. Hall tilføjer, at han havde markeret papirarket med sine initialer, og som en ekstra sikkerhedsforanstaltning havde han revet et af hjørnerne af på en sådan måde, at det sikrede genkendelse.

Det er tydeligt, at hr. Hall var meget imponeret over, hvad han havde set. Han skriver: "Jeg har været vidne til og registreret mange vidunderlige manifestationer; jeg tvivler på, om jeg har set nogen mere overbevisende end dette; bestemt ingen mere raffineret; ingen, der gav mere afgørende bevis på, at rene og gode og hellige ånder alene kommunikerede." Han oplyser, at han har givet samtykke til at blive fru Jenckens "bankmand", formentlig for midler til uddannelse af hendes to drenge. I lyset af, hvad der bagefter skete med dette begavede medie, er der en sørgelig interesse for hans afsluttende ord:

Jeg føler, at tillid nærmer sig vished om, at hun i alle henseender vil handle på en sådan måde, at hun øger og ikke mindsker sin magt som medie, samtidig med at hun bevarer venskabet og tilliden hos de mange, der ikke kan andet end at føle for hende en respekt, der i nogen grad ligner (som opstået) fra samme kilde) det, som den nye kirke giver Emanuel Swedenborg, og metodisterne gengiver til John Wesley. Spiritualister skylder bestemt denne dame en stor gæld for de glade nyheder, som hun i høj grad var instrumentet udvalgt af Forsynet til at formidle til dem.

Vi har givet denne beretning i nogen detaljer, fordi den viser, at mediets gaver på dette tidspunkt var af høj og magtfuld orden. Et par år tidligere, ved en seance i hendes hus den 14. december 1873, i anledning af et årsdagen for hendes bryllup, blev en åndelig besked udråbt: "Når skygger falder over dig, så tænk på den lysere side." Det var et profetisk budskab, for slutningen af hendes liv var kun skygger.

Margaret (Mrs. Fox-Kane) havde sluttet sig til sin søster Kate i England i 1876, og de forblev sammen i nogle år, indtil den meget smertefulde hændelse indtraf, som nu skal diskuteres. Det ser ud til, at der udbrød en meget bitter strid mellem storesøsteren Leah (nu fru Underhill) og de to yngre. Det er sandsynligt, at Leah kan have hørt, at der nu var en tendens til alkoholisme, og kan have forstyrret mere energi end takt. Nogle spiritualister blandede sig også og påkaldte sig de to søstres raseri ved et eller andet forslag om, at Kates børn skulle skilles fra hende.

Når de så sig om efter et eller andet våben – et hvilket som helst våben – som de kunne skade dem, som de så bittert hadede, lader det til at være faldet dem ind – eller, ifølge deres efterfølgende udtalelse, at være blevet foreslået dem med løfter om økonomisk belønning – at hvis de sårede hele

hulkult ved en indrømmelse af bedrageri ville de såre Leah og hendes medarbejdere i deres mest følsomme del. På toppen af alkoholisk ophidselse og hads vanvid var der tilføjet religiøs fanatisme, for Margaret var blevet forelæst af nogle af de ledende ånder i Romerkirken og overbevist, som Home også havde været i kort tid, at hendes egne kræfter var onde. Hun nævner kardinal Manning som at have påvirket hendes sind på denne måde, men hendes udtalelser skal ikke tages for alvorligt. I hvert fald kombinerede alle disse årsager og reducerede hende til en tilstand, der var faretruende nær vanvid. Inden hun forlod London havde hun skrevet til The New York Herald og fordømt kulten, men i en sætning udtalt, at rappelsen var "den eneste del af fænomenerne, der er værd at bemærke." Da hun nåede frem til New York, hvor hun ifølge hendes eget efterfølgende udsagn skulle modtage en sum penge for den avissensation, som hun lovede at producere, brød hun ud i absolut rablende mod sin storesøster.

Det er en mærkelig psykologisk undersøgelse, og lige så mærkelig er den mentale holdning hos de mennesker, der kunne forestille sig, at påstandene fra en ubalanceret kvinde, der handler ikke kun ud fra hadmotiver, men også ud fra - som hun selv sagde - håbet om en økonomisk belønning, kunne forstyrre den kritiske undersøgelse af en generation af observatører.

Ikke desto mindre må vi se i øjnene, at hun faktisk producerede rapper eller gjorde det muligt at producere rap på et efterfølgende møde i New York Academy of Music. Dette kan udelukkes med den begrundelse, at i så stor en sal kan enhver på forhånd arrangeret lyd tilskrives mediet. Vigtigere er beviserne fra reporteren fra Herald, som havde en tidligere privat optræden. Han beskriver det således:

Jeg hørte først et slag under gulvet nær mine fødder, så under stolen, hvor jeg sad, og igen under et bord, som jeg lænede mig op ad. Hun førte mig hen til døren, og jeg hørte den samme lyd på den anden side af den. Da hun så satte sig på klaverskamlen, genklangede instrumentet mere højt, og tryk-tap genlød i hele dets hule struktur.

Denne beretning gør det klart, at hun havde lydene under kontrol, selvom reporteren må have været mere usofistikeret end de fleste pressefolk af min bekendte, hvis han kunne tro, at lyde, der varierede både i kvalitet og i position, alle kom fra et klik i mediets fod. Han vidste tydeligvis ikke, hvordan lydene kom, og det er forfatterens opfattelse, at Margaret heller ikke vidste det. At hun virkelig havde noget, hun kunne udstille, bevises, ikke kun af reporterens erfaring, men af Mr. Wedgwood, en London Spiritualist, til hvem hun gav en demonstration, før hun rejste til Amerika. Det er derfor forgæves at hævde, at der overhovedet ikke var grundlag i Margarets afsløring. Hvad det grundlag var, må vi bestræbe os på at definere.

Margaret Fox-Kane-sensationen var i august og september 1888 - en kærkommen velsignelse for det driftige papir, der havde udnyttet det. I oktober kom Kate over for at slå sig sammen med sin søster. Det skal forklares, at det egentlige skænderi, så vidt vides, var mellem Kate og Leah, for Leah havde bestræbt sig på at få Kates børn taget fra hende med den begrundelse, at moderens indflydelse ikke var til gavn. Derfor, selvom Kate ikke ravede, og selvom hun ikke meldte sig frivilligt til offentligt eller privat, var hun helt på linje med sin søster i det generelle plan om at "nedsætte" Leah for enhver pris.

Det var hende, der forårsagede min arrestation sidste forår (sagde hun) og frembringelsen af den absurde anklage om, at jeg var grusom mod mine børn. Jeg ved ikke hvorfor hun altid har været jaloux på Maggie og mig; Jeg formoder, fordi vi kunne gøre ting i Spiritualismen, som hun ikke kunne.

Hun var til stede ved Hall of Music-mødet den 21. oktober, da Margaret gjorde sin afvisning og producerede rapperne. Hun var tavs ved den lejlighed, men den tavshed kan tages som støtte for de udtalelser, hun lyttede til.

Hvis dette virkelig var tilfældet, og hvis hun talte som rapporteret til interviewer, må hendes omvendelse være kommet meget hurtigt. Den 17. november, mindre end en måned efter det berømte møde, skrev hun til en dame i London, fru Cottell, som var lejer af Carlyles gamle hus, dette bemærkelsesværdige brev fra New York (Light, 1888, s. 619):

Jeg ville have skrevet til jer før dette, men min overraskelse var så stor ved min ankomst over at høre om Maggies eksponering af spiritualisme, at jeg ikke havde hjerte til at skrive til nogen.

Lederen af affæren engagerede Academy of Music, det allerstørste underholdningssted i New York City; den var fyldt til overflod.

De gjorde femten hundrede dollars klart. Jeg har ofte ønsket, at jeg var blevet hos dig, og hvis jeg havde midlerne, ville jeg nu vende tilbage for at komme ud af alt dette.

Jeg tror nu, jeg kunne tjene penge på at bevise, at bankerne ikke er lavet med tæerne. Så mange mennesker kommer til mig for at spørge mig om denne eksponering af Maggies, at jeg må nægte mig selv for dem.

De er

hårdt på arbejde for at afsløre det hele, hvis de kan; men det kan de bestemt ikke.

Maggie giver offentlige eksponeringer alle de store steder i Amerika, men jeg har kun set hende én gang, siden jeg ankom.

Dette brev fra Kate peger på, at økonomisk fristelse spiller en stor rolle i transaktionen. Maggie synes dog hurtigt at have fundet ud af, at der var få penge i det, og kunne ikke se nogen fordel i at fortælle løgne, som hun ikke blev betalt for, og som kun havde bevist, at den spirituelle bevægelse var så fast etableret, at den var ret uforstyrret. ved hendes forræderi. Af denne eller andre grunde - lad os håbe med nogle sidste samvittighedsstreg med hensyn til den rolle, hun havde spillet - indrømmede hun nu, at hun havde fortalt løgne ud fra de laveste motiver. Interviewet blev rapporteret i New York Press, den 20. november 1889, omkring et år efter angrebet.

"Vil Gud," sagde hun med en stemme, der rystede af intens ophidselse, "at jeg kunne ophæve den uretfærdighed, jeg gjorde for Spiritualismens sag, da jeg under den stærke psykologiske påvirkning fra personer, der var imod den, gav udtryk for ytringer, som Denne tilbagetrækning og benægtelse er ikke kommet så meget af min egen fornemmelse af, hvad

der er rigtigt, som fra den tavse impuls fra ånderne, der bruger min organisme på bekostning af fjendtligheden hos den forræderiske horde, der holdt løfter om rigdom og lykke til gengæld for et angreb på spiritualisme, og hvis håbefulde forsikringer var så bedrageriske.

"Længe før jeg talte med nogen om denne sag, blev jeg ved min åndskontrol uophørligt mindet om, hvad jeg skulle gøre, og endelig er jeg kommet til den konklusion, at det ville være nytteløst for mig yderligere at modarbejde deres tilskyndelser."

"Har der ikke været nævnt en pengemæssig modydelse for denne erklæring?"

"Ikke den mindste; ingen som helst."

"Så er økonomisk gevinst ikke det mål, du søger?"

"Indirekte, ja. Du ved, at selv et dødeligt redskab i åndens hænder skal have livets opretholdelse. Dette foreslår jeg at udlede af mine forelæsninger. Der er ikke givet mig en øre fra nogen person, fordi jeg tog denne kurs. "

"Hvilken årsag førte til din afsløring af åndsrafs?"

"På det tidspunkt havde jeg stort behov for penge, og personer - som jeg foreløbig helst ikke vil nævne - udnyttede situationen; deraf besværet. Begejstringen var også med til at forstyrre min mentale ligevægt."

"Hvad var formålet med de personer, der fik dig til at indrømme, at du og alle andre medier handlede på folks godtroende?"

"De havde flere objekter i udsigt. Deres første og vigtigste idé var at knuse Spiritualismen, at tjene penge til sig selv og få en stor spænding op, da det var et element, hvor de blomstrede."

"Var der nogen sandhed i de anklager, du fremsatte mod spiritualisme?"

"Disse anklager var falske i hvert enkelt tilfælde. Jeg tøver ikke med at sige det."

"Nej, min tro på spiritualisme har ikke undergået nogen ændring. Da jeg fremsatte disse frygtelige udtalelser, var jeg ikke ansvarlig for mine ord. Dens ægthed er en uomtvistelig kendsgerning. Ikke alle de Herrmans, der nogensinde trak vejret, kan duplikere de vidundere, der frembringes gennem nogle medier. Ved hjælp af fingerfærdigheder og smarthed kan de producere skrift på papirer og tavler, men selv dette kan ikke tåle en nærmere undersøgelse, der er ud over deres mentale kaliber at reproducere, og jeg udfordrer enhver til at lave 'rap'en' under de samme betingelser. Jeg vil, der er ikke et menneske på jorden, der kan producere 'raps' på samme måde, som de er gennem mig."

"Foreslår du at holde seancer?"

"Nej, jeg vil hellige mig selv til platformsarbejde, da det vil give mig en bedre mulighed for at tilbagevise de grimme bagvaskelser, som jeg har udtalt mod Spiritualisme."

"Hvad siger din søster Kate om dit nuværende kursus?"

"Hun er i fuldstændig sympati med mig. Hun har ikke godkendt mit kursus tidligere."

"Vil du have en leder til din foredragsturné?" "Nej, sir. Jeg har en rædsel for dem. Også de behandlede mig mest skandaløst. Frank Stechen handlede skamfuldt over for mig. Han tjente betydelige penge gennem sin ledelse for mig og efterlod mig i Boston uden en cent. Alt hvad jeg fik fra ham var fem hundrede og halvtreds dollars, som blev givet til mig i begyndelsen af kontrakten."

For at give interviewet større ægthed blev der på hendes forslag skrevet følgende åbne brev, hvortil hun skrev sin underskrift:

128, West Forty-third Street, New York City,
16. november 1889.

TIL OFFENTLIGHEDEN.

Efter at have læst det foregående interview op for mig finder jeg intet indeholdt deri, som ikke er en korrekt optegnelse af mine ord og sandfærdige udtryk for mine følelser. Jeg har ikke givet en detaljeret redegørelse for de måder og midler, der blev udtænkt for at bringe mig under underkastelse, og uddrager derfor fra mig en erklæring om, at de åndelige fænomener, som eksemplificeret gennem min organisme, var et bedrageri. Men jeg vil fuldstændig sone for denne ufuldstændighed, når jeg kommer op på platformen.

Nøjagtigheden af dette intervju

blev vidnet med navnene på en række vidner, herunder J.L. O'Sullivan, som var amerikansk minister i Portugal i femogtyve år. Han sagde: "Hvis jeg nogensinde har hørt en kvinde tale sandt, så var det dengang."

Så det kan have været, men hendes foredragsagents manglende evne til at holde hende i midler ser ud til at have været den afgørende faktor.

Udtalelsen ville afgøre spørgsmålet, hvis vi kunne tage talerens ord for pålydende, men desværre er forfatteren tvunget til at give hr. Isaac Funk, en utrættelig og upartisk forsker, at man ikke kunne stole på Margaret i denne periode af sit liv. .

Hvad der er en hel del mere til formålet er, at hr. Funk sad med Margaret, at han hørte rapperne "rundt i lokalet" uden at opdage deres oprindelse, og at de stavede ham et navn og en adresse, som var korrekte og fuldstændigt. ud over mediets viden. Oplysningerne var forkerte, men på den anden side blev der vist unormal kraft ved at læse indholdet af et brev i hr. Funks lomme. Sådanne blandede resultater er lige så forvirrende som det andet større problem, der diskuteres i dette kapitel.

Der er én faktor, som næppe er blevet berørt i denne undersøgelse. Det er karakteren og karrieren for fru Fish, bagefter fru Underhill, der som Leah, den ældre søster, spiller en så fremtrædende rolle i sagen. Vi kender hende hovedsageligt fra hendes bog, "The Missing

Link in Modern Spiritualism" (Knox & Co., New York, 1885). Denne bog er skrevet af en ven, men fakta og dokumenter blev leveret af fru Underhill, som tjekkede hele fortællingen. Det er enkelt og endda groft sat sammen, og spiritisten er nødt til at konkludere, at de entiteter, som Fox-kredsen først var i kontakt med, ikke altid var af højeste orden. Måske på et andet plan, som på dette, er det plebeierne og de ringe, der udfører åndeligt pionerarbejde på deres egen barske måde og åbner vejen for andre og mere raffinerede instanser. Med denne eneste kritik kan man sige, at bogen giver et sikkert indtryk af ærlighed og god sans, og som en personlig fortælling om en, der var så nær bekymret over disse betydningsfulde begivenheder, er den bestemt til at overleve det meste af vores nuværende litteratur og læses med nøje opmærksomhed og endda med ærbødighed af ufødte generationer. De ydmyge folk, der vågede over den nye fødsel - Capron fra Auburn, som først holdt foredrag om den offentligt; Jervis, den galante metodistpræst, som råbte: "Jeg ved, det er sandt, og jeg vil se den rynkede verden i øjnene!"; George Willetts, kvækeren; Isaac Post, som indkaldte til det første åndelige møde; det galante band, der vidnede på Rochester-platformen, mens bøllerne opvarmede tjæren - alle er de bestemt til at leve i historien. Om Lea kan det virkelig siges, at hun erkendte den religiøse betydning af bevægelsen langt tydeligere, end hendes søstre var i stand til at gøre, og at hun satte sit ansigt imod den brug af den til rent verdslige genstande, som er en nedbrydning af det himmelske. Følgende passage er af stor interesse som viser, hvordan Fox-familien først betragtede dette besøg, og skal imponere læseren med forfatterens oprigtighed:

Den generelle følelse i vores familie var stærkt negativ over for alt dette mærkelige og uhyggelige. Vi betragtede det som en stor ulykke, der var ramt os; hvordan, hvorfra eller hvorfor vidste vi ikke. Vi modstod det, kæmpede imod det og bad konstant og inderligt om udfrielse fra det, selv mens en mærkelig fascination knyttet til disse vidunderlige manifestationer på den måde blev påtvunget os, mod vores vilje, af usynlige instanser og agenter, som vi hverken kunne modstå, kontrollere eller kontrollere. forstå. Hvis vores vilje, oprigtige ønsker og bønner kunne have sejret eller nyttet, ville det hele være endt der og da, og verden uden for vores lille kvarter ville aldrig have hørt mere om Rochester Rappings eller om den uheldige Fox-familie.

Disse ord giver indtryk af oprigtighed, og i det hele taget står Lea frem i sin bog og i beviserne fra de mange citerede vidner som en, der var værdig til at spille en rolle i en stor bevægelse.

Både Kate Fox Jencken og Margaret Fox-Kane døde i begyndelsen af halvfemserne, (90tallet) og deres afslutning var en af sorg og dysterhed. Problemet, som de præsenterer, stilles retfærdigt frem for læseren, idet man undgår yderpunkterne hos den alt for følsomme spiritualist, som ikke vil se kendsgerningerne i øjnene, og de særligt bønfyldte skeptikere, der lægger vægt på de dele af fortællingen, som passer til deres formål og udelader eller minimerer alt andet. Lad os se, på bekostning af et brud i vores fortælling, om der kan findes nogen form for forklaring, som dækker over det dobbelte faktum, at det, disse søstre kunne gøre, helt klart var unormalt, og alligevel var det i et vist omfang i det mindste under deres kontrol. Det er ikke et simpelt problem, men et overordentlig dybt problem, som udtømmer, og mere end udtømmer, den psykiske viden, som er tilgængelig på denne dato, og som helt var uden for rækkevidde af den generation, hvor Fox-søstre levede.

Den simple forklaring, som blev givet af datidens spiritualister, skal ikke uden videre sættes til side – og mindst let af dem, der ved det meste. Det var, at et medium, der misbruger sine gaver og lider under fornedrelse af moralsk karakter gennem dårlige vaner, bliver tilgængeligt for onde påvirkninger, som kan bruge hende til falsk information eller til besmittelse af en ren sag. Det kan være rigtigt nok som en *causa causans*. Men vi skal se nærmere for at se det faktiske hvordan og hvorfor.

Forfatteren er af den opfattelse, at den sande forklaring vil blive fundet ved at koble alle disse hændelser med Dr. Crawfords nylige undersøgelser af, hvordan fysiske fænomener frembringes. Han viste meget tydeligt, som det er beskrevet detaljeret i et efterfølgende kapitel, at raps (vi beskæftiger os i øjeblikket kun med den fase) er forårsaget af et fremspring fra mediets person af en lang stang af et stof med visse egenskaber, der adskiller det fra alle andre former for stof. Dette stof er blevet nøje undersøgt af den store franske fysiolog, Dr. Charles Richet, som har kaldt det "ektoplasma". Disse stænger er usynlige for øjet, delvist synlige for den følsomme plade, og leder alligevel energi på en sådan måde, at de giver lyde og slår slag på afstand.

Nu, hvis Margaret producerede rapperne på samme måde som Crawfords medie, behøver vi kun at gøre en eller to antagelser, som er sandsynlige i dem selv, og som fremtidens videnskab bestemt kan bevise for at gøre sagen helt klar. Den ene antagelse er, at der dannes et center for psykisk kraft i en del af kroppen, hvorfra ektoplasmastaven rager frem. Hvis det antages, at dette center var i Margarets fod, ville det kaste et meget klart lys over de beviser, der blev indsamlet i Seybert-undersøgelsen. Da hun undersøgte Margaret og bestræbte sig på at få raps fra hende, lagde en af komiteen med tilladelse fra mediet sin hånd på hendes fod. Raps fulgte med det samme. Efterforskeren råbte: "Dette er det mest vidunderlige af det hele, fru Kane. Jeg mærker dem tydeligt i din fod. Der er ikke en partikel af bevægelse i din fod, men der er en usædvanlig pulsering."

Dette eksperiment bekræfter på ingen måde tanken om ledforskydning eller knækkende tæer. Det er imidlertid præcis, hvad man kunne forestille sig i tilfælde af et center, hvorfra psykisk kraft blev projiceret. Denne kraft er i materiel form og trækkes fra mediets krop, så der skal være en vis sammenhæng. Denne forbindelse kan variere. I det citerede tilfælde var det i Margarets fod. Det blev observeret af Buffalo-lægerne, at der var en subtil bevægelse af et medie i øjeblikket af en rap. Observationen var korrekt, selvom slutningen var forkert. Forfatteren har selv tydeligt set i tilfældet med et amatørmedie en let generel pulsering, når der blev givet et rap - et tilbageslag, som det var, efter kraftudløsningen.

Givet, at Margarets kraft virkede på denne måde, skal vi nu kun diskutere, om ektoplasmatisk stænger under nogen omstændigheder kan stikkes frem efter behag. Så vidt forfatteren ved, er der ingen observationer, som har direkte indflydelse på sagen. Crawfords medium synes altid at have manifesteret sig, når det var i trance, så spørgsmålet opstod ikke. I andre fysiske fænomener er der nogen grund til at tro, at de i deres simplere form er tæt forbundet med mediet, men at de, efterhånden som de udvikler sig, passerer ud af hendes kontrol og bliver påvirket af kræfter uden for hende selv. Således kan ektoplasma-billederne fotograferet af Madame Bisson og Dr. Schrenck Notzing (som vist i hans seneste bog) i deres første former tilskrives mediets tanker eller minder, der tager synlig form i ektoplasma, men efterhånden som hun fortaber sig i trance, tager de form for figurer, som i ekstreme tilfælde er udstyret med selvstændigt liv. Hvis der er en generel analogi mellem de to klasser af

fænomener, så er det fuldt ud muligt, at Margaret havde en vis kontrol over uddrivelsen af ektoplasma, der forårsagede lyden, men at når lyden afgav besked, som lå uden for hendes mulige viden, som i i tilfældet af Funk blev magten ikke længere brugt af hende, men af en eller anden uafhængig efterretning.

Det skal huskes, at ingen er mere uvidende om, hvordan effekter frembringes, end mediet, som er centrum for dem. Et af de største fysiske medier i verden fortalte forfatteren engang, at han aldrig havde været vidne til et fysisk fænomen, da han selv altid var i trance, når de opstod; enhver af de siddendes mening ville være mere værdifuld end hans egen. I tilfældet med disse Fox-søstre, som blot var børn, da fænomenerne begyndte, kendte de således kun lidt til emnets filosofi, og Margaret sagde ofte, at hun ikke forstod sine egne resultater. Hvis hun fandt ud af, at hun selv havde en vis magt til at producere rapperne, uanset hvor uklar måde hun gjorde det på, ville hun være i en sindstilstand, hvor hun godt kunne finde det umuligt at modsige Dr. Kane, da han beskyldte hende for at være bekymret i det. Også hendes tilståelse

, og hendes søsters, ville i den grad være sandt, men hver ville være klar over, som de bagefter indrømmede, at der var meget mere, som ikke kunne forklares, og som ikke udgik fra dem selv.

Der er dog stadig et meget vigtigt punkt, der skal diskuteres - det vigtigste af alt for dem, der accepterer denne bevægelses religiøse betydning. Det er et meget naturligt argument for dem, der ikke er fortrolige med emnet, at sige: "Er det dine frugter? Kan en filosofi eller religion være god, som har en sådan effekt på dem, der har haft en fremtrædende plads i dens etablering?" Ingen kan skældes over en sådan indvending, og den kræver et klart svar, som ofte er blevet fremsat og alligevel trænger til gentagelse.

Lad det så klart slås fast, at der ikke er mere sammenhæng mellem fysisk mediumskab og moral, end der er mellem et raffineret øre for musik og moral. Begge er rent fysiske gaver. Musikeren kan fortolke de dejligste tanker og vække de højeste følelser hos andre, påvirke deres tanker og hæve deres sind. Alligevel kan han i sig selv være stofbruger, dipsoman eller pervers. På den anden side kan han måske kombinere sine musikalske kræfter med en engleagtig personlig karakter. Der er simpelthen ingen sammenhæng overhovedet mellem de to ting, bortset fra at de begge har deres centrum i den samme menneskekrop.

Så det er i fysisk mediumskab. Vi udstråler alle, eller næsten alle, et bestemt stof fra vores kroppe, som har meget ejendommelige egenskaber. Hos de fleste af os, som det fremgår af Crawfords vejestole, er mængden ubetydelig. Med én ud af 100.000 er det betydeligt. Denne person er et fysisk medie. Han eller hun afgiver et råstof, som vi mener kan bruges af uafhængige ydre kræfter. Individets karakter har intet med sagen at gøre. Sådan er resultatet af to generationers observation.

Hvis det var nøjagtigt som angivet, ville det fysiske mediums karakter på ingen måde blive påvirket af hans gave. Det er desværre for at underdrive sagen. Under vores nuværende uintelligente forhold er det fysiske medium udsat for visse moralske risici, som det kræver en stærk og velbevogtet natur at modstå. Disse mest nyttige og hengivne menneskers fiaskoer kan sammenlignes med de fysiske skader, tabet af fingre og hænder, påført af dem, der har arbejdet med røntgenstrålerne, før deres fulde egenskaber blev forstået. Der er taget midler til

at overvinde disse fysiske farer, efter at et vist antal er blevet martyrer for videnskaben, og de moralske farer vil også blive mødt, når en forsinket erstatning vil blive ydet til de pionerer, der har såret sig selv ved at tvinge ind til kundskabens porte. Disse farer ligger i viljens svækkelse, i den ekstreme svækkelse efter fænomenale møder og i fristelsen til at opnå midlertidig lindring af alkohol, i fristelsen til at svindle, når magten aftager, og i de blandede og muligvis skadelige åndspåvirkninger, der omgiver en promiskuøs cirkel, trukket sammen af motiver af nysgerrighed snarere end af religion. Midlet er at adskille medierne, at give dem løn i stedet for at betale dem efter resultater, at regulere antallet af deres møder og de siddendes karakter og dermed at fjerne dem fra påvirkninger, der overvældede Fox-søstrene, som de har gjort andre af de stærkeste medier i fortiden. På den anden side er der fysiske medier, som bevarer så høje motiver og arbejder efter sådanne religiøse linjer, at de er jordens salt. Det er den samme kraft, som bruges af Buddha og af Endorskvinden. Objekterne og metoderne til dets brug er det, der bestemmer karakteren.

Forfatteren har sagt, at der er ringe sammenhæng mellem fysisk mediumskab og moral. Man kunne forestille sig, at den ektoplasmatiske strømning var lige så rask fra en synder som fra en helgen, der rammer materielle genstande på samme måde og frembringer resultater, som lige så godt ville have den gode virkning at overbevise materialisten om kræfter uden for hans kendskab. Dette gælder dog ikke for internt mediumskab, der ikke tager form af fænomener, men af undervisning og budskaber, givet enten ved åndelig stemme, menneskelig stemme, automatisk skrift eller enhver anden enhed. Her er karret valgt, at det kan matche det, det indeholder. Man kunne ikke forestille sig en lille natur, der giver midlertidig beboelse til en stor ånd. Man skal være en Vale Owen før man får Vale Owen beskeder. Hvis et højt medium degenererede i karakter, skulle jeg forvente at finde ud af, at beskederne ophører eller på anden måde får del i degenerationen. Derfor er budskaberne fra en guddommelig ånd, som den med jævne mellemrum sendes for at rense verden, fra en middelalderlig helgen, fra Jeanne d'Arc, fra Swedenborg, fra Andrew Jackson Davis eller fra den ydmygste automatiske forfatter i London, forudsat at impuls er en sand en, er virkelig det samme i forskellige grader. Hver af dem er et ægte åndedrag fra hinsides, og alligevel sætter hver mellemmand det budskab, der kommer igennem, med sin personlighed. Så som i et glas mørkt ser vi denne mystiken

tørt mystik, så vital og alligevel så udefineret. Det er selve dens storhed, der forhindrer den i at blive defineret. Vi har gjort lidt, men vi giver mange problemer tilbage til dem, der marcherer bag os. De kan se på vores egne mest avancerede spekulationer som elementære, og alligevel kan de se tankesyn foran sig, som vil strække sig til de yderste grænser af deres mentale vision.

VI. — FØRSTE UDVIKLING I AMERIKA

Illustration

HAR vi behandlet Fox-familiens historie og de problemer, som denne historie rejser, skal vi nu vende tilbage til Amerika og bemærke de første virkninger af denne invasion fra en anden værensfare.

Disse effekter var ikke helt fremragende. Der var tåbeligheder fra enkeltpersoners side og udskejelser fra fællesskaber.

En af disse, baseret på meddelelser modtaget gennem fru Benedikte, var den apostoliske kreds. Det blev startet af en lille gruppe mænd, stærkt troende i en anden advent, som søgte gennem åndelig kommunikation at bekræfte denne tro. De opnåede, hvad de forkyndte at være meddelelser fra Bibelens apostle og profeter. I 1849 sluttede James L. Scott, en syvendedags baptistpræst i Brooklyn, sig til denne cirkel i Auburn, som nu blev kendt som den apostoliske bevægelse, og dens åndelige leder blev sagt at være apostlen Paulus. Scott fik selskab af pastor Thomas Lake Harris, og de etablerede ved Mountain Cove det religiøse samfund, som tiltrak en stærk tilhængerskare, indtil efter nogle år deres dupere blev desillusionerede og forlod deres autokratiske ledere.

Denne mand, Thomas Lake Harris, er bestemt en af de mest nysgerrige personligheder, som vi har nogen fortegnelse over, og det er svært at sige, om Jekyll eller Hyde dominerede i hans karakter. Han var sammensat af ekstremer, og alt, hvad han gjorde, var fremragende til godt eller ondt. Han var oprindelig en universalistisk minister, hvorfra han afledte "Rev." som han længe brugte som præfiks. Han brød ud af sine medarbejdere, adopterede Andrew Jackson Davis lære, blev en fanatisk spiritist og hævdede til sidst, som allerede nævnt, at være en af de autokratiske herskere af sjæle og punge hos kolonisterne i Mountain Cove. Der kom imidlertid et tidspunkt, hvor de nævnte kolonister konkluderede, at de var ganske i stand til at passe deres egne anliggender både åndeligt og materielle, så Harris fandt, at hans kald var væk. Han kom derefter til New York og kastede sig voldsomt ind i den spirituelle bevægelse, prædikede i Dodworth Hall, kultens hovedkvarter, og fik et stort og fortjent ry for bemærkelsesværdig veltalenhed. Hans megalomani - muligvis en besættelse - brød ud igen, og han fremsatte ekstravagante påstande, som de sindige og ædru spirituelle omkring ham ikke ville tolerere. Der var dog én påstand, som han kunne gå nogenlunde ud på at gøre op med, og det var inspiration fra en meget sand og høj poetisk afflatus, omend det er umuligt at sige om det er medfødt eller udenfor. Mens han på dette stadie af sin karriere, eller en eller anden magt gennem ham, producerede en række digte, "A Lyric of the Golden Age", "The Morning Land" og andre, som af og til rører stjernerne. Ophidset over New York Spiritualisters afvisning af at indrømme sine overjordiske påstande, drog Harris derefter (1859) til England, hvor han opnåede berømmelse ved sin veltalenhed, vist i forelæsninger, som bestod af fordømmelser af hans egne tidligere kolleger i New York. Hvert på hinanden følgende skridt i mandens liv var ledsaget af en besmittelse af det sidste skridt, hvorfra han var kommet.

I 1860, i London, antager Harris liv pludselig en nærmere interesse for briterne, især for dem, der har litterære tilhørsforhold. Harris holdt foredrag i Steinway Hall, og mens hun var der, lyttede Lady Oliphant til hans vilde veltalenhed og blev så påvirket af den, at hun bragte den amerikanske prædikant i kontakt med sin søn, Laurence Oliphant, en af de mest geniale mænd i hans generation. Det er svært at se, hvor tiltrækningen lå, for Harris lære på dette stadium havde intet usædvanligt i sin sag, bortset fra at han synes at have adopteret Fader-Gud og Moder-Nature-ideen, som blev smidt ud af Davis. Oliphant placerede Harris højt som digter og refererede til ham som "tidens største digter, der endnu ikke er kendt for berømmelse." Oliphant var ingen ringe dommer, og alligevel i en tid, som omfattede Tennyson, Longfellow, Browning og så mange flere, virker sætningen ekstravagant. Slutningen af hele episoden var, at efter forsinkelser og vaklen overgav både mor og søn sig helt til Harris og gik videre til

manuelt arbejde i en ny koloni ved Brocton i New York, hvor de forblev i en tilstand, der var praktisk talt slaveri. bortset fra at det var frivilligt. Om en sådan selvfornægtelse er hellig eller idiotisk er et spørgsmål for englenerne. Det virker bestemt idiotisk, når vi erfarer, at Laurence Oliphant havde de største vanskeligheder med at få tilladelse til at gifte sig, og udtrykte ydmyg taknemmelighed over for tyrannen, da han endelig fik lov til det. Han blev sat fri til at melde sig

den fransk-tyske krig i 1870, hvilket han gjorde på den geniale måde, der kunne forventes af ham, og så vendte han atter tilbage til sin trældom, en af hans pligter var at sælge jordbær i kurve til de forbipasserende tog, mens han var vilkårligt adskilt fra sin unge kone, hun blev sendt til det sydlige Californien, og han blev beholdt i Brocton. Det var først i året 1882, tyve år efter hans første sammenfiltring, at Oliphant, da hans mor da var død, brød disse ekstraordinære bånd, og efter en hård kamp, i løbet af hvilken Harris tog skridt til at få ham fængslet på et asyl. , sluttede sig til sin kone, fik noget af sin ejendom tilbage og genoptog sit normale liv. Han tegnede profeten Harris i sin bog "Masollam", skrevet i hans senere år, og resultatet er så karakteristisk både for Oliphants strålende ordmaleri og for den ekstraordinære mand, som han malede, at læseren måske vil være glad for at henvise til det i bilaget.

Sådanne udviklinger som Harris og andre var kun udskridelser af den spirituelle hovedbevægelse, som generelt set var fornuftig og progressiv. Freaks stod dog i vejen for dens accept, da nogle af disse vilde sekters kommunistiske eller frie kærlighedsfølelser skrupelløst blev udnyttet af oppositionen som værende typiske for helheden.

Vi har set, at selvom de åndelige manifestationer opnåede bred offentlig opmærksomhed gennem Fox-pigerne, var de kendt længe før dette. Til det foregående vidnesbyrd herom kan vi tilføje det fra dommer Edmonds, som siger:* "Det er omkring fem år siden, at emnet først tiltrak offentlig opmærksomhed, selvom vi nu opdager, at der i de foregående ti eller tolv år havde været mere eller mindre af det i forskellige egne af landet, men det var blevet holdt skjult, enten af frygt for latterliggørelse eller af uvidenhed om, hvad det var." Dette forklarer det overraskende antal medier, der begyndte at blive hørt om umiddelbart efter reklamen opnået gennem Fox-familien. Det var ikke nogen ny gave, de udstillede, det var kun, at deres modige handling ved at gøre den almindelig kendt fik andre til at stå frem og indrømme, at de besad den samme magt. Også denne universelle gave af mediumistiske evner begyndte nu for første gang at blive frit udviklet. Resultatet var, at der blev hørt om medier i stadigt stigende antal. I april 1849 forekom manifestationer i familien til pastor A. H. Jervis, Rochesters metodistminister, i Mr. Lyman Grangers familie, også i Rochester, og i diakon Hales hjem i den nærliggende by Grækenland. Så også begyndte seks familier i den tilstødende by Auburn at udvikle mediumske. I ingen af disse tilfælde havde Fox-pigerne nogen forbindelse med det, der fandt sted. Så disse ledere slog simpelthen sporet ad, som andre fulgte.

* Spiritualism, af John W. Edmonds og George T. Dexter, M.D., New York, 1853, s. 36.

Fremragende træk ved de næste efterfølgende år var den hurtige vækst af medier på alle sider og konverteringen til en tro på spiritualisme af store offentlige mænd som dommer Edmonds, tidligere guvernør Tallmadge, professor Robert Hare og professor Mapes. Den offentlige støtte fra sådanne kendte mænd gav en enorm omtale af emnet, samtidig med at det øgede oppositionens virulens, som nu opfattede, at den skulle beskæftige sig med mere end en

håndfuld fjollede, vildledte mennesker. Mænd som disse kunne beordre en høring i dagens presse. Der skete også en ændring i karakteren af de åndelige fænomener. I årene 1851-2 var fru Hayden og D.D. Hjemmet var medvirkende til at få mange til at konvertere. Vi skal have mere at sige om disse medier i senere kapitler.

I en meddelelse rettet "Til offentligheden", offentliggjort i New York Courier og dateret New York den 1. august 1853, gav dommer Edmonds, en mand af høj karakter og klart intellekt, en overbevisende beretning om sin egen oplevelse. Det er en mærkelig ting, at USA, som dengang gav iøjnefaldende vidnesbyrd om moralsk mod hos sine førende borgere, har syntes at komme bagud i de senere år i denne henseende, for forfatteren fandt på sine seneste rejser derhen mange, som vidste, af psykisk sandhed og alligevel krympede over for en hånende presse fra at offentliggøre deres overbevisninger.

Dommer Edmonds begyndte i artiklen, der hentydes til, med at beskrive de begivenheder, der fik ham til at danne sig sine meninger. Det er her dvælet lidt detaljeret på, fordi det er meget vigtigt som at vise det grundlag, hvorpå en højtuddannet end modtog den nye undervisning:

Det var januar 1851, at min opmærksomhed første gang blev henledt til emnet "åndelig samleje". Jeg var på det tidspunkt trukket tilbage fra det almindelige samfund; Jeg arbejdede under stor depression af ånder. Jeg brugte al min fritid på at læse om emnet døden og menneskets eksistens bagefter. Jeg havde i løbet af mit liv læst og hørt fra prædikestolen så mange modstridende og modstridende doktriner om emnet, at jeg næsten ikke vidste, hvad jeg skulle tro. Jeg kunne ikke, hvis jeg

ville, tro hvad jeg ikke forstod, og søgte ivrig at vide, om vi efter døden igen skulde mødes med dem, som vi havde elsket her, og under hvilke omstændigheder. Jeg blev inviteret af en ven til at overvære "Rochester Knockings". Jeg efterkom mere for at forpligte hende og for at holde en kedelig time væk. Jeg tænkte meget over, hvad jeg var vidne til, og jeg besluttede at undersøge sagen og finde ud af, hvad det var. Hvis det var et bedrag eller en vildfarelse, troede jeg, at jeg kunne opdage det. I omkring fire måneder brugte jeg mindst to aftener på en uge og nogle gange mere til at overvære fænomenerne i alle dets faser. Jeg førte omhyggeligt optegnelser over alt, hvad jeg var vidne til, og sammenlignede dem fra tid til anden med hinanden for at opdage uoverensstemmelser og modsigelser. Jeg læste alt, hvad jeg kunne lægge hænderne på om emnet, og især alle de bekendte "eksponeringer af humbug". Jeg gik fra sted til sted, så forskellige medier, mødtes med forskellige grupper af personer - ofte med personer, som jeg aldrig havde set før, og nogle gange hvor jeg selv var helt ukendt - nogle gange i mørke og nogle gange i lys - ofte med inkarnerede vantro, og oftere med nidkære troende.

Jeg benyttede mig fint af enhver lejlighed, der var givet, til grundigt at sigte sagen til bunds. Jeg var hele denne tid en vantro, og prøvede hårdt de troendes tålmodighed ved min skepsis, min fangenskab og min modbydelige afvisning af at give efter for min tro. Jeg så nogle omkring mig, som kun gav en klar tro på et eller to møder; andre igen, under de samme omstændigheder, der erklærer en bestemt vantro; og nogle, som overhovedet nægtede at være vidne til det, og dog var bekræftede vantro. Jeg kunne ikke efterligne nogen af disse parter, og nægtede at give efter, medmindre jeg fik det mest ufravigelige vidnesbyrd. Til sidst kom beviserne, og i en sådan styrke, at ingen fornuftig mand kunne tilbageholde sin tro.

Det vil således ses, at denne, den tidligste fremragende konvertit til den nye åbenbaring, gjorde den største anstrengelse, før han lod beviserne overbevise ham om gyldigheden af åndens påstande. Almindelig erfaring viser, at en let accept af disse påstande er meget sjælden blandt seriøse tænkere, og at der næppe findes nogen fremtrædende Spiritualist, hvis studieforløb og refleksion ikke har involveret et novisiat på mange år. Dette danner en slående kontrast til de negative meninger, der er baseret på indledende fordomme og partiske forfatteres partiske eller skandaløse beretninger.

Dommer Edmonds fortsætter med at vise det solide grundlag for hans overbevisning i den fremragende sammenfatning af sin holdning, der er givet i den allerede citerede artikel - en artikel, der burde have omvendt hele det amerikanske folk, hvis de havde været klar til assimilering. Han påpeger, at han aldrig var alene, da disse manifestationer fandt sted, og at han havde mange vidner. Han viser også de omfattende forholdsregler, han tog:

Efter at have afhængig af mine sanser med hensyn til disse forskellige faser af fænomenet påkaldte jeg mig videnskabens hjælp og undersøgte sagen med bistand fra en dygtig elektriker og hans maskineri og otte eller ti intelligente, uddannede, kloge personer. Vi forfulgte vores forespørgsler i mange dage og konstaterede til vores tilfredshed to ting: For det første, at lydene ikke blev frembragt af en person, der var til stede eller nær os; og for det andet, at de ikke kom efter vores vilje og behag.

Han beskæftiger sig trofast med de påståede "eksponeringer" i aviser, hvoraf nogle med lange mellemrum er sande anklager mod en eller anden skurk, men som sædvanligvis er større bedrag, bevidst eller ubevidst, af offentligheden end det onde, som de hævder at angribe. Dermed:

Mens disse ting stod på, stod der i aviserne forskellige forklaringer og "eksponeringer af humbug", som de blev kaldt. Jeg læste dem med omhu, i forventning om at blive hjulpet i mine undersøgelser, og jeg kunne ikke andet end at smile med det samme over forklaringernes overilethed og nytteløshed. For eksempel, mens visse lærde professorer i Buffalo lykønskede sig selv med at have opdaget det i tå- og knæleddene, ændrede manifestationerne sig i denne by til at ringe med en klokke placeret under bordet. De var som den løsning, der for nylig blev givet af en lærd professor i England, som tilskriver væltning af borde til en kraft i hænderne, som bliver lagt på dem, idet de overser den materielle kendsgerning, at borde lige så ofte bevæger sig, når der ikke er nogen hånd på dem.

Efter at have behandlet fænomenernes objektivitet, berørte dommeren derefter det vigtigere spørgsmål om deres kilde. Han kommenterede den kendsgerning, at han havde svar på mentale spørgsmål og fandt ud af, at hans egne hemmelige tanker blev afsløret, og at formål, som han havde underholdt, var blevet åbenbaret. Han bemærker også, at han havde hørt medierne bruge græsk, latin, spansk og fransk, da de var uvidende om disse sprog.

Dette driver ham til at overveje, om disse ting ikke kan forklares som

afspejling af et andet levende menneskes sind. Disse overvejelser er blevet udtømt af enhver spørger på skift, for spirituelle accepterer ikke deres trosbekendelse i én bund, men foretager rejsen trin for trin, med megen frygtssom test af vejen. Dommer Edmonds indbegreb af hans

kurs er kun det, som mange andre har fulgt. Han giver følgende grunde til at afvise dette spørgsmål om andre menneskelige sind:

Der blev meddelt kendsgerninger, som dengang var ukendte, men som senere fandtes at være sande; som dette, for eksempel da jeg var fraværende sidste vinter i Mellemamerika, hørte mine venner i byen syv gange om min opholdssted og om mit helbredstilstand; og ved min tilbagevenden, ved at sammenligne deres oplysninger med posterne i min dagbog, viste det sig, at det altid var korrekt. Så i mit nylige besøg i Vesten blev mit opholdssted og min tilstand fortalt til et medie i denne by, mens jeg rejste på jernbanen mellem Cleveland og Toledo. Så tanker er blevet ytret om emner, der ikke dengang var i mit sind, og helt i modstrid med mine egne forestillinger. Dette er ofte sket for mig og andre, for fuldt ud at fastslå, at det ikke var vores sind, der fødte eller påvirkede kommunikationen.

Han behandler derefter genstanden for denne forunderlige udvikling, og han påpeger dens overvældende religiøse betydning på de generelle linier, hvormed den er defineret i et efterfølgende kapitel af dette værk. Dommer Edmonds hjerne var virkelig bemærkelsesværdig, og hans dømmekraft klar, for der er meget lidt, som vi kan tilføje til hans udtalelse, og måske er det aldrig blevet så godt udtrykt i så lille et kompas. Som vi peger på det, kan man hævde, at Spiritualismen har været konsekvent fra den første tid, og at lærerne og guiderne ikke har blandet deres budskab. Det er en mærkelig og underholdende refleksion, at den arrogante videnskab, der ved sit blotte ord og blanding forsøgte at knuse denne opkomne viden i 1850, har vist sig at være væsentlig forkert på sin egen grund. Der er næppe nogen videnskabelige aksiomer fra den tid, grundstoffets endelighed, atomets udelelighed, arternes separate oprindelse, som ikke er blevet bestridt, hvorimod den psykiske viden, som blev så hånet, støt har holdt sin egen, tilføjet frisk fakta, men aldrig i modstrid med dem, der oprindeligt blev fremført.

Dommeren skriver om de gavnlige virkninger af denne viden:

Der er det, som trøster den sørgende og binder den knuste hjerte; det, der glatter overgangen til graven og berøver døden dens rædsler; det, der oplyser ateisten og kan ikke andet end at reformere det onde; det, der opmuntrer og opmuntrer de dydige midt i alle livets prøvelser og omskiftelser; og det, der viser mennesket dets pligt og dets skæbne, og efterlader det ikke længere vagt og usikkert.

Sagen er aldrig blevet bedre opsummeret end som så.

Der er dog en sidste passage i dette bemærkelsesværdige dokument, som vækker en vis sorg. Når han taler om de fremskridt, som bevægelsen havde gjort inden for fire år i USA, siger han: "Der er ti eller tolv aviser og tidsskrifter helliget sagen, og det åndelige bibliotek omfatter mere end hundrede forskellige publikationer, hvoraf nogle allerede har nåede et oplag på mere end 10.000 eksemplarer. Udover den usædvanlige skare er der mange højtstående og talentfulde mænd blandt dem - læger, advokater og præster i stort antal, en protestantisk biskop, den lærde og ærværdige præsident for et kollegium, dommere. af vores højere domstole, medlemmer af Kongressen, udenlandske ambassadører og tidligere medlemmer af det amerikanske senat." På fire år havde åndekraften gjort så meget som dette. Hvordan står sagen til i dag? Den "udmærkede skare" er gået bravt videre, og de hundrede publikationer er vokset til mange flere, men hvor er lysets og førende mænd, som viser vejen?

Siden professor Hyslops død er det svært at pege på en fremtrædende mand i USA, som er klar til at satse sin karriere og sit ry på spørgsmålet. De, der aldrig ville have frygtet menneskets tyranni, er trukket tilbage fra den offentlige presses kattekald. Trykmaskinen er lykkedes, hvor stativet ville have svigtet. Det verdslige tab i omdømme og i forretninger, som blev påført af dommer Edmonds selv, som måtte fratræde sit sæde ved højesteret i New York, og af mange andre, der vidnede om sandheden, etablerede et terrorregime, som advarer de intellektuelle klasser fra emne. Så sagen står på nuværende tidspunkt.

Men pressen var i øjeblikket veldisponeret, og dommer Edmonds' berømte opsummering, måske den fineste og mest betydningsfulde, som nogen dommer nogensinde har leveret, mødte respekt, hvis ikke med enighed. New York Courier skrev:

Brevet fra dommer Edmonds, offentliggjort af os i lørdags, med hensyn til de såkaldte åndelige manifestationer, som kom fra en fremtrædende jurist, en mand bemærkelsesværdig for sin klare sunde fornuft i praktiske 'affairs of life, og en gentleman af uangribelig karakter, fangede samfundets opmærksomhed og betragtes af mange personer som et af datidens mest bemærkelsesværdige dokumenter.'

New York Evening Mirror sagde:

John W. Edmonds, højesteretschefen for dette distrikt, er en dygtig advokat, en flittig dommer og en god borger. I de sidste otte år, hvor han uden afbrydelse har besat de højeste domstole, uanset hvad hans fejl måtte være, kan ingen med rette beskyldte ham for manglende evner, industri, ærlighed eller frygtløshed. Ingen kan tvivle på hans generelle tilregnelighed, eller kan et øjeblik tro, at de almindelige operationer i hans sind ikke er så hurtige, nøjagtige og pålidelige som nogensinde. Både af praktiserende læger og bejlere i hans bar er han anerkendt som leder, faktisk og i fortjeneste, for højesteret for dette distrikt.

Oplevelsen af Dr. Robert Hare, professor i kemi ved University of Pennsylvania, er også af interesse, fordi han var en af de første fremtrædende videnskabsmænd, der, da han satte sig for at afsløre spiritismens vrangforestilling, endelig blev en fast troende. Det var i 1853, at han med sine egne ord "følte sig opfordret til, som en pligthandling over for sine medskabninger, at bringe enhver indflydelse, han havde, til forsøget på at dæmme op for den folkelige vanvidsbølge, som trods fornuften og videnskaben, var hurtigt indstillet til fordel for den grove vildfarelse kaldet Spiritualisme." Et fordømmende brev fra ham offentliggjort i aviserne i Philadelphia, hvor han boede, blev kopieret af andre aviser over hele landet, og det blev gjort til teksten til talrige prædikener. Men som med Sir William Crookes mange år senere, var jubelen alt for tidlig. Professor Hare, skønt en stærk skeptiker, blev foranlediget til selv at eksperimentere, og efter en periode med omhyggelig testning blev han fuldstændig overbevist om manifestationernes åndelige oprindelse. Ligesom Crookes udtænkte han apparater til brug med medier. Mr. S. B. Brittan, redaktør af The Spiritual Telegraph, giver følgende sammenfattede beretning om nogle af Hares eksperimenter:

Først for at sikre sig, at bevægelserne ikke var dødeliges værker, tog han messingbillardkugler, placerede dem på zinkplader og placerede mediernes hænder på kuglerne, og til hans meget store forbavselse flyttede bordene sig. Dernæst arrangerede han et bord, der kunne glide frem og tilbage, hvortil der blev fæstnet, hvilket fik en disk til at dreje rundt indeholdende alfabetet, skjult for mediernes syn. Brevene var forskelligt arrangeret,

uden for deres regelmæssige fortløbende rækkefølge, og ånden var forpligtet til at placere dem fortløbende eller på deres faste pladser. Og se, det var gjort! Så fulgte intelligente sætninger, som mediet ikke kunne se eller vide betydningen af, før de fik at vide det.

Igen prøvede han en anden kapitaltest. Den lange ende af et håndtag var placeret på spiralvægte med et indeks påsat og vægten markeret; mediets hånd hvilede på den korte ende af bjælken, hvor det var umuligt at give tryk nedad, men hvis den blev presset ville den have en modsat effekt og hæve den lange ende; og dog, mest forbløffende, blev vægten øget adskillige pund på vægten.

Professor Hare legemliggjorde sine omhyggelige undersøgelser og sine synspunkter om spiritualisme i en vigtig bog udgivet i New York i 1855, med titlen "Eksperimentel undersøgelse af åndemanifestationer." I denne (s. 55) opsummerer han resultaterne af sine tidlige eksperimenter som følger:

Beviset for manifestationerne fremført i den foregående fortælling hviler ikke kun på mig selv, eftersom der har været personer til stede, da de blev observeret, og de er i mit nærvær blevet gentaget i det væsentlige under forskellige modifikationer i mange tilfælde, der ikke er specielt hentydet til.

Beviset kan overvejes under forskellige faser; for det første dem, hvor der er blevet rappet eller andre lyde, som ikke kunne spores til nogen dødelig agentur; for det andet dem, hvori lyde blev fremstillet på en sådan måde, at de antydede bogstaver, der danner grammatiske, velstavede sætninger, hvilket giver bevis for, at de var under vejledning af et eller andet rationelt væsen; for det tredje, dem, hvor kommunikationens karakter har været af en sådan art, at de beviser, at det væsen, der forårsager dem, må være en eller anden kendt bekendt, ven eller slægtning til spørgeren.

Igen tilfælde, hvor der er foretaget bevægelser af tungtvejende kroppe af en karakter for at frembringe intellektuel kommunikation, der ligner dem, som er opnået, som ovenfor nævnt, ved lyde.

Skønt det apparat, hvormed disse forskellige beviser blev opnået med den størst mulige forsigtighed og præcision, modificerede dem med hensyn til måden, er i det væsentlige alle de beviser, som jeg har opnået med henblik på de ovennævnte konklusioner, ligeledes i det væsentlige blevet opnået af et stort antal observatører. Mange, der aldrig søgte nogen åndelig kommunikation og ikke er blevet tilskyndet til at melde sig selv som spiritualister, vil ikke desto mindre ikke kun bekræfte eksistensen af lyde og bevægelser men indrømme også deres uudgrundelighed.

Hr. James J. Mapes, LL.D., fra New York, en landbrugskemiker og medlem af forskellige lærde samfund, påbegyndte sin undersøgelse af spiritualisme for at redde, som han sagde, sine venner, der "løb til imbecilitet" over den nye dille. Ved hjælp af Mrs. Cora Hatch, bagefter Mrs. Richmond, modtog han, hvad der beskrives som vidunderlige videnskabelige svar på hans spørgsmål. Han endte med at blive en grundig troende, og hans kone, der ikke havde noget kunstnerisk talent, blev et tegne- og malemedie. Hans datter var, ukendt for ham, blevet et skrivemedie, og da hun talte med ham om denne udvikling, bad han hende give ham en udstilling af sin magt. Hun tog en kuglepen og skrev hurtigt, hvad der forstod at være en

besked fra professor Mapes far. Professoren bad om et identitetsbevis. Hans datters hånd skrev straks: "Du kan huske, at jeg blandt andre bøger gav dig et leksikon; se på side 120 i den bog, og du vil finde mit navn skrevet der, som du aldrig har set." Den omtalte bog blev opbevaret sammen med andre på et lager. Da professor Mapes åbnede sagen, som havde stået uforstyrret i 27 år, fandt han til sin forbløffelse sin fars navn skrevet på side 120. Det var denne hændelse, der først fik ham til at foretage en seriøs undersøgelse, for ligesom hans ven professor Hare, han havde indtil da været en stærk materialist.

I april 1854 blev hon. James Shields præsenterede et mindesmærke*, hvor han bad om en undersøgelse, for den amerikanske lovgiver med 13.000 underskrifter vedhæftet og med navnet på guvernør Tallmadge i spidsen for listen. Efter en useriøs diskussion, hvor hr. Shields, som fremlagde andragendet, henviste til den overbevisning, som andrageren havde, som skyldtes en vrangforestilling, der stammede fra mangelfuld uddannelse eller forstyrrede mentale evner, blev det formelt vedtaget, at andragendet skulle ligge på bordet. Mr. E. W. Capron har denne kommentar**:

*Se Capron, Modern Spiritualism, s. 359-363.

** Modern Spiritualism, s. 375. Moderne Spiritualisme, s. 197.

Det er ikke sandsynligt, at nogen af mindesmærkerne forventede en gunstigere behandling, end de fik. Verdens tømrere og fiskere er dem, der skal undersøge nye sandheder og få Senater og Kroner til at tro og respektere dem. Det er forgæves at søge modtagelse eller respekt for nye sandheder af mænd i høje steder.

Den første regulære spiritualistiske organisation blev dannet i New York den 10. juni 1854. Den fik titlen "Samfundet for spredning af åndelig viden", og inkluderede blandt sine medlemmer sådanne fremtrædende personer som dommer Edmonds og guvernør Tallmadge i Wisconsin.

Blandt selskabets aktiviteter var etableringen af en avis kaldet The Christian Spiritualist, og Miss Kate Fox' engagement i at afholde daglige seancer, hvortil offentligheden fik gratis adgang hver morgen fra klokken ti til klokken et.

Capron skrev i 1855:

Det ville være umuligt at angive detaljer med hensyn til spredningen af spiritualisme i New York indtil nu. Det er blevet spredt over hele byen og er næsten holdt op med at være en kuriosum eller et vidunder for nogen. Der afholdes jævnligt offentlige møder, og efterforskningen foregår konstant, men dagene med spænding om emnet er forbi, og alle parter ser på det som i det mindste mere end blot et trick. Det er rigtigt, at religiøs bigotteri fordømmer det, men uden at bestride hændelserne, og lejlighedsvis foretages en foregivet afsløring' med henblik på spekulation; men kendsgerningen om åndeligt samleje er blevet en anerkendt kendsgerning i Empire City.

Den måske vigtigste kendsgerning i den periode, vi har overvejet, var udviklingen af mediums-kab hos fremtrædende personer, som for eksempel dommer Edmonds og professor Hare. Sidstnævnte skriver*:

Efter at have tilegnet mig et mediums beføjelser i tilstrækkelig grad til at udveksle ideer med mine åndelige venner, er jeg ikke længere nødsaget til at forsvare medierne mod anklagen om falskhed og bedrag. Det er nu kun min egen karakter, der kan stilles spørgsmålstegn ved.

* Eksperimentel undersøgelse af åndens manifestationer, s. 54.

Når vi altså afskediger Fox-pigerne fra feltet helt, har vi det private mediumskab af pastor A. H. Jervis, diakon Hale, Lyman Granger, dommer Edmonds, professor Hare, fru Mapes, Miss Mapes og det offentlige mediumskab af fru Tamlin, Mrs. Benedict, Mrs. Hayden, D.D. Hjem og snesevis af andre.

Det er ikke inden for rammerne af dette arbejde at beskæftige sig med det store antal individuelle sager om mediumskab, nogle af dem mest dramatiske og interessante, som fandt sted under denne første demonstrationsperiode. Læseren henvises til fru Hardinge Brittens to vigtige samlinger, "Modern American Spiritualism" og "Nineteenth Century Miracles", bøger, som altid vil være en meget værdifuld optegnelse fra de tidlige dage. Rækken af fænomenale sager var så stor, at fru Britten har regnet med

over fem tusinde særskilte forekomster optaget i pressen i de første par år, hvilket formentlig repræsenterer nogle hundredetusinder, der ikke er så registreret. Religion såkaldt og Videnskab såkaldt forenet for en gangs skyld i et uheldigt forsøg på at fordreje og forfølge den nye sandhed og dens tilhængere, mens pressen desværre fandt, at dens interesse lå i at spille op til flertallet af sine abonnenters fordomme. Det var let at gøre dette, for naturligvis i en så vital og overbevisende bevægelse var der nogle, der blev fanatiske, nogle, der miskrediterede deres meninger ved deres handlinger, og nogle, der udnyttede den almene interesse til at efterligne, med mere eller mindre succes, åndens virkelige gaver. Disse svigagtige slyngler var nogle gange blot koldblodige svindlere, og nogle gange synes de at have været rigtige medier, hvis psykiske kraft for en tid havde forladt dem. Der var skandaler og afsløringer, nogle rigtige og nogle foregivne. Disse afsløringer skyldtes dengang, som nu, ofte spiritisterne selv, som kraftigt protesterede mod, at deres hellige ceremonier skulle være et skærbillede for hykleri og blasfemi fra de skurke, der ligesom menneskehyæner forsøgte at skabe et svigagtigt liv ud af de døde. Det generelle resultat var at tage kanten af den første fine entusiasme og at dæmpe accepten af det sande ved en evig harp på det falske.

Professor Hares modige beretning førte til en skammelig forfølgelse af den ærværdige savant, som i det øjeblik, med undtagelse af Agassiz, var den bedst kendte videnskabsmand i Amerika. Professorerne fra Harvard - et universitet, som har en yderst misundelsesværdig historie i psykiske spørgsmål - vedtog en resolution, der fordømte ham og hans "vanvittige tilslutning til en gigantisk humbug." Han kunne ikke miste sin professorstol ved Pennsylvania University, fordi den allerede var trukket tilbage, men han led meget i tab af omdømme.

Det kronende og mest absurde eksempel på videnskabelig intolerance - en intolerance, der altid har været lige så voldelig og urimelig som den i middelalderkirken - blev vist af American Scientific Association. Denne lærde krop hylede professor Hare ned, da han forsøgte at henvende sig til dem, og skrev, at emnet var uværdigt til deres opmærksomhed. Det blev imidlertid bemærket af spiritualisterne, at det samme samfund på samme møde holdt en animeret debat om, hvorfor haner galer mellem tolv og én om natten, og endelig kom til den konklusion, at på den bestemte time passerer en bølge af elektricitet over jorden fra nord

til syd, og at hønsene, der er forstyrret ud af deres dvale og "naturligt er af galende disposition", registrerer begivenheden på denne måde. Det var ikke dengang blevet erfaret - og måske er det næppe blevet erfaret endnu - at en mand eller en gruppe mænd kan være meget klog på de emner, som de er eksperter i, og alligevel vise en ekstraordinær mangel på sund fornuft, når de står over for med et nyt forslag, der kræver en fuldstændig omjustering af ideer. Britisk videnskab og faktisk videnskab over hele verden har vist den samme intolerance og mangel på elasticitet, som markerede de tidlige dage i Amerika.

Disse dage er tegnet så fuldt ud af fru Hardinge Britten, som selv spillede en stor rolle i dem, at interesserede altid kan følge med på hendes sider. Nogle noter om fru Britten selv kan dog passende introduceres på dette sted, for ingen spiritismes historie kunne være komplet uden en beretning om denne bemærkelsesværdige kvinde, som er blevet kaldt bevægelsens kvindelige St. Paul. Hun var en ung englænder, der var rejst til New York med et teaterkompagni, og dengang, sammen med sin mor, var blevet i Amerika. Da hun var strengt evangelisk, blev hun meget frastødt af, hvad hun anså for spirituelles uortodokse synspunkter, og flygtede i rædsel fra sin første seance. Senere, i 1856, blev hun igen bragt i kontakt med emnet og fik beviser, som gjorde det umuligt for hende at tvivle på dets sandhed. Hun opdagede hurtigt, at hun selv var et magtfuldt medie, og et af de bedst bevidnede og mest opsigtsvækkende tilfælde i bevægelsens tidlige historie var det, hvor hun modtog antydning om, at postdamperen Pacific var gået ned midt i Atlanterhavet med alle sjæle, og blev truet med retsforfølgelse af bådens ejere for at gentage, hvad der var blevet fortalt hende af den tilbagevendende ånd fra en af besætningen. Oplysningerne viste sig kun at være sande, og fartøjet blev aldrig hørt om igen.

Fru Emma Hardinge - som ved andet Ægteskab blev Fru Hardinge Britten - kastede hele sit begejstrede Temperament ind i den unge Bevægelse og satte et Mærke paa den, som endnu er synlig. Hun var en ideel propagandist, for hun kombinerede enhver gave. Hun var et stærkt medie, en taler, en forfatter, en velafbalanceret tænker og en hårdfør rejsende. År efter år rejste hun i længden og bredden af USA og proklamerede den nye doktrin under megen modstand, for hun var militant og anti-kristen i

de synspunkter, som hun hævdede at få direkte fra sine åndelige vejledere. Da disse synspunkter imidlertid var, at kirkernes moral var alt for slap, og at der var behov for en højere standard, er det ikke sandsynligt, at kristendommens grundlægger ville have været blandt hendes kritikere. Disse udtalelser fra fru Hardinge Britten havde mere at gøre med det bredt unitariske syn på de officielle spiritualistiske organer, som stadig eksisterer, end nogen anden sag.

I 1866 vendte hun tilbage til England, hvor hun arbejdede utrætteligt og producerede sine to store kronikker, "Modern American Spiritualism" og senere "Nineteenth Century Miracles", som begge viser en fantastisk mængde forskning sammen med et meget klart og logisk sind. I 1870 giftede hun sig med Dr. Britten, en lige så stærk Spiritualist som hun selv. Ægteskabet ser ud til at have været et ideelt lykkeligt ægteskab. I 1878 gik de sammen som missionærer for Spiritualisme til Australien og New Zealand, og blev der i flere år, og grundlagde forskellige kirker og foreninger, som forfatteren fandt stadig holdt deres stand, da han besøgte Antipoderne fyre år senere i samme ærinde. Mens hun var i Australien, skrev hun sin "Faiths, Facts and Frauds of Religious History", en bog, der stadig påvirker mange sind. Der var på det tidspunkt utvivlsomt en tæt sammenhæng mellem den frie tankebevægelse og den nye

ånds åbenbaring. Den Hon. Robert Stout, generaladvokat for New Zealand, var både præsident for Free Thought Association og en ivrig spiritualist. Det er imidlertid tydeligere nu, at åndeligt samleje og undervisning er for vidt til at blive indpasset i ethvert system, hvad enten det er negativt eller positivt, og at det er muligt for en spiritist at bekende sig til enhver tro, så længe han har det væsentlige i ærbødighed. til det usete og uselviskhed til dem omkring ham.

Blandt andre monumenter af sin energi grundlagde fru Hardinge Britten *The Two Worlds of Manchester*, som stadig har lige så stort et oplag som ethvert spirituelt blad i verden. Hun gik videre i 1899 efter at have sat sit præg på det religiøse liv på tre kontinenter.

Dette har været en lang, men nødvendig digression fra beretningen om de tidlige dage af amerikanske fremskridt. De tidlige dage var præget af stor entusiasme, megen succes og også betydelig forfølgelse. Alle de ledere, der havde noget at tabe, mistede det. Fru Hardinge siger:

Dommer Edmonds blev peget på i gaderne som en skør Spiritualist. Velhavende købmænd blev tvunget til at hævde deres krav om at blive betragtet som fornuftige og opretholde deres kommercielle rettigheder ved den mest faste og beslutsomme handling. Professionelle mænd og håndværkere blev reduceret til ruinens grænser, og en ubarmhjertig forfølgelse, opstået af pressen og opretholdt af prædikestolen, rettede den fulde strøm af dens onde tidevand mod sagen og dens repræsentanter. Mange af de huse, hvor der blev holdt cirkler, blev forstyrret af folkemængder, der ville samles efter mørkets frembrud og med råb, råb, fløjter og lejlighedsvis knusning af vinduer forsøgte at forulempe de stille efterforskere i deres vanhellige arbejde med at "vække de døde", som en af papirerne betegnede fremt handlingen at søge efter "Engleministeriet".

At passere bevægelsens mindre ebbe og flod, fremkomsten af nye sande medier, afsløringen af lejlighedsvis falske medier, undersøgelseskomitéerne (ofte negativt af spørgernes manglende opfattelse af, at en psykisk cirkel afhænger for succes af den psykiske tilstand af alle dets medlemmer), udviklingen af nye fænomener og omdannelsen af nye indviende, er der nogle få udestående hændelser fra de tidlige dage, som især bør bemærkes. Fremtrædende blandt dem er D.D. Home, og af de to Davenport-drenge, som danner så vigtige episoder og tiltrak offentlig opmærksomhed i en sådan grad og i så lang tid, at de behandles i separate kapitler. Der er dog visse mindre mediumskaber, som kræver et kortere varsel.

En af disse var Lintons, smeden, en mand, der var ganske analfabet og alligevel, ligesom A. J. Davis, skrev en bemærkelsesværdig bog under påstået åndskontrol. Denne bog på 530 sider, kaldet "*The Healing of the Nations*", er bestemt en bemærkelsesværdig produktion uanset dens kilde, og det er åbenbart umuligt, at den normalt kunne være blevet produceret af en sådan forfatter. Den er prydet af et meget langt forord fra guvernør Tallmadges pen, som viser, at den værdige senator ikke var nogen ringe elev af oldtiden. Sagen fra klassikernes og den tidlige kirkes synspunkt er sjældent blevet bedre formuleret.

I 1857 gjorde Harvard University sig igen berygtet ved forfølgelsen og udvisningen af en studerende ved navn Fred Willis, for udøvelsen af mellemskib. Det ser næsten ud til, at Cotton Mathers og de gamle heksefindere i Salem havde sænket sig til det store lærested i Boston, for i de tidlige dage var det konstant i strid med de usete kræfter, som ingen kan håbe på at erobre. Denne sag begyndte

ved et usagligt forsøg fra en professor Eustis' side på at bevise, at Willis var svigagtig, hvorimod alle beviser tydeligt viser, at han var en ægte følsom, som i høj grad vig fra enhver offentlig brug af sine kræfter. Sagen vakte betydelig ophidselse og skandale på det tidspunkt. Dette og andre tilfælde af hård brug kan citeres, men det må ikke desto mindre erkendes, at håbet om gevinst på den ene side og den mentale opblussen forårsaget af en så forrygende åbenbaring på den anden side førte til en grad af uærlighed i nogle såkaldte medier, og til fanatiske udskejelser og groteske påstande i andre, som holdt tilbage den umiddelbare succes, som de mere fornuftige og stabile spiritualister forventede og fortjente.

En mærkelig fase af mediumskab, som tiltrak meget opmærksomhed, var en landmand, Jonathan Koons og hans familie, der bor i et vildt distrikt i Ohio. De fænomener, som Eddy-brødrene har opnået, diskuteres længere i et efterfølgende kapitel, og da Koons-familiens fænomener var meget på samme linje, behøver de ikke at blive behandlet i detaljer. Brugen af musikinstrumenter kom i høj grad ind i demonstrationerne af åndelig kraft, og Koons bjælkehus blev fejret gennem alle de tilstødende stater - så fejret, at det konstant var overfyldt, selvom det var beliggende omkring 70 miles fra den nærmeste by. Det ser ud til at have været et tilfælde af ægte fysisk mediumskab af en rå kvalitet, som man kunne forvente, hvor en uhøflig, ukulturel landmand var det fysiske centrum for det. Mange undersøgelser blev afholdt, men kendsgerningerne forblev altid uberørte af kritik. Til sidst blev Koons og hans familie dog fordrevet fra deres hjem af forfølgelsen af de uvidende mennesker, blandt hvem de boede. Landmandens uhøflige friluftsliv ser ud til at være særligt tilpasset udviklingen af stærkt fysisk mediumskab. Det var i en amerikansk bondehusholdning, at den først udviklede sig, og Koons i Ohio, Eddys i Vermont, Foss i Massachusetts og mange andre har vist de samme kræfter.

Vi kan passende afslutte denne korte gennemgang af de tidlige dage i Amerika med en begivenhed, hvor åndens indgriben viste sig at være af betydning i verdens historie. Dette var tilfældet med de inspirerede budskaber, som bestemte Abraham Lincolns handling i borgerkrigens højeste øjeblik. Kendsgerningerne er uomtvistelige og er givet med de bekræftende beviser i Mrs. Maynards bog om Abraham Lincoln. Mrs. Maynards pigenavn var Nettie Colburn, og hun var selv historiens heltinde.

Den unge dame var et stærkt trance-medium, og hun besøgte Washington i vinteren 1862 for at se sin bror, som lå på den føderale hærs hospital. Mrs. Lincoln, præsidentens hustru, som var interesseret i Spiritualisme, havde et møde med Miss Colburn, var enormt imponeret over resultatet og sendte en vogn næste dag for at bringe mediet til præsidenten. Hun beskriver den venlige måde, hvorpå den store mand tog imod hende i stuen i Det Hvide Hus, og nævner navnene på dem, der var til stede. Hun satte sig ned, gik ind i den sædvanlige trance og huskede ikke mere. Hun fortsatte således:

I mere end en time blev jeg tvunget til at tale med ham, og jeg lærte bagefter af mine venner, at det var sager, som han tilsyneladende fuldt ud forstod, mens de forstod meget lidt, indtil den del blev nået, der vedrørte den kommende frigørelsesproklamation. Han blev anklaget for den største højtidelighed og magt for ikke at formindske vilkårene for dens udstedelse og ikke at forsinke dens håndhævelse som en lov ud over årets åbning; og han blev forsikret om, at det skulle blive kronen på værket i hans administration og hans liv; og at mens han blev rådgivet af stærke parter til at udsætte håndhævelsen af den i håb om at fortrænge den med

andre foranstaltninger og forsinke handling, måtte han på ingen måde lytte til sådanne råd, men stå fast på sin overbevisning og frygtløst udføre arbejdet og udføre den mission, som han var blevet opdraget til af et overvældende forsyn. De tilstedeværende erklærede, at de mistede den frygtsomme pige af syne i ytringens majestæt, sprogets styrke og kraft og vigtigheden af det, der blev formidlet, og syntes at indse, at en eller anden stærk maskulin åndskraft holdt tale til næsten guddommelige befalinger.

Jeg vil aldrig glemme scenen omkring mig, da jeg kom til bevidsthed igen. Jeg stod foran Mr. Lincoln, og han sad tilbage i sin stol med armene foldet om brystet og kiggede intenst på mig. Jeg trådte tilbage, naturligvis forvirret over situationen - huskede ikke med det samme, hvor jeg var; og kiggede rundt i gruppen, hvor perfekt stilhed herskede. Det tog mig et øjeblik at huske, hvor jeg var.

En tilstedeværende herre sagde så lavmælt: "Hr. præsident, lagde du mærke til noget ejendommeligt i talemåden?" Mr. Lincoln rejste sig, som om han rystede sin fortryllelse af sig. Han kiggede hurtigt på hele portrættet af Daniel Webster, lunge,

hang over klaveret og svarede: "Ja, og det er meget enestående, meget!" med markant vægt.

Hr. Somes sagde: "Hr. Præsident, ville det være upassende af mig at forhøre mig om, hvorvidt der har været ført pres på dig for at udsætte håndhævelsen af proklamationen?" Hvertil præsidenten svarede "Under disse omstændigheder er det spørgsmål helt korrekt, da vi alle er venner." (Smiler til virksomheden). "Det kræver al min nerve og styrke at modstå sådan et pres." På dette tidspunkt trak herrerne sig omkring ham og talte sammen i lave toner, hr. Lincoln sagde mindst af alt. Til sidst vendte han sig mod mig og lagde sin hånd på mit hoved og udtalte disse ord på en måde, jeg aldrig vil glemme. "Mit barn, du besidder en meget enestående gave, men at det er fra Gud, er jeg ikke i tvivl om. Jeg takker dig for at du kom her i aften. Det er vigtigere, end måske nogen tilstedeværende kan forstå. Jeg må forlade jer alle nu, men jeg håber, jeg ser dig igen." Han gav mig venligt i hånden, bøjede sig for resten af selskabet og var væk. Vi blev en time længere og talte med Mrs. Lincoln og hendes venner, og vendte derefter tilbage til Georgetown. Sådan var mit første interview med Abraham Lincoln, og mindet om det er lige så klart og levende som aftenen, hvor det fandt sted.

Dette var et af de vigtigste tilfælde i Spiritualismens historie, og kan også have været et af de vigtigste i USA's historie, da det ikke kun styrkede præsidenten i at tage et skridt, der hævdede hele den moralske tone i de nordlige hære og lagde noget af korstogsånden i mændene, men en efterfølgende besked opfordrede Lincoln til at besøge lejrene, hvilket han gjorde med den bedste effekt på hærens moral. Og alligevel kan læseren, frygter jeg, gennemsnøge enhver historie om den store kamp og hvert liv af præsidenten uden at finde en omtale af denne vitale episode. Det er alt sammen en del af den uretfærdige behandling, som Spiritualismen har udholdt så længe.

Det er umuligt, at USA, hvis det satte pris på sandheden, ville tillade, at den kult, der beviste sin værdi i det mørkeste øjeblik af sin historie, blev forfulgt og undertrykt af uvidende politimænd og bigotte dommere på den måde, som nu er så almindelig, eller at pressen skulle fortsætte med at gøre hån af den bevægelse, der frembragte Jeanne d'Arc i deres land.

VII. — BEGYNELSEN I ENGLAND

DE tidlige spiritualister er ofte blevet sammenlignet med de første kristne, og der er virkelig mange lighedspunkter. I én henseende havde spiritisterne dog en fordel. Kvinderne i den ældre uddeling gjorde deres del ædelt, levede som helgener og døde som martyrer, men de figurerede ikke som prædikanter og missionærer. Psykisk kraft og psykisk viden er dog lige så stor hos et køn som hos et andet, og derfor var mange af de store pionerer inden for den åndelige åbenbaring kvinder. Dette kan især hævdes for Emma Hardinge Britten, en hvis navn vil blive mere berømt som årene går. Der har dog været adskillige andre kvindelige missionærer udestående, og den vigtigste af disse fra britisk synspunkt er fru Hayden, som først i året 1852 bragte de nye fænomener til disse kyster. Vi havde fordums apostle af religiøs tro. Her var endelig en apostel af religiøs kendsgerning.

Mrs. Hayden var en bemærkelsesværdig kvinde såvel som et fremragende medium. Hun var hustru til en respektabel New England-journalist, der fulgte hende i hendes mission, som var blevet organiseret af en Stone, som havde en vis erfaring med hendes kræfter i Amerika.

På tidspunktet for sit besøg blev hun beskrevet som værende "ung, intelligent og på samme tid enkel og ærlig i sine manerer." Hendes britiske kritikere tilføjede:

Hun afvæbnede mistanken ved hendes adresses upåvirkede kunstløshed, og mange, der kom for at more sig på hendes bekostning, blev skammet til respekt og endog hjertelighed ved den tålmodighed og det gode temperament, hun udviste. Indtrykket af et interview med hende var altid, at hvis, som hr. Dickens hævdede, de fænomener, hun udviklede, blev tilskrevet kunsten, var hun selv den mest perfekte kunstner, hvad skuespil angår, der nogensinde havde præsenteret sig selv før offentligt.

Den uvidende britiske presse behandlede fru Hayden som en almindelig amerikansk eventyrerinde. Hendes virkelige mentale kaliber kan dog bedømmes ud fra det faktum, at fru Hayden nogle år senere, efter sin tilbagevenden til USA, dimitterede som læge i medicin og praktiserede i femten år. Dr. James Rodes Buchanan, den berømte pioner inden for psykometri, omtaler hende som "en af de mest dygtige og succesrige læger, jeg nogensinde har kendt." Hun blev tilbudt et lægeprofessorat på et amerikansk college og blev ansat af Globe Insurance Company til at beskytte virksomheden mod tab i forsikring på liv. Et træk ved hendes succes var, hvad Buchanan beskriver som hendes psykometriske geni. Han tilføjer en enestående hyldest til, at hendes navn næsten blev glemt i Sundhedsstyrelsen

fordi hun i årevis ikke havde et eneste dødsfald at melde.

Denne efterfølger var imidlertid uden for skeptikernes viden fra 1852, og de kan ikke bebrejdes for at insistere på, at disse mærkelige påstande om intervention fra anden verden skulle testes med den største strengthed, før de kunne blive optaget. Ingen kunne bestride denne kritiske holdning. Men det, der synes mærkeligt, er, at et forslag, som, hvis det er sandt, ville indebære et sådant glædeligt budskab som gennemboring af dødens mur og et sandt fællesskab mellem de hellige, ikke skulle vække nøgtern kritik, hvor krævende end den er, men en storm af fornærmelse og fornærmelse. misbrug, utilgiveligt til enhver tid, men især når det er rettet mod en dame, der var en besøgende i vores midte. Mrs. Hardinge Britten

siger, at fru Hayden ikke så snart dukkede op på scenen, før lederne af pressen, prædikestolen og kollegiet udjævnedes hende en storm af vold, forfølgelse og fornærmelse, både skændsel for dem selv og ydmygende over for den pralede liberalisme og videnskabelige skarpsindighed. af deres alder. Hun tilføjede, at hendes blide kvindelige ånd må være blevet dybt smertet, og harmonien i sindet, der er så afgørende for at skabe gode psykologiske resultater, konstant ødelagt af den grusomme og fornærmende behandling, hun modtog af mange af dem, der kom, og foregav at være efterforskere, men i virkeligheden brænder for at modarbejde hende og lægger fælder for at forfalske de sandheder, som fru Hayden udgav sig for at være instrumentet for. Følsomt levende for sine besøgendes animus, kunne hun føle og vred sig ofte under den knusende kraft af den modsætning, som blev bragt over hende, uden - på det tidspunkt - at vide, hvordan hun skulle afvise eller modstå det.

Samtidig var hele nationen ikke involveret i denne irrationelle fjendtlighed, som vi i en udvandet form stadig ser omkring os. Der opstod modige mænd, som ikke var bange for at bringe deres verdslige karriere eller endda deres ry for fornuft i fare, ved at forkæmpe en upopulær sag uden nogen mulige motiver end kærligheden til sandheden og den følelse af ridderlighed, som gjorde oprør ved forfølgelsen af en kvinde. Dr. Ashburner, en af de kongelige læger, og Sir Charles Isham var blandt dem, der forsvarede mediet i den offentlige presse.

Mrs. Haydens mediumskab synes, når det bedømmes efter moderne standarder, at have været strengt begrænset i typen. Bortset fra rapperne hører vi lidt om fysiske fænomener, og der er heller ikke tale om lys, materialiseringer eller direkte stemmer. I harmonisk selskab var svarene, som blev leveret af rap, dog meget præcise og overbevisende. Som alle sande medier var hun følsom over for splid i sine omgivelser, med det resultat, at den foragtelige besætning af praktiske jokere og ondsindede forskere, der besøgte hende, fandt hende som et parat offer. Bedrag bliver tilbagebetalt ved bedrag, og tåberen bliver besvaret i overensstemmelse med sin dårskab, selvom intelligensen bag ordene synes at bekymre sig lidt om, at det passive instrument, der anvendes, kan blive holdt ansvarlig for svaret. Disse pseudo-forskere fyldte Pressen med deres humoristiske beretninger om, hvordan de havde bedraget ånderne, mens de faktisk snarere havde bedraget sig selv. George Henry Lewes, senere George Eliots ægtefælle, var en af disse kyniske efterforskere. Han fortæller med glæde, hvordan han skriftligt havde spurgt kontrollen: "Er fru Hayden en bedrager?" hvortil kontrollen slog ud: "Ja." Lewes var uærlig nok til at citere dette bagefter som en tilståelse af skyld fra fru Hayden. Man vil hellere drage den konklusion, at rapperne var fuldstændig uafhængige af mediet, og også at spørgsmål stillet i en ånd af ren letsindighed ikke mødte noget seriøst svar.

Det er imidlertid efter det positive og ikke efter det negative, at sådanne spørgsmål skal bedømmes, og forfatteren må her bruge citater i større omfang, end det er hans skik, for på ingen anden måde kan man få hjem, hvordan de frø først var plantet i England, som er bestemt til at vokse til en så god højde. Der er allerede hentydet til Dr. Ashburners vidnesbyrd, den berømte læge, og det ville måske være godt at tilføje nogle af hans egentlige ord. Han siger*:

Sex burde have beskyttet hende mod skade, hvis I herrer i pressen ikke tager hensyn til de gæstfrie følelser på grund af en af jeres egne klæder, for Mrs. Hayden er hustru til en tidligere redaktør og indehaver af et tidsskrift i Boston, der har en mest omfattende cirkulation i New

England. Jeg erklærer dig, at fru Hayden ikke er nogen bedrager, og den, der har vovet at komme til en modsat konklusion, må gøre det på fare for sin karakter for sandheden.

* Lederen, 14. marts 1853; 1. og 8. juni 1853.

Igen, i et langt brev til The Reasoner, efter at have indrømmet, at han besøgte mediet i en helt igennem utroværdig sindstilstand og forventede at være vidne til "den samme klasse af gennemsigtige absurditeter", som han tidligere havde mødt med andre såkaldte medier, skriver Ashburner: "Hvad angår fru Hayden, så har jeg så stærk en overbevisning om hendes fuldkomne ærlighed, at jeg undrer mig over enhver, der bevidst kunne anklage hende for bedrageri," og på samme tid giver han detaljerede beretninger om veridisk kommunikation, han modtog.

Blandt efterforskerne var den berømte matematiker og filosof, professor De Morgan. Han redegør en del for sine oplevelser og konklusioner i sit lange og mesterlige forord til sin hustrus bog, "Fra stof til ånd", 1863, således:

For ti år siden kom fru Hayden, det velkendte amerikanske medie, alene hjem til mig. Mødet begyndte umiddelbart efter hendes ankomst. Otte eller ni personer i alle aldre og af alle grader af tro og vantro på, at det hele var bedrageri, var til stede. Rapperne begyndte på sædvanlig vis. De var for mit øre rene, klare, svage lyde, som man ville sige skulle ringe, hvis de havde været ved. Jeg sammenlignede dem dengang med den støj, som enderne af strikkepinde ville lave, hvis de blev tabt på en lille afstand på en marmorplade og øjeblikkeligt kontrolleres af en dæmper af en art; og efterfølgende sag viste, at min beskrivelse var acceptabelt nøjagtig. På et sent tidspunkt om aftenen, efter næsten tre timers eksperiment, hvor fru Hayden stod op og talte ved et andet bord, mens hun tog en forfriskning, råbte et barn pludselig: "Vil alle de ånder, der har været her i aften, rappe sammen?" Ordene blev ikke før udtalt, før der hørtes en haglstorm af strikkepinde, trængt ind på ganske vist mindre end to sekunder; de store nålelyde af mændene og de små af kvinderne og børnene, der tydeligt kan skelnes, men fuldkommen uorden i deres ankomst.

Efter en bemærkning om, at han for nemheds skyld har til hensigt at tale om rapperne som værende fra spiritus, fortsætter professor De Morgan:

Da jeg blev bedt om at stille et spørgsmål til den første ånd, bad jeg om, at jeg måtte få lov til at stille mit spørgsmål mentalt - altså uden at tale det, eller skrive det eller påpege det for mig selv på et alfabet - og at Mrs. Hayden kunne holde begge arme udstrakt, mens svaret var i gang. Begge krav blev øjeblikkeligt imødekommet af et par raps. Jeg stillede spørgsmålet og ønskede, at svaret kunne være i ét ord, som jeg tildelte; alt mentalt.

Jeg tog så det trykte alfabet, satte en bog oprejst foran det, og bøjede øjnene mod det og fortsatte med at pege på bogstaverne på sædvanlig måde. Ordet "skak" blev givet ved et rap ved hvert bogstav. Jeg havde nu en rimelig sikkerhed for følgende alternativ: enten en tankelæsning af en karakter, der var fuldstændig uforklarlig, eller en sådan overmenneskelig skarphed fra fru Haydens side, at hun kunne opdage det bogstav, jeg ønskede, ved min holdning, selvom hun (siddende seks fødder fra bogen, som skjulte mit alfabet) kunne hverken se min hånd eller mit øje, eller med hvilken hastighed jeg gik gennem bogstaverne. Jeg var skæbnsvanger til at blive drevet ud af det andet alternativ, inden mødet var afsluttet.

Da den næste hændelse af mødet, som han fortsætter med at fortælle, er givet med ekstra detaljer i et brev skrevet ti år tidligere til pastor W. Heald, citerer vi denne version offentliggjort i hans kones "Memoir of Augustus De Morgan" (s. 221-2):

Kort efter kom min far (OB., 1816), og efter nogen samtale fortsatte jeg således:

"Kan du huske et tidsskrift, jeg har i hovedet?" "Ja." "Kan du huske, hvilke tilnavne deri gjaldt for dig selv?" "Ja." "Vil du give mig initialerne på dem ved kortet?" "Ja." Jeg begyndte så at pege på alfabetet med en bog til at skjule kortet, fru H. var på den modsatte side af et rundt bord (stort), og en lysende lampe mellem os. Jeg pegede bogstav for bogstav, indtil jeg kom til F, som jeg troede skulle være det første forbogstav. Ingen rap. Folkene omkring mig sagde: "Du har passeret det; der var en rap i begyndelsen." Jeg gik tilbage og hørte rapningen tydeligt ved C. Dette undrede mig, men i et øjeblik så jeg, hvad det var. Dommen blev påbegyndt af rap-bureauet tidligere, end jeg havde tænkt mig. Jeg lod C bestå, og fik så D T F O C, der var initialerne til de på hinanden følgende ord, som jeg huskede var blevet anvendt på min far i en gammel anmeldelse udgivet i 1817, som ingen i lokalet nogensinde havde hørt om end jeg selv. C D T F O C var okay, og da jeg nåede så langt, opgav jeg det, fuldkommen tilfreds med, at noget, eller nogen eller en ånd, læste mine tanker. Dette og lignende varede i næsten tre timer, i en stor del af hvilket fru H. var optaget af at læse "Nøglen til onkel Toms hytte", som hun aldrig havde set før, og jeg forsikrer dig, at hun gik i gang med det med bare så meget lyst, som du måske tror, en amerikansk dame ville, der så det for første gang, mens vi morede os med rapperne på vores egen måde. Alt dette erklærer jeg bogstaveligt sandt. Siden dengang har jeg set det i mit hus ofte, forskellige personer præsenterer sig selv. Svarene gives for det meste af bordet, hvorpå en hånd eller to forsigtigt placeres, der vipper op mod bogstaverne. Der er meget, som er forvirret i svarene, men nu og da kommer der noget, som overrasker os. Jeg har ingen teori om det, men om et år eller to kan der dukke noget nysgerrigt op. Men Jeg er,

vi er tilfredse med fænomenets virkelighed. Rigtig mange andre mennesker er lige så bevidste om disse fænomener i deres egne huse som jeg selv. Gør hvad du kan ud af det, hvis du er filosof.

Når professor De Morgan siger, at en eller anden ånd læste hans tanker, undlader han at bemærke, at hændelsen i det første brev var bevis på noget, der ikke var i hans sind. Også ud fra fru Haydens holdning gennem seancen er det klart, at det var hendes atmosfære snarere end hendes faktiske bevidste personlighed, der var bekymret. Nogle yderligere vigtige beviser fra De Morgans er henvist til tillægget.

Fru Fitzgerald, en velkendt skikkelse i Spiritualismens tidlige dage i London, giver i The Spiritualist af 22. november 1878 følgende meget slående oplevelse med Mrs. Hayden:

Min første introduktion til Spiritualisme begyndte på tidspunktet for det første besøg af det velkendte medie, Mrs. Hayden, i dette land for næsten tredive år siden. Jeg blev inviteret til at møde hende til en fest holdt af en ven i Wimpole Street, London. Efter at have lavet et forhåndsforlovelse til den aften, som jeg ikke kunne undgå, kom jeg for sent, efter hvad der så ud til at være en ekstraordinær scene, som de alle talte om med stor animation. Mit blik af blank skuffelse blev bemærket, og fru Hayden, som jeg så mødte for første gang, trådte meget

venligt frem, udtrykte sin beklagelse og foreslog, at jeg skulle sidde ved et lille bord for mig selv adskilt fra de andre, og hun ville spørge ånderne om de ville kommunikere med mig. Alt dette fremstod så nyt og overraskende, at jeg næsten ikke forstod, hvad hun talte om, eller hvad jeg havde at forvente. Hun stillede et trykt alfabet, en blyant og et stykke papir foran mig. Mens hun var i gang med at gøre dette, mærkede jeg usædvanlige rap over hele bordet, vibrationerne, som jeg kunne mærke på min fodsål, mens den hvilede mod bordets ben. Hun bad mig så om at notere hvert bogstav, hvor jeg hørte et tydeligt rap, og med denne korte forklaring overlod hun mig til mig selv. Jeg pegede som ønsket – et tydeligt rap kom ved bogstavet E – andre fulgte efter, og et navn, som jeg ikke kunne undgå at genkende, blev stavet. Dødsdatoen blev givet, som jeg ikke før havde kendt, og en meddelelse tilføjet, som bragte de næsten sidste døende ord fra en gammel ven tilbage til min hukommelse - nemlig: "Jeg skal våge over dig." Og så blev erindringer om hele scenen bragt levende frem for mig. Jeg indrømmer, at jeg blev forskrækket og lidt beæret.

Jeg bar papiret, hvorpå alt dette var skrevet efter diktat af min åndelige ven, til hans tidligere juridiske rådgiver og blev forsikret af ham om, at datoerne osv. var helt korrekte. De kunne ikke have været i mit sind, fordi jeg ikke var klar over dem.

Det er interessant at bemærke, at Mrs. Fitzgerald udtalte, at hun troede, at Mrs. Haydens første seance i England blev afholdt med Lady Combermere, hendes søn, Major Cotton, og Mr. Henry Thompson fra York.

I samme bind af The Spiritualist (s. 264) findes en beretning om en seance med fru Hayden, hentet fra Charles Youngs liv, den velkendte tragedier, skrevet af hans søn, pastor Julian Young:

1853, 19. April. Jeg tog op til London denne dag med det formål at rådføre mig med mine advokater om et emne af en vis betydning for mig selv, og efter at have hørt meget om en fru Hayden, en amerikansk dame, som åndeligt medium, besluttede jeg, da jeg var i byen, for at finde ud af, hvor hun er, og selv bedømme hendes gaver. Da jeg ved et uheld mødte en gammel ven, hr. H., spurgte jeg ham, om han kunne give mig hendes adresse. Han fortalte mig, at det var 22, Queen Anne Street, Cavendish Square. Da han aldrig havde været i hendes selskab og havde et stort ønske om at se hende, og alligevel ikke var villig til at betale sin guinea for godbitten, tilbød jeg at sige ham ærligt, hvis han ville tage med mig. Det gjorde han med glæde. Spirit-rapping har været så almindeligt siden 1853, at jeg burde irritere min læsers tålmodighed ved at beskrive den konventionelle måde at kommunikere mellem de levende og de døde på. Siden ovenstående dato har jeg set meget af spirit-rapping; og selvom mine undringsorganer stort set er udviklede, og jeg har en svaghed for det mystiske og overnaturlige, kan jeg dog ikke sige, at jeg nogensinde har været vidne til nogen åndelige fænomener, som ikke var forklarlige på naturlige grunde, undtagen i det tilfælde, jeg er ved at give, hvor samordning syntes at være udelukket, veninden, der fulgte mig, havde aldrig set fru Hayden, og hun kendte hverken hans eller mit navn. Følgende dialog fandt sted mellem fru H. og mig selv:

Fru H.: Har De, hr., noget ønske om at kommunikere med en afdød vens ånd?

J.C.Y.: Ja.

Fru H.: Vær da glad for at stille dine spørgsmål på den måde, som formlen foreskriver, og jeg tør godt sige, at du vil få tilfredsstillende svar.

J. C. Y.: (henvender sig til en usynlig, men alligevel formodes at være til stede): Fortæl mig navnet på den person, som jeg ønsker at kommunikere med.

Bogstaverne skrevet ned efter diktat, når de sættes til sammen sammen stavet "George William Young."

J. C. Y.: På hvem er mine tanker nu rettet?

A.: Frederick William Young.

J. C. Y.: Hvad lider han af?

A.: Tic douloureux.

J. C. Y.: Kan du ordinere noget til ham?

A.: Kraftig mesmerisme.

J. C. Y.: Hvem skal være administrator?

A.: En, der har stærk sympati med patienten.

J. C. Y.: Skal jeg lykkes?

A.: Nej.

J.C.Y.: Hvem ville?

A.: Joseph Ries. (En herre, som min onkel respekterede meget.)

J. C. Y.: Har jeg mistet nogen ven for nylig?

A.: Ja.

J.C.Y.: Hvem er det? (Jeg tænker på en Miss Young, en fjern kusine.)

A.: Christiana Lane.

J. C. Y.: Kan du fortælle mig, hvor jeg sover i nat?

A.: James B.'s, Esq., 9 Clarges Street.

J. C. Y.: Hvor skal jeg sove i morgen?

A.: Oberst Weymouth's, Upper Grosvenor Street.

Jeg blev så forbløffet over rigtigheden af de svar, jeg modtog på mine henvendelser, at jeg sagde til den herre, der var med mig, at jeg især ønskede at stille et spørgsmål, som jeg ikke ønskede, at han skulle være fortrolig med, og at jeg skulle være ham pligtig, hvis han vilde gaa ind i det tilstødende Værelse i nogle Minutter. Da han gjorde det, genoptog jeg min dialog med fru Hayden.

J. C. Y.: Jeg har foranlediget min ven til at trække sig, fordi jeg ikke ønskede, at han skulle vide det spørgsmål, jeg vil stille, men jeg er lige så ængstelig for, at du heller ikke skal vide det, og dog, hvis jeg forstår det rigtigt, kan der ikke overføres noget svar til mig undtagen gennem dig. Hvad skal der gøres under disse omstændigheder?

Fru H.: Stil dit spørgsmål i en sådan form, at svaret, der returneres, med ét ord repræsenterer den fremtrædende idé i dit sind.

J.C.Y.: Jeg vil prøve. Vil det, jeg er truet med, finde sted?

A.: Nej.

J. C. Y.: Det er utilfredsstillende. Det er nemt at sige ja eller nej, men værdien af bekræftelsen eller negationen vil afhænge af den overbevisning, jeg har om, at du ved, hvad jeg tænker på. Giv mig et ord, som skal vise, at du har en anelse om mine tanker.

Et testamente.

Nu blev et testamente, som jeg havde draget fordel af, truet med at blive bestridt. Jeg ville gerne vide, om truslen ville blive udført. Det svar, jeg fik, var korrekt.

Det kan tilføjes, at hr. Young hverken før eller efter denne seance havde nogen tro på åndelig handlekraft, hvilket sikkert, efter en sådan oplevelse, ikke er nogen ære for hans intelligens eller evne til at assimilere ny viden.

Det følgende brev i The Spiritualist fra Mr. John Malcom fra Clifton, Bristol, nævner nogle velkendte sittere. Han diskuterer det spørgsmål, der var blevet rejst om, hvor den første seance i England blev afholdt, og hvem der var vidner til stede ved den, siger han:

Jeg kan ikke huske datoen; men hun opfordrede min veninde Mrs. Crowe, forfatterinde af "The Night Side of Nature", og hun inviterede mig til at ledsage hende til en åndelig seance i fru Haydens hus i Queen Anne Street, Cavendish Square. Hun fortalte mig, at Mrs. Hayden netop var ankommet fra Amerika for at udstille fænomenerne Spiritualisme for folk i England, som kunne føle sig interesserede i emnet. Der var tilstede Mrs. Crowe, Mrs. Milner Gibson, Mr. Colley Grattan (forfatter af "High Ways and Bye Ways"), Mr. Robert Chambers, Dr. Daniels, Dr. Samuel Dickson og flere andre, hvis navne jeg ikke sagde. Nogle meget bemærkelsesværdige manifestationer fandt sted ved den lejlighed. Jeg havde efterfølgende hyppige lejligheder til at besøge Mrs. Hayden, og selvom jeg først var tilbøjelig til at tvivle på fænomenernes ægthed, blev jeg givet mig så overbevisende vidnesbyrd om åndelig fællesskab, at jeg blev en fast troende på sandheden af det.

Kampen i den britiske presse rasede rasende. I spalterne i The London Critic svarede Mr. Henry Spicer (forfatter af "Sights and Sounds") kritikerne i Household Words, The Leader og The Zoist. Der fulgte i samme avis et langt bidrag fra en præst fra Cambridge, der underskrev sig selv "M.A.", der anses for at være pastor A. W. Hobson fra St. John's College, Cambridge.

Denne herres beskrivelse er grafisk og kraftfuld, men for lang til fuldstændig transskription. Sagen er af en vis betydning, da forfatteren så vidt vides er den første engelske præst, der var gået ind i sagen. Det er mærkeligt, og måske karakteristisk for alderen, hvor lidt de religiøse implikationer synes at have ramt de forskellige siddende, og hvor helt optaget de var af forespørgsler om deres bedstemors andet navn eller antallet af deres onkler. Selv de mere alvorlige synes at have været forgæves i deres spørgsmål, og ingen viser den mindste følelse af erkendelse af de reelle muligheder for en sådan handel, eller at et fast grundlag for religiøs tro endelig kunne lægges. Denne præst så imidlertid på en blind måde, at der var en religiøs side af sagen. Han afslutter sin rapport med afsnittet:

Jeg vil slutte med nogle få ord til kritikerens talrige gejstlige læsere. Da jeg selv er præst i den engelske kirke, mener jeg, at emnet er et emne, hvor min bror præster før eller siden må interessere sig, uanset hvor tilbageholdende de end måtte være.

at have noget med det at gøre. Og mine grunde er kort som følger: Hvis en sådan ophidselse bliver almindelig i dette land, som allerede eksisterer i Amerika - og hvilken grund har vi til at antage, at det ikke vil? - så vil præsteskabet i hele riget blive appelleret til alle sider, vil er nødt til at give en mening til kende, og kan formentlig af deres pligter være forpligtet til at blande sig og bestræbe sig på at forhindre de vrangforestillinger, som dette "mysterium" i mange tilfælde allerede har ført til. En af de mest fornuftige og dygtige forfattere om emnet for disse åndemanifestationer i Amerika, nemlig Adin Ballou, har i sit værk udtrykkeligt advaret sine læsere om ikke at tro på, at alle disse ånder kommunikerer, og heller ikke tillade sig at opgive deres tidligere meninger og religiøse trosretninger (som så mange tusinde har gjort) efter disse rappers bud. Tingen er næppe begyndt i England endnu; men allerede inden for de få måneder siden hr. og fru Hayden ankom til London, har det spredt sig som en vild ild, og jeg har god grund til at sige, at spændingen først er begyndt. Personer, der først behandlede hele sagen som et foragteligt bedrag og humbug, når de selv er vidne til disse mærkelige ting, bliver først forskrækkede og forbavsede, og skynder sig derefter blindt ind i alle mulige gale konklusioner - som f.eks. at det er hele arbejdet af djævelen, eller (i modsat grad) at det er en ny åbenbaring fra Himlen. Jeg ser snesevis af de mest dygtige og intelligente mennesker, som jeg kender fuldstændig og fuldstændig mystificeret af det; og ingen ved hvad de skal gøre af det. Jeg er klar til at indrømme, for mit eget vedkommende, at jeg er lige så mystificeret. At det ikke er bedrageri, føler jeg mig fuldkommen og fuldt overbevist om. Ud over de ovennævnte prøver osv. havde jeg en lang samtale privat med både hr. og fru Hayden hver for sig, og alt, hvad de sagde, bar præg af oprigtighed og god tro. Selvfølgelig er dette ikke noget bevis for andre mennesker, men det er det for mig. Hvis der er noget bedrag, er de lige så meget bedraget som nogen af deres duper.

Det var ikke gejstligheden, men de fritænkere, der opfattede budskabets egentlige betydning, og at de enten måtte kæmpe mod dette bevis på evigt liv, eller ærligt må indrømme, som så mange af os har gjort siden, at deres filosofi blev knust. , og at de var blevet slået på deres egen grund. Disse mænd havde efterlyst beviser i transcendent spørgsmål, og de mere ærlige og alvorlige blev tvunget til at indrømme, at de havde haft dem. Den ædleste af dem alle var

Robert Owen, lige så berømt for sine humanitære værker som for sin solide uafhængighed i religiøse spørgsmål. Denne modige og ærlige mand erklærede offentligt, at de første stråler fra denne opgående sol havde ramt ham og havde forgyldt den triste fremtid, som han havde forestillet sig. Han sagde:

Jeg har tålmodigt fulgt historien om disse manifestationer, undersøgt kendsgerningerne forbundet med dem (vidnet om i utallige tilfælde af personer af høj karakter), har haft fjorten seancer med mediet Mrs. Hayden, hvor hun gav mig enhver lejlighed til at konstatere, om det var muligt, at der kunne være noget bedrag fra hendes side.

Jeg er ikke kun overbevist om, at der ikke er noget bedrag med sandfærdige medier i disse sager, men at de er bestemt til i denne periode at bevirke den største klasse="quote" moralske revolution i menneskeheden karakter og tilstand.

Fru Emma Hardinge Britten kommenterer den interesse og forbløffelse, der var skabt af Robert Owens omvendelse, hvis påvirkning af rent materialistiske tro blev anset for at have en skadelig virkning på religionen. Hun siger, at en af Englands mest fremtrædende statsmænd erklærede, "at Mrs. Hayden fortjente et monument, om ikke andet for omvendelsen af Robert Owen."

Kort efter blev den berømte Dr. Elliotson, som var præsident for Det Sekulære Selskab, også omvendt efter, ligesom St. Paul, at have angrebet den nye åbenbaring med vold. Han og Dr. Ashburner havde været to af de mest fremtrædende tilhængere af mesmerisme i de dage, hvor selv det åbenlyse fænomen måtte kæmpe for dets eksistens, og da enhver læge, der bekræftede det, var i fare for at blive kaldt en kvaksalver. Det var derfor smertefuldt for dem begge, da Dr. Ashburner kastede sig over dette højere emne med entusiasme, mens hans ven var tvunget til ikke blot at afvise, men aktivt at angribe det. Bruddet blev imidlertid helbredt ved Elliotsons fuldstændige omvendelse, og fru Hardinge Britten fortæller, hvordan han i sine faldende år insisterede på, at hun skulle komme til ham, og hvordan hun fandt ham en "varm tilhænger af Spiritualismen, en tro, som den ærværdige herremand værdsat som den lyseste åbenbaring, der nogensinde var blevet givet ham, og en der til sidst glattede den mørke passage til livet hinsides og gjorde hans overgang til en scene af triumferende tro og glædelig forventning."

Som det kunne have været forventet, gik der ikke længe før den hurtige vækst af bordfænomener tvang videnskabelige skeptikere til at anerkende deres eksistens eller i det mindste tage skridt til at afsløre vrangforestillingen deres

f dem, der tilskrev bevægelserne en ydre oprindelse. Braid, Carpenter og Faraday udtalte offentligt, at de opnåede resultater ganske enkelt skyldtes ubevidst muskulær handling. Faraday udtænkte genialt apparat, som han anså for endegyldigt at bevise hans påstand. Men som så mange andre kritikere havde Faraday ingen erfaring med et godt medie, og den veldokumenterede kendsgerning om bevægelse af borde uden kontakt er tilstrækkelig til at ødelægge hans smukke teorier. Hvis man kunne forestille sig en lægmand uden et teleskop, der modsiger med hånden og foragter konklusionerne fra de astronomer, der havde brugt teleskoper, ville det præsentere en vis analogi for de mennesker, der har vovet at kritisere psykiske forhold uden at have haft nogen personlig psykisk oplevelse.

Den nutidige ånd er uden tvivl udtrykt af Sir David Brewster. Apropos en invitation fra Monckton Milnes til at møde Mr. Galla, den afrikanske rejsende, "som forsikrede ham om, at Mrs. Hayden fortalte ham navnene på personer og steder i Afrika, som ingen andre end ham selv kendte," siger Sir David, "Verden er bliver åbenbart gal."

Mrs. Hayden blev i England omkring et år og vendte tilbage til Amerika mod slutningen af 1853. En dag, når disse forhold har fundet deres sande forhold til andre begivenheder, vil hendes besøg blive betragtet som historisk og epokegørende. To andre amerikanske medier var i England under hendes besøg - Mrs. Roberts og Miss Jay - efter at have fulgt efter kort tid efter, men de ser ud til at have haft ringe indflydelse på bevægelsen og synes at have været meget ringere i psykisk magt.

Et nutidigt sidelys på de tidlige dage giver dette uddrag fra en artikel om Spiritualisme i The Yorkshireman (25. oktober 1856), et ikke-spiritualistisk tidsskrift:

Den engelske offentlighed i almindelighed, mener vi, er kun ufuldstændig bekendt med naturen af de spiritualistiske doktriner, og mange af vore læsere er uden tvivl uforberede på at tro, at de i nogen grad hersker i dette land. De almindelige fænomener med bordflytning osv. er ganske vist velkendte for de fleste af os. For to eller tre år siden var der ikke en aftenfest, som ikke essayede om udførelsen af et spiritualistisk mirakel. I de dage blev du inviteret til "Te og Bordflytning" som en ny spænding og fik dig til at kredse med familien som gale, runde møbler.

Efter at have erklæret, at Faradays angreb fik "ånderne pludselig til at sænke sig", så der i en periode ikke blev hørt mere om deres handlinger, fortsætter journalen:

Vi har imidlertid rigeligt med beviser for, at spiritualisme som en vital og aktiv tro ikke er begrænset til USA, men at den har fundet gunst og accept blandt en betydelig klasse af entusiaster i vores eget land.

Men den indflydelsesrige presses generelle holdning var stort set den samme dengang som nu - latterliggørelse og benægtelse af kendsgerningerne, og den opfattelse, at selv om kendsgerningerne var sande, hvad nyttede de så? For eksempel antyder The Times (et blad, der har været meget dårligt informeret og reaktionært i psykiske spørgsmål), i en førende artikel af lidt senere dato:

Det ville være noget at få sin hat af pinden ved en frivillig indsats, uden at skulle hente den, eller at besvære en tjener.

Hvis man kunne få bordkraft til at dreje selv en kaffemølle, ville det være så meget vundet.

Lad vores medier og clairvoyante, i stedet for at finde ud af, hvad nogen døde af for halvtreds år siden, finde ud af, hvilket tal fondene vil være på denne dag tre måneder.

Når man læser sådanne kommentarer i et stort blad, spekulerer man på, om bevægelsen ikke virkelig var for tidlig, og om tanken om udefrakommende indgriben ikke var umulig i en så basal og materiel tidsalder. Meget af denne modstand skyldtes imidlertid letsindigheden hos spørgerne, som endnu ikke havde indset den fulde betydning af disse signaler fra hinsides og

brugte dem, som Yorkshire-avisen anfører, som en slags social rekreation og en ny begejstring for udmattede verdensboer.

Men mens dødsstødet i pressens øjne var blevet givet til en miskrediteret bevægelse, foregik efterforskningen stille og roligt i mange kredse. Folk med sund fornuft, som Howitt påpeger, "testede med succes disse engle under deres egen fremkomstmåde og fandt dem virkelige," for, som han godt siger, har offentlige medier aldrig gjort mere end at indvie bevægelsen."

Hvis man skulle dømme ud fra datidens offentlige vidnesbyrd, kunne fru Haydens indflydelse anses for at have været begrænset i omfang. For den brede offentlighed var hun kun et ni dages vidunder, men hun spredte meget frø, som langsomt voksede. Faktum er, at hun åbnede emnet op, og folk, for det meste i de ydmygere samfundslag, begyndte at eksperimentere og opdage sandheden selv, selvom de, med en forsigtighed affødt af erfaring, for det meste holdt deres opdagelser til dem selv. Mrs. Hayden opfyldte uden tvivl sin ordinerede opgave.

Bevægelsens historie kan meget vel sammenlignes med et fremadskridende hav med dets på hinanden følgende toppe og trug, hvor hver kam samler mere volumen end den sidste. Med hver

f dem, der tilskrev bevægelserne en ydre oprindelse. Braid, Carpenter og Faraday udtalte offentligt, at de opnåede resultater ganske enkelt skyldtes ubevidst muskulær handling. Faraday udtænkte genialt apparat, som han anså for endegyldigt at bevise hans påstand. Men som så mange andre kritikere havde Faraday ingen erfaring med et godt medie, og den veldokumenterede kendsgerning om bevægelse af borde uden kontakt er tilstrækkelig til at ødelægge hans smukke teorier. Hvis man kunne forestille sig en lægmand uden et teleskop, der modsiger med hån og foragter konklusionerne fra de astronomer, der havde brugt teleskoper, ville det præsentere en vis analogi for de mennesker, der har vovet at kritisere psykiske forhold uden at have haft nogen personlig psykisk oplevelse.

Den nutidige ånd er uden tvivl udtrykt af Sir David Brewster. Apropos en invitation fra Monckton Milnes til at møde Mr. Galla, den afrikanske rejsende, "som forsikrede ham om, at Mrs. Hayden fortalte ham navnene på personer og steder i Afrika, som ingen andre end ham selv kendte," siger Sir David, "Verden er bliver åbenbart gal."

Mrs. Hayden blev i England omkring et år og vendte tilbage til Amerika mod slutningen af 1853. En dag, når disse forhold har fundet deres sande forhold til andre begivenheder, vil hendes besøg blive betragtet som historisk og epokegørende. To andre amerikanske medier var i England under hendes besøg - Mrs. Roberts og Miss Jay - efter at have fulgt efter kort tid efter, men de ser ud til at have haft ringe indflydelse på bevægelsen og synes at have været meget ringere i psykisk magt.

Et nutidigt sidelys på de tidlige dage giver dette uddrag fra en artikel om Spiritualisme i The Yorkshireman (25. oktober 1856), et ikke-spiritualistisk tidsskrift:

Den engelske offentlighed i almindelighed, mener vi, er kun ufuldstændig bekendt med naturen af de spiritualistiske doktriner, og mange af vore læsere er uden tvivl uforberedte på at tro, at de i nogen grad hersker i dette land. De almindelige fænomener med bordflytning osv. er ganske vist velkendte for de fleste af os. For to eller tre år siden var der ikke en

aftenfest, som ikke essayede om udførelsen af et spiritualistisk mirakel. I de dage blev du inviteret til "Te og Bordflytning" som en ny spænding og fik dig til at kredse med familien som gale, runde møbler.

Efter at have erklæret, at Faradays angreb fik "ånderne pludselig til at sænke sig", så der i en periode ikke blev hørt mere om deres handlinger, fortsætter journalen:

Vi har imidlertid rigeligt med beviser for, at spiritualisme som en vital og aktiv tro ikke er begrænset til USA, men at den har fundet gunst og accept blandt en betydelig klasse af entusiaster i vores eget land.

Men den indflydelsesrige presses generelle holdning var stort set den samme dengang som nu - latterliggørelse og benægtelse af kendsgerningerne, og den opfattelse, at selv om kendsgerningerne var sande, hvad nyttede de så? For eksempel antyder The Times (et blad, der har været meget dårligt informeret og reaktionært i psykiske spørgsmål), i en førende artikel af lidt senere dato:

Det ville være noget at få sin hat af pinden ved en frivillig indsats, uden at skulle hente den, eller at besvære en tjener.

Hvis man kunne få bordkraft til at dreje selv en kaffemølle, ville det være så meget vundet.

Lad vores medier og clairvoyante, i stedet for at finde ud af, hvad nogen døde af for halvtreds år siden, finde ud af, hvilket tal fondene vil være på denne dag tre måneder.

Når man læser sådanne kommentarer i et stort blad, spekulerer man på, om bevægelsen ikke virkelig var for tidlig, og om tanken om udefrakommende indgriben ikke var umulig i en så basal og materiel tidsalder. Meget af denne modstand skyldtes imidlertid letsindigheden hos spørgerne, som endnu ikke havde indset den fulde betydning af disse signaler fra hinsides og brugte dem, som Yorkshire-avisen anfører, som en slags social rekreation og en ny begejstring for udmattede verdensboer.

Men mens dødsstødet i pressens øjne var blevet givet til en miskrediteret bevægelse, foregik efterforskningen stille og roligt i mange kredse. Folk med sund fornuft, som Howitt påpeger, "testede med succes disse engle under deres egen fremkomstmåde og fandt dem virkelige," for, som han godt siger, har offentlige medier aldrig gjort mere end at indvie bevægelsen."

Hvis man skulle dømme ud fra datidens offentlige vidnesbyrd, kunne fru Haydens indflydelse anses for at have været begrænset i omfang. For den brede offentlighed var hun kun et ni dages vidunder, men hun spredte meget frø, som langsomt voksede. Faktum er, at hun åbnede emnet op, og folk, for det meste i de ydmygere samfundslag, begyndte at eksperimentere og opdage sandheden selv, selvom de, med en forsigtighed affødt af erfaring, for det meste holdt deres opdagelser til dem selv. Mrs. Hayden opfyldte uden tvivl sin ordinerede opgave.

Bevægelsens historie kan meget vel sammenlignes med et fremadskridende hav med dets på hinanden følgende toppe og trug, hvor hver kam samler mere volumen end den sidste. Med tro, meget igennem har tilskueren troet, at bølgerne var sluttet, og så samlede den store nye bølge sig. Tiden mellem fru Haydens afgang i 1853 til fremkomsten af D.D. Home i 1855

repræsenterer den første pause i England. Overfladiske kritikere mente, at det var enden. Men i tusinde hjem overalt i landet blev der udført eksperimenter; mange, der havde mistet al tro på åndens ting, i det, der måske var den dødeste og mest materielle tidsalder i verdens historie, var begyndt at undersøge beviserne og forstå med lettelse eller med ærefrygt, at troens tidsalder var ved at gå. at kundskabens tidsalder, som Sankt Peter har sagt at være bedre, var nær. Hengivne studerende af skrifterne husker deres Mesters ord: "Jeg har endnu mange ting at sige jer, men I kan ikke bære det nu," og undrede sig over, om disse mærkelige bevægelser af ydre kræfter måske ikke var en del af den nye viden, som havde blevet lovet.

Mens Mrs. Hayden således havde plantet de første frø i London, havde et andet tog af begivenheder bragt åndelige fænomener under befolkningen i Yorkshire.

Dette skyldtes et besøg af en Mr. David Richmond, en amerikansk Shaker, i byen Keighley, da han ringede til Mr. David Weatherhead og interesserede ham i den nye udvikling. Man opnåede bordmanifestationer og opdagede lokale medier, så der blev bygget et blomstrende center op, som stadig eksisterer. Fra Yorkshire spredte bevægelsen sig over Lancashire, og det er en interessant forbindelse med fortiden, at hr. Wolstenholme fra Blackburn, der døde i 1925 i en ærværdig alder, var i stand til som dreng at hemmeligholde sig under et bord ved en af disse tidlige seancer, hvor han var vidne til, selvom vi vil håbe, at han ikke hjalp, fænomenerne. Et blad, The Yorkshire Spiritual Telegraph, blev startet i Keighley i 1855, og disse og andre udgifter blev afholdt af David Weatherhead, hvis navn skulle hædres som en, der var den første til at kaste hele sit hjerte ind i bevægelsen. Keighley er stadig et aktivt center for psykisk arbejde og viden.

VIII. — FORTSAT FREMGANG I ENGLAND

FRU. DE MORGANS beretning om ti års erfaring med spiritisme dækker jorden fra 1853 til 1863. Udseendet af denne bog, med det vægtige forord af professor De Morgan, var et af de første tegn på, at den nye bevægelse bredte sig opad såvel som bl.a. masserne. Så kom arbejdet med D.D. Hjem og Davenport's, som er beskrevet andetsteds. Undersøgelsen af Dialektisk Selskab begyndte i 1869, hvilket også behandles i et senere kapitel. Året 1870 var datoen for de første undersøgelser af William Crookes, som han foretog efter at have bemærket skandalen forårsaget af videnskabelige mænds afvisning af "at undersøge eksistensen og arten af fakta hævdede af så mange kompetente og troværdige vidner." I samme tidsskrift, Quarterly journal of Science, talte han om, at denne tro blev delt af millioner, og tilføjede: "Jeg ønsker at finde ud af, hvilke love der styrer fremkomsten af meget bemærkelsesværdige fænomener, som på nuværende tidspunkt opstår for en næsten utroligt omfang."

Historien om hans forskning blev givet i sin helhed i 1874 og forårsagede en sådan tumult blandt videnskabens mere forstenede mænd - dem, der kan siges at have haft deres sind underkastet det, de arbejdede med - at der var tale om at fratage ham af hans Fellowship of the Royal Society. Stormen blæste over, men Crookes blev forskrækket over dens vold, og det var bemærkelsesværdigt, at han i mange år, indtil hans position var uindtagelig, var meget forsigtig med enhver offentlig tilkendegivelse af sine synspunkter. I 1872-73 optrådte pastor Stainton Moses som en ny faktor, og hans automatiske skrifter hævdede emnet til et mere åndeligt plan efter manges dom. Den fænomenale side kan tiltrække de nysgerrige, men når den bliver overbetonet, vil den sandsynligvis frastøde det fornuftige sind.

Offentlige foredrag og trance-adresser blev et indslag. Fru Emma Hardinge Britten, fru Cora L. V. Tappan og hr. J. J. Morse holdt veltalende tale, der foregav at komme fra åndelig indflydelse, og store forsamlinger var dybt interesserede. Hr. Gerald Massey, den kendte digter og forfatter, og Dr. George Sexton, holdt også offentlige foredrag. Alt i alt fik spiritismen meget omtale.

Etableringen af British National Association of Spiritualists i 1873 gav bevægelsen et skub, fordi mange kendte offentlige mænd og kvinder sluttede sig til den. Blandt dem kan nævnes grevinden af Caithness, Mrs. Makdougall Gregory (enke efter professor Gregory, af Edinburgh), Dr. Stanhope Speer, Dr. Gully, Sir Charles Isham, Dr. Maurice Davies, Mr. H. D. Jencken, Dr. George Sexton, Mrs. Ross Church (Florence Marryat), Mr. Newton Crosland og Mr. Benjamin Coleman.

Mediumship af høj orden i afdelingen for fysiske fænomener blev leveret af fru Jencken (Kate Fox) og Miss Florence Cook. Dr. J. R. Newton, det berømte helbredende medium fra Amerika, ankom i 1870, og et antal ekstraordinære kure blev registreret

teret på gratis behandlinger. Fra 1870 udøvede fru Everitts vidunderlige mediumskab ligesom D.D. Hjem, uden beregning, overbeviste mange indflydelsesrige mennesker. Herne og Williams, Mrs. Guppy, Eglinton, Slade, Lottie Fowler og andre sikrede sig mange konvertitter gennem deres mediumskab. I 1872 skabte Hudsons spirituelle fotografier enorm interesse, og i 1875 udgav Dr. Alfred Russel Wallace sin berømte bog, "On Miracles and Modern Spiritualism".

Et godt middel til at spore Spiritualismens vækst i denne periode er at undersøge udtalelser fra værdige samtidige vidner, især dem, der er kvalificeret af position og erfaring til at give en mening. Men før vi ser på den periode, vi overvejer, lad os se på situationen i 1866, som hr. William Howitt har set i nogle få afsnit, som er så beundringsværdige, at forfatteren er nødsaget til at citere ordrett. Han siger:

Spiritualismens nuværende position i England, hvor pressen, med al dens indflydelse, almægtig, ville være håbløs. Efter at have taget alle mulige midler til at skade og håne Spiritualismen; efter at have åbnet dens søjler for den i håbet om, at dens tomhed og dårskab ville være så tydelig, at dens kloge fjender snart ville være i stand til at banke den i hovedet med uovervindelige argumenter, og så opdage, at alle fordelene ved fornuft og kendsgerning var på sin side; efter at have misbrugt og udskældt det uden formål, har hele pressen som ved ét samtykke eller ved én fastlagt plan vedtaget systemet med at åbne sine spalter og sider for enhver falsk eller tåbelig historie om den og hermetisk lukke dem for enhver forklaring, gendrivelse eller forsvar. Det er faktisk løst, at alle andre midler til at dræbe den har fejlet, at bryde den. At klappe et litterært pitch-plaster på dens mund og så lade enhver, der kan lide, skære halsen over på den, hvis han kan. På den måde håber den at slå den ud som kvægst...

Hvis noget kunne tilintetgøre spiritualismen, dens nuværende vurdering af den engelske offentlighed, dens behandling af pressen og domstolene, dens forsøg på undertrykkelse af alle den offentlige intelligenss magt, dens had fra heltene på prædikestolene i alle kirker og trosretninger, den simple accept af selv den offentlige dårskab og ondskab, som pressen tilskriver den, dens egne interne opdelinger - med et ord, dens fremtrædende upopularitet ville sætte den ude af eksistens. Men gør det? Tværtimod har det aldrig været mere fast forankret i

massen af avancerede sind; dets antal steg aldrig hurtigere; dens sandheder blev aldrig mere alvorligt og veltalende fortaleret; forespørgslerne efter det aldrig mere rigelige eller mere ængstelige. Soiréerne i Harley Street er gennem hele den tid, hvor Press og hestehårsparyk har dyppet enhver bebrejdelse og enhver hån over den, blevet overfyldt af damer og herrer fra middel- og højere klasse, som har lyttet i beundring til de veltalende. og evigt varierede adresser til Emma Hardinge. I mellemtiden har Davenport's, tusinde gange fordømt som bedragere, og afslørede bedragere, tusind gange vist, at deres fænomener forbliver lige så uforklarlige som nogensinde på nogen anden end en spirituel teori.

Hvad betyder alt dette? Hvad indikerer det? Pressen og prædikestolen og domsmands- og domstolene har alle prøvet deres beføjelser og har fejlet. De står upåvirket over for det, som de selv har protesteret, er fattigt og tåbeligt og falsk og uvæsentligt. Hvis det er så fattigt og tåbeligt og falsk og uvæsentligt, hvordan er det så, at al deres lærdom, deres skruppelløse fordømmelse, deres enorme angrebsmidler og deres ikke mindre midler til at forhindre et retfærdigt forsvar, deres beherskelse af ørerne og meningerne fra mangfoldighed – hvordan sker det, at al deres vid og sarkasme og logik og veltalenhed ikke kan røre ved det? Så langt fra at ryste og formindske det, ryster de ikke engang et hår på hovedet eller en frynser på dets kappe.

Er det ikke på tide, at disse kombinerede værter af de store og kloge, de videnskabelige, de lærde, lederne af senater og kollegier og domstole, parlamentets veltalende favoritter, storpressens stormænd, udstyret med alle de intellektuelle artilleri, som et stort nationalt uddannelsessystem og et stort nationalt system af kirke og stat og aristokrati, der er vant til at forkynde, hvad der skal anses for sandt og af hæderligt omdømme af alle hæderlige mænd og kvinder - er det ikke på tide, siger jeg, at burde hele denne store og pragtfulde verden af vid og visdom begynde at mistænke, at de har noget solidt at beskæftige sig med? At der er noget vitalt i det, de har behandlet som et fantom?

Jeg siger ikke til disse store og verdenskommanderende organer, magter og agenturer, åbn jeres øjne og se, at jeres anstrengelser er frugtesløse, og erkend jeres nederlag, for sandsynligvis vil de aldrig åbne deres øjne og bekende deres skam; men jeg siger til Spiritualisterne selv, hvor mørk dagen end synes for jer, har den aldrig været mere jubel. Ligesom alle hærene af offentlige instruktører og direktører er imod det, var det aldri

det var mere foregribende om den endelige sejr. Den bærer præg af alle tidens erobrende påvirkninger. Den har al historiens legitimitet på hovedet. Det er kun at kæmpe den kamp, som enhver stor reform - social eller moralsk eller intellektuel eller religiøs - har kæmpet og til sidst vundet.

For at vise den ændring, der skete, efter at hr. Howitt skrev i 1866, finder vi The Times af 26. december 1872, der udgiver en artikel med titlen "Spiritualism and Science", der optager tre en halv spalte, hvori den mening udtrykkes, at nu " det er på høje tid, at kompetente hænder påtager sig optrævelingen af denne gordiske knude," men hvorfor de eksisterende hænder på Crookes, Wallace eller De Morgan var inkompetente er ikke forklaret.

Forfatteren taler om Lord Adares lille bog (privattrykt) om hans oplevelser med D.D. Home, ser ud til at være imponeret over de forskellige vidners sociale status. Klodset humor og snobbethed er karakteristika ved artiklen:

Et bind, der nu ligger foran os, kan tjene til at vise, hvordan denne dårskab har spredt sig over hele samfundet. Den blev udlånt til os af en fremtrædende Spiritualist under det højtidelige løfte om, at vi ikke skulle røbe et eneste navn på de pågældende. Den består af omkring 150 sider med rapporter om seancer og blev privat trykt af en adelig jarl, som på det seneste er gået ud over kongehuset; ud over også, stoler vi på, de åndelige stole og borde, som han i sin levetid elskede, ikke klogt, men alt for godt. I denne bog er ting, der er mere forunderlige end noget andet, vi har angivet, omstændigt beslægtet, på en naturlig måde, ligesom om de var almindelige, dagligdags sager. Vi skal ikke trætte læseren ved at citere nogen af de givne beretninger, og han vil uden tvivl tage vores ord, når vi siger, at de spænder over enhver art af "manifestation", fra profetier og nedad.

Hvad vi mere specielt ønsker at observere er, at attesten fra halvtreds respektable vidner er placeret foran titelbladet. Blandt dem er en enkehertuginde og andre damer af rang, en kaptajn i vagterne, en adelsmand, en baronet, et parlamentsmedlem, flere officerer fra vores videnskabelige og andre korps, en advokat, en købmand og en læge. Det øvre og det øvre middelklassesamfund er repræsenteret i alle dets kvaliteter og af personer, der, for at dømme efter den stilling, de har, og de kaldelser, de følger, burde være i besiddelse af intelligens og evner.

Dr. Alfred Russel Wallace, den eminente naturforsker, sagde i løbet af et brev til The Times (4. januar 1873), der beskrev sit besøg på et offentligt medie:

Jeg anser det for ingen overdrivelse at sige, at de vigtigste kendsgerninger nu er lige så veletablerede og lige så let verificerbare som ethvert af de mere exceptionelle fænomener i naturen, der endnu ikke er reduceret til lov. De har en yderst vigtig betydning for tolkningen af historien, som er fuld af fortællinger om lignende kendsgerninger, og på livets og intellektets natur, som den fysiske videnskab kaster et meget svagt og usikkert lys på; og det er min faste og bevidste overbevisning, at enhver gren af filosofien må lide, indtil de er ærligt og seriøst undersøgt og behandlet som en væsentlig del af den menneskelige naturs fænomener.

Man bliver forvirret af ektoplasma og laboratorieforsøg, som leder tankerne væk fra det væsentlige. Wallace var en af de få, hvis store, fejende, fordomsfrie sind så og accepterede sandheden i dens vidunderlige fuldstændighed fra de ydmyge fysiske beviser på magt udefra til den højeste mentale lære, som denne magt kunne formidle, undervisning, der langt overgår i skønhed og troværdighed noget som det moderne sind har kendt.

Den offentlige accept og vedvarende støtte fra denne store videnskabelige mand, en af de første hjerner i hans tidsalder, var desto vigtigere, da han havde vid til at forstå den fuldstændige religiøse revolution, som lå bag disse fænomener. Det har været en mærkelig kendsgerning, at med nogle undtagelser i disse dage, som i gamle dage, er visdommen blevet givet til de ydmyge og tilbageholdt fra de lærde. Hjerte og intuition har vundet til målet, hvor hjernen har savnet det. Man skulle tro, at forslaget var simpelt. Det kan komme til udtryk i en række spørgsmål efter den sokratiske form: "Har vi etableret forbindelse med intelligensen hos dem, der er døde?" Spiritualisten siger: "Ja." "Har de givet os information om det nye liv, de befinder sig i, og om hvordan det er blevet påvirket af deres jordiske liv?" Igen "Ja." "Har de fundet, at det svarer til beretningen givet af nogen religion på jorden?" "Ingen." Så hvis

dette er tilfældet, er det så ikke klart, at den nye information er af afgørende religiøs betydning? Den ydmyge Spiritualist ser dette og tilpasser sin tilbedelse til kendsgerningerne.

Sir William (daværende professor) Barrett bragte emnet Spiritualisme for British Association for the Advancement of Science i 1876. Hans artikel havde titlen "Om nogle fænomener forbundet med abnormale sindstilstande." Han havde svært ved å opnå at få en høring. Den biologiske komité nægtede at acceptere papiret og videresendte det til den antropologiske undersektion, som kun accepterede det efter formandens, Dr. Alfred Russel Wallaces udslagsgivende stemme. Oberst Lane Fox hjalp med at overvinde modstanden ved at spørge, hvorfor de, som de havde diskuteret gammel hekseri det foregående år, ikke skulle undersøge moderne hekseri det år. Den første del af professor Barretts papir omhandlede mesmerisme, men i den anden del fortalte han sine erfaringer med spirituelle fænomener og opfordrede til, at der skulle gives yderligere videnskabelig undersøgelse af emnet. Han gav de overbevisende detaljer om en bemærkelsesværdig oplevelse, han havde haft med raps med et barn.*

* Spiritualisten, 22. september 1876, årg. IX, s. 87-88.

I den efterfølgende diskussion talte Sir William Crookes om de levitationer, han havde været vidne til med D.D. Hjem, og sagde om levitation: "Beviserne til fordel for det er stærkere end beviserne til fordel for næsten ethvert naturfænomen, British Association kunne undersøge." Han fremsatte også følgende bemærkninger om sin egen metode til psykisk forskning:

Jeg blev bedt om at undersøge, hvornår Dr. Slade først kom forbi, og jeg nævnte mine forhold. Jeg har aldrig undersøgt undtagen under disse forhold. Det skal være hjemme hos mig selv, og mit eget udvalg af venner og tilskuere, under mine egne forhold, og jeg må gøre, hvad jeg vil med apparater. Jeg har altid forsøgt, hvor det har været muligt, at få det fysiske apparat til at teste tingene selv, og har ikke stolet mere på, end det er muligt efter mine egne sanser. Men når det er nødvendigt at stole på mine sanser, må jeg tage fuldstændig afstand fra hr. Barrett, når han siger, at en trænet fysisk spørger ikke kan matche en professionel tryllekunstner. Jeg fastholder, at en fysisk spørger er mere end et match.

Et vigtigt bidrag til diskussionen blev givet af Lord Rayleigh, den fremtrædende matematiker, som sagde:

Jeg tror, vi står professor Barrett i stor tak for hans mod, for det kræver noget mod at komme frem i denne sag og give os fordelene af hans omhyggelige eksperimenter. Min egen interesse for emnet går to år tilbage. Jeg blev først tiltrukket af det ved at læse Mr. Crookes' undersøgelser. Selvom mine muligheder ikke har været så gode som dem, professor Barrett nyder godt af, har jeg set nok til at overbevise mig om, at de tager fejl, som ønsker at forhindre efterforskning ved at håne dem, der kan føle sig tilbøjelige til at engagere sig i det.

Den næste taler, hr. brudgom Napier, blev mødt med latter, da han beskrev bekræftede psykometriske beskrivelser af mennesker ud fra deres håndskrift indesluttet i forseglede konvolutter, og da han fortsatte med at beskrive åndelys, som han havde set, tvang tumulden ham til at genoptage sit liv. sæde. Professor Barrett sagde som svar til sine kritikere:

Det viser helt sikkert det enorme fremskridt, som dette emne har gjort inden for de sidste par år, at et papir om de engang så latterlige fænomener såkaldt spiritualisme skulle være blevet

optaget i British Association og skulle have fået lov til at modtage det fulde diskussion, den har haft i dag.

London Spectator åbnede i en artikel med titlen "The British Association on Professor Barrett's Paper" med følgende brede syn:

Nu hvor vi har foran os en fuldstændig rapport af professor Barretts papir og diskussionen herom, kan vi få lov til at udtrykke vores håb om, at British Association virkelig vil tage nogle skridt med hensyn til papirets emne, på trods af protesterne af partiet, som vi kan kalde partiet med overtroisk vantro. Vi siger overtroisk vantro, fordi det i virkeligheden er en ren overtro, og intet andet, at antage, at vi er så fuldt ud bekendte med naturens love, at selv nøje undersøgte fakta, attesteret af en erfaren iagttager, burde forkastes som fuldstændigt uværdige til ære, kun fordi de ved første øjekast ikke synes at være i overensstemmelse med det, der allerede er tydeligst kendt.

Sir William Barretts synspunkter udviklede sig støt, indtil han accepterede den spirituelle holdning i utvetydige vendinger før sin beklagede død i 1925. Han levede for at se hele verden forbedre sin modsætning til sådanne emner, selvom der måske kun kunne observeres ringe forskel i British Association, som forblev som obskurantist som altid. En sådan tendens har dog måske ikke været et ublandet onde, for, som Sir Oliver Lodge har bemærket, hvis de store presserende materielle problemer var blevet kompliceret af psykiske problemer, er det muligt, at de ikke ville være blevet løst. Det kan være værd at bemærke, at Sir William Barrett i samtale med forfatteren mindede om, at af de fire mænd, der støttede ham ved denne historiske og vanskelige lejlighed, levede alle for at modtage Order of Merit - den største ære, som deres land kunne skænke. De fire var Lord Rayleigh, Crookes, Wallace og Huggins.

Det var ikke at forvente, at Spiritualismens hurtige vækst ville være uden dens mindre fordele,

irabile funktioner. Disse var af mindst to slags. Først blev råbet om svigagtigt mediums-kab ofte hørt. I lyset af vores senere, mere fyldige viden ved vi, at meget, der bærer indtryk af bedrageri, ikke nødvendigvis er bedrageri overhovedet. Samtidig udgjorde den ubegrænsede godtroenhed hos en del af Spiritualister utvivlsomt et let felt for charlataner. I løbet af et papir, der blev læst for Cambridge University Society for Psychological Investigation i 1879, sagde selskabets præsident, hr. J. A. Campbell:*

Siden fremkomsten af Mr. Home er antallet af medier steget årligt, og det samme er tåbeligheden og bedrageriet. Hver uhygge er i tåbernes øjne blevet en guddommelig engel; og ikke engang enhver uhygge, men enhver slyngel, klædt i et lagen, som har valgt eller vil vælge at kalde sig selv en materialiseret "ånd". Der er grundlagt en såkaldt religion, hvor æren af de allerhelligste navne er blevet overført til lommetyvenes spøgelse. Jeg vil ikke fornærme jer ved at tale om de guddommelige karakterer og om de doktriner, der undervises i dem; sådan er det altid, når dårskab og uvidenhed får i deres hænder våbenet af en evig kendsgerning, misbrug, forvrængning, selve forbrydelsen; sådan var resultaterne af børn, der legede med kantet værktøj, men hvem andre end en uvidende ville græde, fræk kniv? Efterhånden renser bevægelsen sig for sådanne udskillelser, efterhånden bliver den mere nøgtern og ren og stærk, og efterhånden som fornuftige mænd og dannede mænd studerer og beder og arbejder, stræber efter at gøre god brug af deres kundskaber, vil det blive mere det.

* Spiritualisten, 11. april 1879, s. 170.

Det andet træk var den tilsyneladende stigning i, hvad der kan betegnes som antikristen, men ikke antireligiøs, spiritualisme. Dette førte til, at William Howitt og andre trofaste tilhængere ophørte med deres tilknytning til bevægelsen. Stærke artikler mod denne tendens blev bidraget til The Spiritual Magazine af Howitt og andre.

Et forslag om behovet for forsigtighed og balance er givet i bemærkningerne fra Mr. William Stainton Moses, som sagde i et papir læst for British National Association of Spiritualists den 26. januar 1880*:

Vi har eftertrykkeligt brug for disciplin og uddannelse. Vi har næppe endnu slået os ned efter vores hurtige vækst. Barnet, der blev født for blot tredive år siden, er steget i statur (hvis ikke i visdom) med en meget hurtig hastighed. Den er vokset så hurtigt, at dens uddannelse er blevet lidt forsømt. I sit fødelands ekspressive fraseologi er den blevet "trukket op" ret promiskuløst; og dens fænomene vækst har absorberet alle andre overvejelser. Tiden er nu kommet, hvor de, der har betragtet det som et grimt monster, der blev født af en af naturens freaks for kun at dø en tidlig død, begynder at erkende deres fejltagelse. Den grimme møgunge betyder at leve; og under dens grimhed opdager det mindst sympatiske blik et sammenhængende formål med dets eksistens. Det er præsentationen af et princip, der er iboende i menneskets natur, et princip, som dets visdom har fjernet, indtil det næsten er elimineret helt, men som udspringer igen og igen på trods af ham - princippet om Ånden i modsætning til materien, om sjælen handler og eksisterer uafhængigt af det organ, som forankrer det. Lange år med fornægtelse af noget, men materiens egenskaber, har landet den moderne videnskabs hovedlys i ren materialisme. For dem er denne Spiritualisme derfor et tegn og et problem. Det er en tilbagevenden til overtro; en overlevelse af vildskab; en klat på det nittende århundredes intelligens. Le af, det griner tilbage; hånet, det giver hån tilbage for hån.

* The Psychological Review, Vol. II, s. 546.

I 1881 blev Light, en ugentlig spirituel avis af høj klasse, påbegyndt, og i 1882 blev der dannet Society for Psychical Research.

Generelt kan det siges, at den organiserede videnskabs holdning i disse tredive år var lige så urimelig og uvidenskabelig som Galileos kardinalers holdning, og at hvis der havde været en videnskabelig inkquisition, ville den have bragt sine rædsler til at ramme den nye viden. . Intet seriøst forsøg af nogen art, op til dannelsen af S.P.R. blev lavet til at forstå eller forklare en sag, som engagerede millioner af sinds opmærksomhed. Faraday fremsatte i 1853 teorien om, at bordbevægelse var forårsaget af muskeltryk, hvilket kan være sandt nok i nogle tilfælde, men som ikke har nogen relation til svævningen af borde, og under alle omstændigheder kun gælder for den ene begrænsede klasse af psykiske fænomener . Den sædvanlige "videnskabelige" indvending var, at der overhovedet ikke skete noget, som forsømte vidneudsagn fra tusinder af troværdige vidner. Andre hævdede, at det, der skete, var i stand til at blive afsløret af en tryllekunstner, og enhver klodset efterligning, såsom Maskelynes parodi på Davenport's, blev ivrigt hyldet som en eksponering, uden henvisning til, at hele den mentale side af spørgsmålet med dens overvældende beviset var uberørt herved.

De "religiøse" mennesker, rasende over at blive rystet

ud af deres hævdvundne hjulspor, var rede, som vilde, til at tilskrive djævelen noget nyt. Både romersk-katolikker og de evangeliske sekter fandt sig for en gangs skyld forenet i deres modstand. At lavt humør kan nås, og lave, løgnagtige budskaber modtages, er hævet over enhver tvivl, eftersom enhver klasse af ånd eksisterer omkring os, og lignende tiltrækker lignende; men den høje, opretholdende og filosofiske lære, som kommer til enhver seriøs og ydmyg spørger, viser, at det er engelisme og ikke diabolisme, der er inden for vores rækkevidde. Dr. Carpenter fremsatte en kompleks teori, men synes at have været i mindretal af én i sin accept eller endda i sin forståelse. Lægerne havde en forklaring baseret på revner i leddene, hvilket er latterligt for enhver, der har haft personlig erfaring med disse perkussive lyde, som varierer i rækkevidde fra et urs tikken til slaget af en forhammer.

Yderligere forklaringer, enten dengang eller senere, inkluderede den teosofiske doktrin, som indrømmede kendsgerningerne, men afskrev ånderne, beskrev dem som astrale skaller med en slags drømmende halvbevidsthed, eller muligvis en svækket samvittighed, som gjorde dem undermenneskelige i deres intelligens. eller moral. Kvaliteten af det åndelige fællesskab varierer ganske vist meget, men den højeste er så høj, at vi næsten ikke kan forestille os, at vi kun er i kontakt med en brøkdel af taleren. Da det imidlertid hævdes, at selv i denne verden er vores subliminale selv langt overlegen i forhold til vores normale hverdagsindividualitet, synes det kun rimeligt, at åndeverdenen konfronterer os med noget mindre end dens fulde kræfter.

En anden teori postulerer Anima Mundi, et enormt reservoir eller centralbank for efterretninger, med et clearing-hus, hvor alle henvendelser honoreres. Den skarpe detalje, som vi modtager fra den anden side, er uforenelig med nogen vag, grandios idé af den slags. Endelig er der det ene virkelig formidable alternativ, at mennesket har et æterisk legeme med mange ukendte gaver, blandt hvilke en magt til ydre manifestation i mærkværdige former kan indgå. Det er denne teori om Cryptesthesia, Richet og andre har klamret sig til, og indtil et punkt er der et argument for dens fordel. Forfatteren har overbevist sig om, at der er et indledende og elementært stadium i alt psykisk arbejde, som afhænger af mediets medfødte og muligvis ubevidste kraft. Læsning af skjult manuskript, produktion af rapper efter anmodning, beskrivelse af scener på afstand, de bemærkelsesværdige virkninger af psykometri, de første vibrationer af den direkte stemme – hver og en af disse ved forskellige lejligheder har syntes at udgå fra mediets egen magt. Så ville der i de fleste tilfælde dukke en efterretning udefra, som var i stand til at tilegne sig den kraft og bruge den til sine egne formål. En illustration kunne gives i Bissons og Schrenck Notzings eksperimenter med Eva, hvor de ektoplasmatiske former i begyndelsen utvivlsomt var afspejlinger af avisillustrationer, lidt forvirrede af deres passage gennem mediets sind. Alligevel kom der et senere og dybere stadium, hvor en ektoplasmisk form blev udviklet, som var i stand til bevægelse og endda tale. Richets store hjerne og tætte iagttagelsesevne har i vid udstrækning været centreret om de fysiske fænomener, og han synes ikke at være blevet bragt meget i kontakt med de personlige mentale og spirituelle oplevelser, som sandsynligvis ville have ændret hans synspunkter. Det er dog rimeligt at tilføje, at disse synspunkter konstant har bevæget sig i retning af den spirituelle forklaring.

Der er kun hypotesen om kompleks personlighed tilbage, som meget vel kan påvirke visse tilfælde, selvom det forekommer forfatteren, at sådanne tilfælde kan forklares lige så godt ved

besættelse. Disse tilfælde kan dog kun berøre kanten af emnet og ignorere hele det fænomenale aspekt, så sagen ikke behøver at blive taget særlig alvorligt. Det kan dog ikke gentages for ofte, at spørgeren bør udtømme enhver mulig normal forklaring til sin egen fuldstændige tilfredsstillelse, før han anlægger den spirituelle opfattelse. Hvis han har gjort dette, er hans platform stabil - hvis han ikke har gjort det, kan han aldrig være bevidst om dens soliditet. Forfatteren kan med sandhed sige, at han år efter år holdt fast ved enhver forsvarslinje, indtil han endelig blev tvunget til, hvis han skulle bevare ethvert krav på mental ærlighed, til at opgive den materialistiske position.

IX. — KARRIEREN FOR D.D. HJEM

Illustration

Daniel Dunglas Home.

DANIEL DUNGLAS HOME blev født i 1833 i Currie, en landsby nær Edinburgh. Der var et mysterium om hans afstamning, og det er blevet både hævdet og nægtet, at han på en eller anden måde var relateret til familien af Earl of Home. Han var bestemt en mand, der arvede figurens elegance, sarte træk, følsomhed i sindet og luksus i smagen, uanset hvilken kilde han udsprang. Men på grund af hans psykiske kræfter og på grund af den alvor, som de indførte i hans komplekse karakter, kunne han være blevet taget som

Han er selve typen af den aristokratiske yngre søn, der arver sine forfædres tilbøjeligheder, men ikke rigdommen.

Home gik fra Skotland til New England, i en alder af ni år, med sin tante, der havde adopteret ham, et mysterium, der stadig omgiver hans eksistens. Da han var tretten, begyndte han at vise tegn på de psykiske evner, han havde arvet, for hans mor, som nedstammede fra en gammel højlandsfamilie, havde det karakteristiske andet syn på hendes race. Hans mystiske tendens havde vist sig i en samtale med hans kæreste, Edwin, om en novelle, hvor en elsker, efter hans død, manifesterede sin tilstedeværelse for sin dame-kærlighed, som et resultat af en komprimering. De to drenge lovede sig selv, at den, der døde først, ville komme og vise sig for den anden. Hjemmet blev flyttet til et andet distrikt nogle hundrede kilometer væk, og omkring en måned senere, lige efter at han var gået i seng en nat, så han et syn af Edwin og meddelte sin tante hans død, hvorom nyheden blev modtaget en dag eller to efter. En anden vision i 1850 vedrørte hans mors død, som sammen med sin mand var rejst for at bo i Amerika. Drengen lå på det tidspunkt syg i sengen, og hans mor var på afstand på besøg hos venner. En aften kaldte han højlydt på hjælp, og da hans moster kom, fandt hun ham i stor nød. Han sagde, at hans mor var død den dag klokken tolv; at hun havde vist sig for ham og fortalt ham det. Visionen viste sig kun at være sand. Snart begyndte højlydte rap at forstyrre den stille husstand, og møbler skulle flyttes af usynlige agenturer. Hans tante, en kvinde af en snæver religiøs type, erklærede, at drengen havde bragt Djævelen ind i sit hus og vendte ham ud af døren.

Han søgte tilflugt hos venner og flyttede i de næste år blandt dem fra by til by. Hans mediumskab var blevet stærkt udviklet, og i de huse, hvor han stoppede, holdt han hyppige seancer, nogle gange så mange som seks-syv om dagen, for magtens begrænsninger og

reaktionerne mellem fysisk og psykisk var kun lidt forstået på det tidspunkt. Disse viste sig at være et stort træk på hans kræfter, og han blev ofte ramt af sygdom. Folk strømmede til fra alle retninger for at overvære de vidundere, der skete i Homes nærvær. Blandt dem, der undersøgte med ham på dette tidspunkt, var den amerikanske digter Bryant, som blev ledsaget af professor Wells fra Harvard University. I New York mødte han mange fornemme amerikanere, og tre – professor Hare, professor Mapes og dommer Edmonds fra New Yorks højesteret – havde møder med ham. Alle tre blev, som allerede nævnt, overbeviste Spiritualister.

I disse tidlige år førte charmen af Homes personlighed og det dybe indtryk skabt af hans kræfter til, at han modtog mange tilbud. Professor George Bush inviterede ham til at blive hos ham og studere for det svenske ministeriet; og hr. og fru Elmer, et rigt og barnløst ægtepar, som var vokset til at nære stor kærlighed til ham, tilbød at adoptere ham og gøre ham til deres arving på betingelse af, at han skiftede navn til Elmer.

Hans bemærkelsesværdige helbredende kræfter havde vækket undren, og efter at have givet efter for venners overtalelse begyndte han at studere til lægefaget. Men hans generelle sarte helbred, kombineret med faktiske lungeproblemer, tvang ham til at opgive dette projekt, og efter lægeråd forlod han New York til England.

Han ankom til Liverpool den 9. april 1855 og er blevet beskrevet som en høj, slank ung med en markant elegance og en kræsen påklædning, men med et slidt, hektisk blik på sit meget udtryksfulde ansigt, som fortalte om hærgen. af sygdom. Han var blåøjet og rødhåret, af en type, der er særlig udsat for tuberkelangreb, og den ekstreme afmagring af hans krop viste, hvor lidt kraft der var tilbage hos ham, hvorved han kunne modstå det. En akut læge, der fulgte ham nøje, ville sandsynligvis have målt hans liv efter måneder frem for år i vores fugtige klima, og af alle de vidundere, som Home udrettede, var forlængelsen af hans eget liv måske ikke det mindste. Hans karakter havde allerede påtaget sig de følelsesmæssige og religiøse træk, som adskilte den, og han har registreret, hvordan han, før han landede, skyndte sig ned til sin kahyt og faldt på knæ i bøn. Når man tænker på den forbløffende karriere, der lå foran ham, og den store rolle, han spillede i etableringen af de fysiske fundamenter, som adskiller denne religiøse udvikling fra enhver anden, kan det meget vel hævdes, at denne besøgende var blandt de mest bemærkelsesværdige missionærer, der nogensinde har besøgt vores kyster.

Hans stilling på det tidspunkt var meget enestående. Han havde næppe et forhold i verden. Hans venstre lunge var delvist væk. Hans indkomst var beskeden, men tilstrækkelig. Han havde intet erhverv eller erhverv, hans uddannelse var blevet afbrudt af hans sygdom. I karakter var han genert, blid, sentimental, kunstnerisk, kærlig og dybt religiøs. Han havde en stærk tilbøjelighed både til kunst og drama, så hans skulpturelle kræfter var betydelige, og som oplæser beviste han i senere i livet

fe, at han havde få levende lige. Men oven i alt dette og af en urokkelig ærlighed, som var så kompromisløs, at han ofte fornærmede sine egne allierede, var der én gave, der var så bemærkelsesværdig, at den kastede alt andet ud i ubetydelighed. Dette lå i de kræfter, helt uafhængige af hans egen vilje, der kom og gik med foruroligende pludselighed, men beviste for alle, der ville undersøge beviset, at der var noget i denne mands atmosfære, som gjorde det muligt for kræfter uden for ham selv og uden for vores almindelige ængstelse at manifestere

sig selv på dette stofplan. Med andre ord var han et medie – det største i fysisk forstand, som den moderne verden nogensinde har set.

En mindre mand kunne have brugt sine ekstraordinære kræfter til at grundlægge en speciel sekt, som han ville have været den ubestridte ypperstepræst for, eller til at omgive sig med et blændværk af magt og mystik. De fleste mennesker i hans stilling ville helt sikkert have været fristet til at bruge det til at tjene penge. Med hensyn til dette sidste punkt, lad det med det samme siges, at han aldrig i løbet af de tredive år af hans mærkelige tjeneste har rørt én skilling som betaling for sine gaver. Det er sikkert registreret, at så meget som to tusinde pund blev tilbudt ham af Union Club i Paris i år 1857 for en enkelt seance, og at han, en fattig mand og en invalid, fuldstændig afslog det. "Jeg er blevet sendt på mission," sagde han. "Den mission er at demonstrere udødelighed. Jeg har aldrig taget penge for det, og det vil jeg aldrig." Der var visse gaver fra Royalty, som ikke kan afvises uden slemhed: ringe, halstørklædenåle og lignende - tegn på venskab frem for compensation; thi før hans alt for tidlige død var der få monarker i Europa, som denne generte ungdom fra Liverpools landingsstadie ikke var på betingelse af kærlig intimitet. Napoleon den Tredje sørgede for sin eneste søster. Kejseren af Rusland sponsorerede hans ægteskab. Hvilken romanforfatter ville vove at opfinde en sådan karriere?

Men der er mere subtile fristelser end rigdommens. Homes kompromisløse ærlighed var den bedste beskyttelse mod dem. Aldrig et øjeblik mistede han sin ydmyghed og sin sans for proportioner. "Jeg har disse kræfter," ville han sige; "Jeg vil med glæde, op til grænsen af min styrke, demonstrere dem for dig, hvis du nærmer dig mig, som en herre bør nærme sig en anden. Jeg vil være glad, hvis du kan kaste yderligere lys over dem. Jeg vil låne mig til at ethvert rimeligt eksperiment, jeg har ingen kontrol over dem, men jeg bruger dem ikke i flere måneder og kommer så tilbage i fordoblet kraft. Sådan var hans uforanderlige holdning. Han var altid den nemme, elskværdige mand i verden, uden hverken profetens kappe eller magikerens kalot. Som de fleste virkelig store mænd var der ikke noget strejf af positur i hans natur. Et indeks for hans fine følelse er, at når der var brug for bekræftelse for hans resultater, ville han aldrig citere nogen navne, medmindre han var helt sikker på, at ejerne ikke på nogen måde ville lide under at blive forbundet med en upopulær kult. Nogle gange, selv efter at de frit havde givet orlov, tilbageholdt han stadig navnene, for at han ikke uforvarende skulle skade en ven. Da han udgav sin første serie af "Incidents in my Life", blev The Saturday Review meget sarkastisk over de anonyme "beviser fra grevinde O—, greve B—, greve de K—, prinsesse de B— og fru S—, som blev citeret for at have været vidne til manifestationer. I sit andet bind udfyldte Home, efter at have forsikret sig om sine venners samtykke, de tomme felter med navnene på grevinden Orsini, grev de Beaumont, grev de Komar, prinsesse de Beauveau og brønden. -kendte amerikanske værtinde, fru Henry Senior, hans kongelige venner citerede han overhovedet ikke, og alligevel er det berygtet, at kejser Napoleon, kejserinde Eugenie, zar Alexander, kejser Vilhelm den Første af Tyskland og Kongerne af Bayern og Württemberg var alle lige overbeviste af hans ekstraordinære kræfter. Aldrig en gang blev Home dømt for noget bedrag, hverken i ord eller handling.

Ved første landgang i England tog han ind på Cox's Hotel i Jermyn Street, og det er sandsynligt, at han valgte det herberg, fordi han havde erfaret, at indehaveren gennem fru Haydens ministerium allerede var sympatisk over for sagen. Hvordan det end måtte være, opdagede hr. Cox hurtigt, at hans unge gæst var et yderst bemærkelsesværdigt medium, og på hans invitation blev nogle af datidens førende hoveder bedt om at overveje de fænomener,

som Home kunne lægge frem for dem. Blandt andre kom Lord Brougham til en seance og medbragte sin videnskabelige ven, Sir David Brewster. I fuldt dagslys undersøgte de fænomenerne, og i sin forbløffelse over, hvad der skete, siges Brewster at have sagt: "Dette forstyrrer halvtreds års filosofi." Hvis han havde sagt "femten hundrede", ville han have været inden for mærket. Han beskrev, hvad der skete i et brev skrevet til hans søster dengang, men offentliggjort længe efter.* Disse som var tilstede var

ærgrede var Lord Brougham, Sir David Brewster, Mr. Cox og mediet.

"Vi fire," sagde Brewster, "satte os ved et moderat stort bord, hvis struktur vi blev inviteret til at undersøge. I løbet af kort tid kæmpede bordet, og en rystende bevægelse løb op ad alle vores arme; efter vores bud disse Bevægelserne ophørte og vendte tilbage. De mest uansvarlige rap blev produceret i forskellige dele af bordet, og bordet rejste sig faktisk fra jorden, da der ikke var nogen hånd på det.

"En lille håndklokke blev lagt ned med munden på tæppet, og efter at have ligget et stykke tid ringede den faktisk, når intet kunne have rørt den." Han tilføjer, at klokken kom over til ham og lagde sig i hans hånd, og den gjorde det samme med Lord Brougham; og konkluderer "Dette var de vigtigste eksperimenter. Vi kunne ikke give nogen forklaring på dem, og vi kunne ikke ane, hvordan de kunne fremstilles ved nogen form for mekanisme."

* Home Life Of Sir David Brewster, af Mrs. Gordon (hans datter), 1869.

Jarlen af Dunraven udtaler, at han blev foranlediget til at undersøge fænomenerne af, hvad Brewster havde fortalt ham. Han beskriver mødet med sidstnævnte, som sagde, at manifestationerne var ganske uforklarlige ved bedrageri eller af nogen fysiske love, som vi var bekendt med. Home sendte en beretning om dette møde i et brev til en ven i Amerika, hvor den blev offentliggjort med kommentarer. Da disse blev gengivet i den engelske presse, blev Brewster meget foruroliget. Én ting var at have bestemte holdninger privat, det var noget helt andet at stå over for det uundgåelige tab af prestige, der ville opstå i de videnskabelige kredse, hvori han bevægede sig. Sir David var ikke det stof, som martyrer eller pionerer er lavet af. Han skrev til The Morning Advertiser og sagde, at selvom han havde set adskillige mekaniske effekter, som han ikke kunne forklare, var han dog tilfreds med, at de alle kunne frembringes af menneskelige hænder og fødder. På det tidspunkt var det selvfølgelig aldrig gået op for ham, at hans brev til sin søster, lige citeret, nogensinde ville se lyset.

Da hele korrespondancen blev offentliggjort, bemærkede The Spectator om Sir David Brewster:

Det synes ved de klareste vidnesbyrd fastslået, at han ved og umiddelbart efter sine seancer med hr. Hjem følte og udtrykte en undren og næsten ærefrygt, som han bagefter ønskede at bortforklare. Videnskabens helt frikender sig ikke, som man kunne ønske eller forvente.

Vi har dvælet lidt ved denne Brewster-hændelse, fordi den var typisk for datidens videnskabelige holdning, og fordi dens virkning var at vække en bredere offentlig interesse for Home og hans fænomener, og at bringe hundredvis af friske efterforskere. Man kan sige, at videnskabelige mænd kan inddeles i tre klasser: dem, der slet ikke har undersøgt sagen (hvilket ikke det mindste forhindrer dem i at give meget voldsomme meninger); dem, der ved,

at det er sandt, men er bange for at sige det; og endelig det galante mindretal af Logerne, Crookes, Barretts og Lombrosos, som ved, at det er sandt, og som alle tør sige det.

Fra Jermyn Street tog Home for at bo hos familien Rymer i Ealing, hvor der blev holdt mange seancer. Her fik han besøg af Lord Lytton, den berømte romanforfatter, som, skønt han modtog slående beviser, aldrig offentligt tilkendegav sin tro på mediets kræfter, selvom hans private breve, og faktisk hans udgivne romaner, er bevis på hans sande følelse. Dette var tilfældet med snesevis af kendte mænd og kvinder. Blandt hans tidlige sittere var socialisten Robert Owen, forfatteren T. A. Trollope og alienisten dr. J. Garth Wilkinson.

I disse dage, hvor kendsgerningerne om psykiske fænomener er velkendte for alle undtagen dem, der er bevidst uvidende, kan vi næppe indse det moralske mod, som var nødvendigt af Home til at fremføre sine kræfter og opretholde dem offentligt. For den gennemsnitlige uddannede brite i den materielle victorianske æra var en mand, der hævdede at være i stand til at producere resultater, som forstyrrede Newtons tyngdelov, og som viste, at usynligt sind handlede på synligt stof, umiddelbart en slyngel og en bedrager. Synet på spiritisme, som vicekansler Giffard udtalte ved afslutningen af Home-Lyon-retssagen, var den klasse, han tilhørte. Han kendte intet til sagen, men tog det for givet, at noget med sådanne påstande måtte være falske. Der blev uden tvivl rapporteret om lignende ting i fjerne lande og gamle bøger, men at de kunne forekomme i det prosaiske, stabile gamle England, bankrenternes og den frie imports England var for absurd til at man kunne tænke sig det alvorligt. Det er blevet registreret, at lord Giffard under denne retssag vendte sig til Homes rådgiver og sagde: "Forstår jeg, at du siger, at din klient hævder, at han er blevet svævet i luften?" Advokaten godkendte, hvilket dommeren henvendte sig til nævningetinget og foretog en sådan bevægelse, som ypperstepresten kan have gjort i gamle dage, da han rev sine klæder i stykker som en protest mod blasfemi. I 1868 var der få i juryen, der var tilstrækkeligt uddannede til at kontrollere dommerens bemærkninger

emarks, og det er netop i det, at vi har gjort nogle fremskridt i de halvtreds år imellem. Langsomt arbejde – men kristendommen tog mere end tre hundrede år at komme til sin ret.

Tag dette spørgsmål om levitation som en test af Homes kræfter. Det hævdes, at mere end hundrede gange i godt lys før velrenommerede vidner svævede han i luften. Overvej beviserne. I 1857, i et slot nær Bordeaux, blev han løftet til loftet i et højt rum i nærværelse af Madame Ducos, enke efter marineministeren, og af greven og grevinde de Beaumont. I 1860 skrev Robert Bell en artikel, "Stranger than Fiction," i The Cornhill. "Han rejste sig fra sin stol," siger Bell, "fire eller fem fod fra jorden. Vi så hans skikkelse passere fra den ene side af vinduet til den anden, fødderne forrest, liggende vandret i luften." Dr. Gully fra Malvern, en velkendt læge, og Robert Chambers, forfatteren og udgiveren, var de andre vidner. Skal det antages, at disse mænd var løgnagtige forbundsfæller, eller at de ikke kunne se, om en mand svævede i luften eller lod som om de gjorde det? Samme år blev Home opvokset i Mrs. Milner Gibsons hus i nærværelse af Lord og Lady Clarence Paget, hvor førstnævnte førte sine hænder under ham for at forsikre sig om det. Et par måneder senere så Mr. Wason, en Liverpool-advokat, sammen med syv andre det samme fænomen. "Hr. Home," siger han, "krydsede bordet over hovedet på de personer, der sad omkring det." Han tilføjede: "Jeg nåede hans hånd syv fod fra gulvet og bevægede mig fem eller seks skridt, mens han svævede over mig i luften." I 1861 fortæller Mrs. Parkes fra Cornwall Terrace, Regent's Park, hvordan hun var til stede sammen med Bulwer Lytton og Mr. Hall, da Home i hendes egen stue blev

løftet, indtil hans hånd var på toppen af døren, og derefter svævede vandret frem. I 1866 så Mr. og Mrs. Hall, Lady Dunsany og Mrs. Senior i Mr. Halls hus Home, hans ansigt forvandlet og skinnende, to gange stige til loftet og efterlade et kors markeret med blyant ved anden lejlighed, således som for at forsikre vidnerne om, at de ikke var ofre for fantasien.

I 1868 så Lord Adare, Lord Lindsay, kaptajn Wynne og Mr. Smith Barry Home levitere ved mange lejligheder. En meget lille beretning er blevet efterladt af de første tre vidner om hændelsen den 16. december* i år, da Ashley House Home i en tilstand af trance flød ud af soveværelset og ind i stuens vindue og passerede halvfjerds. meter over gaden. Efter sin ankomst til stuen gik han tilbage ind i soveværelset med Lord Adare, og da sidstnævnte bemærkede, at han ikke kunne forstå, hvordan Home kunne have passet ind gennem vinduet, der kun var delvist hævet, "bad han mig stå lidt Han gik så hurtigt gennem det åbne rum, hvor hans krop var næsten vandret og tilsyneladende stiv. Sådan var beretningen fra Lords Adare og Lindsay. Efter dens offentliggørelse skrev Dr. Carpenter, som fik et lidet misundelsesværdigt ry ved en pervers modstand mod enhver kendsgerning, der bar på dette spørgsmål, med jubel for at påpege, at der havde været et tredje vidne, som ikke var blevet hørt fra, idet han uden den mindste begrundelse antog, at Kaptajn Wynnes beviser ville være modstridende. Han gik så langt med at sige "en enkelt ærlig skeptiker erklærer, at Mr. Home sad i sin stol hele tiden" en udtalelse, der kun kan beskrives som falsk. Kaptajn Wynne skrev med det samme, hvor han bekræftede de andre og tilføjede: "Hvis du ikke skal tro på de bekræftende beviser fra tre ubestridte vidner, ville der være en ende på al retfærdighed og domstole."

* Almanakken viser, at det er søndag den 13.

For at vise, hvor svært kritikerne har været for at finde et eller andet smuthul til at undslippe det åbenlyse, har de gjort meget ud af, at Lord Lindsay, som skrev noget tid efter begivenheden, erklærede, at den blev set i måneskin; hvorimod kalenderen viser, at månen ikke var synlig på det tidspunkt. Mr. Andrew Lang bemærker: "Selv i en tåge kan folk i et rum dog se en mand komme ind af vinduet og gå ud igen med hovedet først, med kroppen stiv." * Det synes for de fleste af os, at hvis vi så et så vidunderligt syn, ville vi have lidt tid til overs til at afgøre, om vi så det ved månens eller gadelygternes lys. Det må dog indrømmes, at Lord Lindsays beretning er klodset formuleret - så klodset, at der er en undskyldning for hr. Joseph McCabes læsning af den, at tilskuerne ikke så på selve genstanden og dens skygge i vindueskarmen, men at de stod med ryggen til og betragtede skyggen på væggen. Naar man imidlertid betænker Standen af de tre Øjenvidner, der har vidnet herom, kan man vel spørge, om der i oldtiden eller moderne Tid er blevet tydeligere bevist nogen overnaturlig Begivenhed.

* Historiske mysterier, s. 236.

Så mange er de andre tilfælde af Homes levitationer, at en lang artikel kunne let skrives om denne enkelte fase af hans mediumskab. Professor Crookes var igen og igen et vidne til fænomenet og henviser til halvtreds tilfælde, som var kommet til hans viden. Men er der nogen retfærdig person, der har læst hændelsen optaget her, som ikke vil sige, med professor Challis: "Enten må kendsgerningerne indrømmes at være sådanne, som er rapporteret, eller muligheden for at attestere kendsgerninger ved menneskeligt vidnesbyrd skal gives op."

"Er vi så tilbage i miraklernes tidsalder?" råber læseren. Der er intet mirakel. Intet på dette plan er overnaturligt. Hvad vi ser nu, og hvad vi har læst om i tidligere tider, er kun lovens funktion, som endnu ikke er blevet studeret og defineret. Allerede nu indser vi noget om dets muligheder og dets begrænsninger, som er lige så nøjagtige på deres måde som enhver rent fysisk magts. Vi skal holde balancen mellem dem, der ikke ville tro noget, og dem der ville tro for meget. Gradvist vil tågerne klare sig, og vi vil kortlægge den skyggefulde kyst. Da nålen først sprang op ved magneten, var det ikke en overtrædelse af tyngdelovene. Det var, at der havde været en lokal intervention fra en anden stærkere styrke. Sådan er det også, når psykiske kræfter virker på materiens plan. Havde Homes tro på denne magt vaklet, eller havde hans kreds været unødigt forstyrret, ville han være faldet. Da Peter mistede troen, sank han i bølgerne. Gennem århundreder frembragte den samme årsag stadig den samme virkning. Åndelig kraft er altid med os, hvis vi ikke afviser vores ansigter, og intet er blevet givet til Judma, som er tilbageholdt fra England.

Det er i denne henseende, som en bekræftelse af det usete magt, og som et endeligt svar på materialismen, som vi nu forstår den, at Homes offentlige karriere er af så stor betydning. Han var et bekræftende vidne om sandheden om de såkaldte "mirakler", som har været anstødsstenen for så mange seriøse sind, og som nu er bestemt til at være det stærke solide bevis på nøjagtigheden af den oprindelige fortælling. Millioner af tvivlende sjæle i den åndelige konflikts kvaler havde råbt på et klart bevis for, at alt ikke var tomt omkring os, at der var kræfter uden for vores rækkevidde, at egoet ikke blot var et udskillelse af nervevæv, og at de døde gjorde det. virkelig fortsætte deres personlige ubrudte eksistens. Alt dette blev bevist af denne største af moderne missionærer for enhver, der kunne observere eller ræsonnere. Det er let at lave overfladisk sjov med hævdede borde og dirrende vægge, men de var de nærmeste og mest naturlige genstande, som i materiel henseende kunne registrere den kraft, som var uden for vores menneskelige kendskab. Et sind, som ville være uberørt af en inspireret sætning, blev slået ind i ydmyghed og ind på nye forskningsveje i nærværelse af selv de mest hjemlige af disse uforklarlige fænomener. Det er let at kalde dem barnlige, men de gennemførte det formål, hvortil de blev sendt, ved at ryste de materielle videnskabsmænds medlidenhed i grundvolden, som blev bragt i faktisk kontakt med dem. De skal ikke betragtes som mål i sig selv, men som de elementære midler, hvorved sindet bør ledes ind i nye tankekanaler. Og disse tankekanaler førte direkte til erkendelsen af åndens overlevelse. "I har formidlet uoverskuelig glæde og trøst til mange menneskers hjerter," sagde biskop Clark fra Rhode Island. "Du har gjort boliger lyse, som før var mørke." "Mademoiselle," sagde Home til damen, der skulle være hans hustru, "jeg har en mission betroet mig. Den er en stor og hellig." Den berømte Dr. Elliotson, udødeliggjort af Thackeray under navnet Dr. Goodenough, var en af lederne af den britiske materialisme. Han mødte Hjemmet, så sine kræfter og kunne snart sige, at han havde levet hele sit liv i mørke og havde troet, at der ikke var andet end det materielle, men han havde nu et fast håb, som han stolede på, at han ville holde, mens han var på jorden.

Der kunne citeres utallige eksempler på den åndelige værdi af Homes arbejde, men det er aldrig blevet bedre opsummeret end i et afsnit fra Mrs. Webster fra Firenze, som så meget af hans tjeneste. "Han er den mest vidunderlige missionær i moderne tid i den største af alle sager, og det gode, han har gjort, kan ikke regnes med. Når hr. Home går forbi, skænker han omkring ham den største af alle velsignelser, visheden om et fremtidigt liv."

Nu hvor detaljerne om hans karriere kan læses, er det til hele verden, at han bringer denne mest vitale af alle beskeder. Hans holdning til sin egen mission kom til udtryk i et foredrag holdt i London i Willis's Rooms den 15. februar 1866. Han sagde: "Jeg tror i mit hjerte, at denne kraft bliver spredt mere og mere hver dag for at bringe os nærmere Gud ... Du spørger, om det gør os renere. Mit eneste svar er, at vi kun er dødelige, og som sådan er tilbøjelige til at tage fejl, men det lærer os, at de rene af hjertet er, og at han er der er ingen død til de gamle

som en trøst, når livets storme næsten er forbi og hvilen kommer. Til de unge taler det om den pligt, vi skylder hinanden, og at som vi sår, så skal vi høste. For alle lærer det resignation. Det kommer for at rulle fejlens skyer væk og bringe den lyse morgen på en uendelig dag."

Det er nysgerrigt at se, hvordan hans budskab påvirkede dem fra hans egen generation. Når man læser beretningen om hans liv skrevet af hans enke - et yderst overbevisende dokument, eftersom hun af alle levende dødelige må have kendt den rigtige mand - ser det ud til, at hans yderst helhjertede støtte og påskønnelse kom fra disse aristokrater i Frankrig og Rusland hvem han kom i kontakt med. Den varme glød af personlig beundring og endda ærbødighed i deres breve er sådan, som næppe kan matches i nogen biografi. I England havde han en tæt kreds af ivrige tilhængere, nogle få af overklassen, med Halls, Howitts, Robert Chambers, Mrs. Milner Gibson, Professor Crookes og andre. Men der var en sørgelig mangel på mod blandt dem, der indrømmede kendsgerningerne privat og stod på afstand i offentligheden. Lord Brougham og Bulwer Lytton var af typen Nikodemus, hvor romanforfatteren var den værste lovovertreder. "Intelligentsia" kom i det hele taget dårligt ud af sagen, og mangen Ærede navn lider i historien. Faraday og Tyndall var fantastisk uvidenskabelige i deres metoder til at forudbedømme et spørgsmål først og tilbød at undersøge det bagefter på betingelse af, at deres forhåndsvurdering blev accepteret. Sir David Brewster sagde, som allerede vist, nogle ærlige ting, og benægtede derefter i panik, at han havde sagt dem, og glemte, at beviserne var registreret. Browning skrev et langt digt - hvis sådan en stivner kan kaldes poesi - for at beskrive en eksponering, som aldrig havde fundet sted. Carpenter opnåede en usædvanlig berømmelse som en skruppelløs modstander, mens han proklamerede en eller anden underlig spirituel afhandling af sin egen. Sekretærene for Royal Society nægtede at køre i taxa for at se Crookes' demonstration af de fysiske fænomener, mens de udtalte sig skarpt imod dem.

Lord Giffard undersøgte fra bænken et emne, hvis første elementer han ikke forstod.

Hvad gejstligheden angår, havde en sådan orden måske ikke eksisteret i løbet af de tredive år, hvor denne, den mest forunderlige åndelige udgydelse i mange århundreder, var foran offentligheden. Man kan ikke huske navnet på en britisk præst, der viste nogen intelligent interesse; og da en fuldstændig beretning om St. Petersburg-seancerne i 1872 begyndte at dukke op i The Times, blev den afkortet, ifølge hr. H. T. Humphreys, "på grund af stærke remonstrationer til hr. Delane, redaktøren, fra visse af de højere gejstlige i den engelske kirke." Sådan var bidraget fra vores officielle åndelige vejledere. Dr. Elliotson, Rationalisten, var langt mere levende end dem. Den ret bitre kommentar fra fru Home er: "Hans egen generations dom var blinde og døve over manden, der kunne høre og se."

Homes velgørelse var blandt hans smukkere egenskaber. Som al sand velgørelse var den hemmelig og kommer kun ud indirekte og tilfældigt. En af hans talrige forhandlere erklærede,

at han havde ladet en regning på £50 sendes ind til hans ven, hr. Rymer. I selvforsvar kom det frem, at det ikke var en regning, men en check mest generøst sendt af Home for at hjælpe denne ven i en krise. I betragtning af hans konstante fattigdom udgjorde halvtreds pund sandsynligvis en god del af hans banksaldo. Hans enke dvæler med undskyldelig stolthed over de mange beviser, der findes i hans breve efter hans død. "Nu er det en ukendt kunstner, for hvis pensel Homes generøse indsats havde fundet beskæftigelse; nu skriver en nødstedt arbejder om sin syge kones liv reddet af trøster, som Home gav; nu takker en mor ham for en start på livet for sin søn.

Hvor meget tid og tankegang han brugte på at hjælpe andre, når omstændighederne i hans eget liv ville have fået de fleste mænd til kun at tænke på deres egne behov og bekymringer."

"Send mig et ord fra hjertet, som så ofte har vidst, hvordan man opmuntrer en ven!" råber en af hans proteger.

"Skal jeg nogensinde vise mig værdig til alt det gode, du har gjort mig?" siger et andet brev.

Vi finder ham strejfende rundt på slagmarkerne rundt i Paris, ofte under beskydning, med lommerne fulde af cigarer til de sårede. En tysk officer skriver kærligt for at minde ham om, hvordan han reddede ham fra at bløde til døden og bar ham på sin egen svage ryg ud af farestedet. I sandhed var Mrs. Browning en bedre karakterdommer end sin ægtefælle, og Sir Galahad et bedre navn end Sludge.

Samtidig ville det være absurd at skildre Home som en mand med fejlfri karakter. Han havde sit temperaments svaghed og noget feminint i sit gemyt, som viste sig på mange måder. Mens forfatteren var i Australien, stødte han på en korrespondance fra 1856 mellem Home og den ældste søn af familien Rymer. De havde rejst sammen i Italien, og Home havde forladt sin ven under omstændigheder, der viste uoverenstemmelser

lyst og utaknemmelighed. Det er kun rimeligt at tilføje, at hans helbred var så ødelagt på det tidspunkt, at han næppe kunne kaldes normal. "Han havde defekter af en følelsesmæssig karakter," sagde Lord Dunraven, "med forfængelighed højt udviklet, måske klogt for at sætte ham i stand til at holde stand mod den latterliggørelse, der dengang blev udgydt over spiritualisme og alt, der var forbundet med den. anfald af stor depression og nervøse kriser, der var svære at forstå, men han havde et enkelt, venligt, humoristisk, kærligt gemyt, som tiltalte mig. Mit venskab forblev uden forandring eller formindskelse til slutningen.

Der er få af de forskellige gaver, som vi kalder "mediumistiske" og St. Paul for "åndens", som Home ikke var i besiddelse af - ja, det karakteristiske ved hans psykiske kraft var dens usædvanlige alsidighed. Vi taler normalt om et direkte stemme-medium, om en trance-højttaler, om en clairvoyant eller om et fysisk medie, men Home var alle fire. Så vidt det kan spores, havde han ringe erfaring med andre mediers kræfter og var ikke immun over for den psykiske jalousi, som er et almindeligt træk ved disse sensitive. Fru Jencken, tidligere Miss Kate Fox, var det eneste andet medie, som han var på venskabsvilkår med. Han ærgrede sig bittert over enhver form for bedrag og førte denne fremragende egenskab temmelig langt ved at se med mistænkelige øjne på alle former for manifestationer, som ikke ligefrem svarede til hans egne. Denne mening, udtrykt på en kompromisløs måde i hans sidste bog, "Spiritualismens lys og skygger", gav naturligt stød til andre medier, der hævdede at være lige

så ærlige som ham selv. Et bredere bekendtskab med fænomener ville have gjort ham mere velgørende. Således protesterede han kraftigt imod, at enhver seance blev afholdt i mørke, men dette er bestemt et råd om perfektion, for eksperimenter med ektoplasmaet, som er det fysiske grundlag for alle materialiseringer, viser, at det normalt påvirkes af lys, medmindre lyset er tonet rødt. Home havde ingen stor erfaring med fuldstændige materialiseringer, som de i de dage opnåede af Miss Florence Cook, eller Madame d'Esperance, eller i vor egen tid, af Madame Bissons medium, og derfor kunne han undvære fuldstændig mørke i sin egen tjeneste. Derfor var hans mening uretfærdig over for andre. Igen erklærede Home rent ud, at stof ikke kunne passere gennem stof, fordi hans egne fænomener ikke havde den form; og alligevel synes beviserne for, at materien i visse tilfælde kan føres gennem materien, at være overvældende. Selv fugle af sjældne varianter er blevet bragt ind i seancelokaler under omstændigheder, der synes at udelukke svindel, og eksperimenterne med at føre træ gennem træ, som vist før Zollner og de andre Leipzig-professorer, var ret endelige, som beskrevet i den berømte fysikers beretning i "Transcendental Physics" af hans oplevelser med Slade. Det kan således tælle som en lille fejl i Homes karakter, at han foragtede og tvivlede på de kræfter, som han tilfældigvis ikke selv besad.

Nogle vil måske også regne det som en mangel, at han fremførte sit budskab til samfundets og livets ledere end til de store arbejdende masser. Det er sandsynligt, at Home i virkeligheden havde den kunstneriske naturs svaghed såvel som yndeligheder, og at han var mest veltilpas og lykkeligst i en atmosfære af elegance og raffinement, med en personlig frastødelse fra alt, hvad der var beskidt og sygt. foretrak. Hvis der ikke var nogen anden grund, gjorde hans usikre helbredstilstand ham uegnet til nogen strengere mission, og han blev drevet af gentagne blødninger til at søge det behagelige og raffinerede liv i Italien, Schweiz og Rivieraen. Men for retsforfølgelsen af hans mission, bortset fra personlig selvopofrelse, kan der ikke være nogen tvivl om, at hans budskab, der blev bragt til en Crookes laboratorium eller til en Napoleons domstol, var mere nyttigt, end hvis det blev lagt frem for mængden. Der var brug for videnskabens og karakterens samtykke, før offentligheden kunne opnå sikkerhed for, at sådanne ting var sande. Hvis det ikke er opnået fuldt ud, ligger fejlen helt sikkert hos datidens skjulte videnskabsmænd og tænkere, og på ingen måde hos Home, som spillede sin rolle i den faktiske demonstration til perfektion, og overlod det til andre og mindre begavede mænd at analysere og at offentliggøre det, han havde vist dem. Han erklærede sig ikke for at være en videnskabsmand, men han var videnskabens råstof, villig og ivrig efter, at andre skulle lære af ham alt, hvad han kunne formidle til verden, så videnskaben selv skulle vidne om religion, mens religion skulle være støttet på videnskaben. Når Homes budskab er blevet fuldt ud lært, vil en vantro mand ikke stå dømt for ugudelighed, men for uvidenhed.

Der var noget patetisk i Homes bestræbelser på at finde en trosbekendelse, hvori han kunne tilfredsstille sit eget selskabelige instinkt - for han havde ingen krav på at være en stærk individualist - og samtidig finde en niche, hvori han kunne passe sin egen dyrebare pakke med sikker sandhed. Hans pilgrimsrejse bekræfter nogle spirituelles påstand om, at en mand kan tilhøre

ng til enhver trosretning og bære den åndelige viden med sig, men det bekræfter også dem, der svarer, at perfekt harmoni med den åndelige viden kun kan findes, som tingene er nu, i et særligt spirituelt fællesskab. Ak! at det skulle være sådan, for det er for stort til at synke ind i en sekt, hvor stor den sekt end måtte blive. Home begyndte i hans ungdom som Wesleyaner, men forlod dem snart for den mere liberale atmosfære i kongregationalismen. I Italien fik den

romersk-katolske kirkes kunstneriske atmosfære og muligvis dens optegnelse over så mange fænomener, der ligner hans egne, ham til at blive en konvertit med en intention om at slutte sig til en klosterorden - en hensigt, som hans sunde fornuft fik ham til at opgive. Religionsskiftet var i en periode, hvor hans psykiske kræfter havde forladt ham i et år, og hans skriftefader forsikrede ham om, at da de var af ond oprindelse, ville de bestemt aldrig blive hørt om igen, nu hvor han var en søn af den sande kirke. Ikke desto mindre, samme dag som året udløb, kom de tilbage i fornyet styrke. Fra det tidspunkt synes Home kun nominelt at have været katolik, hvis overhovedet, og efter hans andet ægteskab - begge hans ægteskaber var med russiske damer - var han stærkt tiltrukket af den græske kirke, og det var under deres ritual, at han var kl. sidst stedt til hvile i St. Germain i 1886. "To another discerning of Spirits" (I. Kor. xii. 10) er den korte inskription på den grav, som verden endnu ikke har hørt den sidste om.

Hvis der var behov for bevis for Homes livs skyldfrihed, kunne det ikke vises bedre end ved den kendsgerning, at hans talrige fjender, der altid spionerede efter en åbning til angreb, ikke kunne få noget i hele hans karriere at kommentere, undtagen den helt uskyldige affære, som er kendt som Home-Lyon-sagen. Enhver upartisk dommer, der læser erklæringerne i denne sag - de skal findes ordret i den anden serie af "Hændelser i mit liv" - vil være enig i, at det ikke er skyld, men medlidenhed, som skyldtes Home. Man kunne ikke ønske sig noget højere bevis på hans karakters ædelhed end hans omgang med denne ubehagelige freakish kvinde, som først insisterede på at afregne en stor sum penge på ham, og derefter, hendes indfald havde ændret sig og hendes forventninger om en øjeblikkelig introduktion til høje samfundet bliver skuffet, holdt fast i ingenting for at få det tilbage igen. Havde hun blot bedt om det tilbage, er der næppe tvivl om, at Homes sarte følelser ville have fået ham til at returnere den, selvom han var blevet udsat for mange problemer og udgifter i sagen, som havde medført et skift af hans navn til Home-Lyon, for at imødekomme kvindens ønske om, at han skulle være hendes adoptiv søn. Hendes anmodning var imidlertid så formuleret, at han ikke ærefuldt kunne gå med til den, da det ville have antydnet en indrømmelse af, at han havde gjort forkert ved at modtage gaven. Hvis man konsulterer de originale breve - hvilket få af dem, der kommenterer sagen tilsyneladende har gjort - finder man, at Home, S. C. Hall som hans repræsentant og Mr. Wilkinson som hans advokat, bønfuldt kvinden om at moderere den urimelige velvilje, der var at ændre sig så hurtigt til endnu mere urimelig ondskab. Hun var absolut fast besluttet på, at Home skulle have pengene og være hendes arving. En mindre lejesoldat levede aldrig, og han tryglede hende igen og igen om at tænke på hendes slægtninge, hvortil hun svarede, at pengene var hendes egne til at gøre, hvad hun havde lyst til, og at ingen slægtninge var afhængige af dem. Fra det tidspunkt, hvor han accepterede den nye situation, optrådte og skrev han som en pligtopfyldende søn, og det er ikke ukrænkeligt at antage, at denne helt sønlige holdning måske ikke var den, som denne ældre dame havde planlagt i sin intrigerede hjerne. I hvert fald blev hun hurtigt træt af sin fadæse og krævede sine penge tilbage på den undskyldning - en monstrøs en for enhver, der vil læse brevene og overveje datoerne - at åndelige budskaber havde fået hende til at tage den handling, hun havde gjort.

Sagen blev behandlet i Court of Chancery, og dommeren hentydede til fru Lyons "utallige fejlangivelser om mange vigtige enkeltheder - fejlmeldinger på ed så perverst usande, at de i høj grad har gjort Retten forlegen og ganske miskrediteret sagsøgerens vidneudsagn." På trods af denne ætsende kommentar, og på trods af også elementær retfærdighed, faldt dommen mod Home med den generelle begrundelse, at britisk lov lægger byrden for at modbevise den tiltalte i en sådan sag, og fuldstændig afvisning er umulig, når påstanden opfyldes af

modpåstand. Lord Giffard kunne uden tvivl have hævet sig over lovens bogstav, hvis det ikke havde været, at han var dybt fordomsfuldt over for alle krav om psykisk magt, som fra hans synspunkt var åbenlyst absurde og alligevel blev fastholdt af den tiltalte under næsen i sit eget kancellihof. Selv Homes værste fjender blev tvunget til at indrømme, at den kendsgerning, at han havde beholdt pengene i England og ikke havde deponeret dem, hvor de ville have været uoverkommelig, beviste hans ærlige hensigter i dette den mest uheldige episode af hans liv. Af alle de æresmænd, der kaldte ham ven, er det ikke registreret, at han mistede en på grund af fru Lyons vellykkede indspil. Hendes egne motiver var helt indlysende. Da alle dokumenterne var i orden, var hendes eneste mulige måde at få pengene tilbage på at anklage Home for at have afpresset hende ved vildledning, og hun var snedig nok til at vide, hvilken chance et medie - selv et amatør ubetalt medie - ville have i den uvidende og materielle atmosfære af en midtvictoriansk domstol. Ak! at vi kan udelade det "midtvictorianske", og udsagnet holder stadig.

Hjemmets kræfter er blevet atteret af så mange berømte iagttagere og blev vist under så ærlige forhold, at ingen fornuftig mand kan tvivle på dem. Crookes' bevis alene er afgørende.* Der er også den bemærkelsesværdige bog, genoptrykt på et nyligt tidspunkt, hvor Lord Dunraven fortæller historien om sin ungdommelige forbindelse med Home. Men bortset fra disse kan blandt dem i England, som undersøgte i de første par år, og hvis offentlige vidnesbyrd eller breve til Home viser, at de ikke blot var overbeviste om fænomenernes ægthed, men også om deres åndelige oprindelse, nævnes hertuginde af Sutherland, Lady Shelley, Lady Gomm, Dr. Robert Chambers, Lady Otway, Miss Catherine Sinclair, Mrs. Milner Gibson, Mr. and Mrs. William Howitt, Mrs. De Burgh, Dr. Gully (af Malvern), Sir Charles Nicholson, Lady Dunsany, Sir Daniel Cooper, Mrs. Adelaide Senior, Mr. og Mrs. S. C. Hall, Mrs. Makdougall Gregory, Mr. Pickersgill, R.A., Mr. E. L. Blanchard og Mr. Robert Bell.

* Forsker i Spiritualismens fænomener og S.P.R. Proceeds, VI., s. 98.

Andre, der gik så langt som til at indrømme, at teorien om bedrageri var utilstrækkelig til at redegøre for fænomenerne, var: Mr. Ruskin, Mr. Thackeray (dengang redaktør af The Cornhill Magazine), Mr. John Bright, Lord Dufferin, Sir Edwin Arnold, Mr. Heaphy, Mr. Durham (billedhugger), Mr. Nassau Senior, Lord Lyndhurst, Mr. J. Hutchinson (tidligere bestyrelsesformand for børsen) og Dr. Lockhart Robertson.

Sådan var hans vidner og sådanne hans gerninger. Og dog, da hans mest nyttige og uselviske liv var kommet til ende, må det til vor britiske presses evige skændsel noteres, at der næppe fandtes et blad, der ikke hentydede til ham som en bedrager og en charlatan. Tiden kommer imidlertid, hvor han vil blive anerkendt for, hvad han var, en af pionererne i menneskehedens langsomme og besværlige fremmarch ind i den jungle af uvidenhed, som har omfattet den så længe.

X. — DAVENPORT-BØDRENE

Illustration

Davenport Brothers.

FOR at præsentere en fortløbende historie karrieren for D.D. Hjemmet er blevet sporet i sin helhed. Det er nødvendigt nu at vende tilbage til tidligere dage i Amerika og overveje udviklingen af de to Davenports. Home og Davenports spillede begge en international rolle, og deres historie er med til at dække bevægelsen både i England og i staterne. Familien Davenport arbejdede på et langt lavere niveau end Home, og gjorde deres bemærkelsesværdige gaver til en profession, og alligevel fik de med deres rå metoder deres resultater ud til mængden på en måde, som et mere raffineret mediumskab ikke kunne have gjort. Hvis man betragter hele denne række af begivenheder som værende konstrueret af en klog, men på ingen måde ufejlbarlig eller almægtig kraft på den anden side, observerer man, hvordan hver lejlighed mødes af det passende instrument, og hvordan en demonstration ikke formår at imponere en anden. en er erstattet.

Davenports har været heldige i deres kronikører. To forfattere har udgivet bøger*, der beskriver begivenhederne i deres liv, og datidens tidsskriftslitteratur er fuld af deres bedrifter.

Ira Erastus Davenport og William Henry Davenport blev født i Buffalo i staten New York, førstnævnte den 17. september 1839 og sidstnævnte den 1. februar 1841. Deres far, som nedstammede fra de tidlige engelske bosættere i Amerika, besatte en stilling i politiafdelingen

i Buffalo. Deres mor blev født i Kent, England, og tog til Amerika som barn. Nogle tegn på psykiske gaver blev observeret i moderens liv. I 1846 blev familien forstyrret midt om natten af, hvad de beskrev som "rap, dunk, høje lyde, snap, knitrende lyde." Dette var to år før udbruddet i Fox-familien. Men det var Fox-manifestationerne, der i dette tilfælde som i så mange andre fik dem til at undersøge og opdage deres mediumistiske kræfter.

* A Biography Of Brothers Davenport, af T. L. Nichols, M.D., London, 1864. Supramundane Facts In The Life Of Rev. J. B. Ferguson, LL.D., af T. L. Nichols, M.D., London, 1865. Spiritual Experiences: Inclusive Seven Months med brødrene Davenport, af Robert Cooper, London, 1867.

De to Davenport-drenge og deres søster Elizabeth, den yngste af de tre, eksperimenterede ved at placere deres hænder på et bord. Der blev hørt høje og voldsomme lyde, og der blev stavet beskeder. Nyheden lakket til udlandet, og som med Fox-pigerne, hundredvis

af nysgerrige og vantro mennesker strømmede til huset. Ira udviklede automatisk skrift og overrakte de tilstedeværende beskeder skrevet med ekstraordinær hurtighed og indeholdt information, som han ikke kunne have kendt. Levitation fulgte hurtigt, og drengen svævede i luften over hovedet på dem i rummet i en afstand af ni fod fra gulvet. Dernæst blev broderen og søsteren påvirket på samme måde, og de tre børn svævede højt oppe i rummet. Hundredvis af respektable borgere i Buffalo rapporteres at have set disse hændelser. Engang da familien var til morgenmad, dansede knivene, gaflerne og fade om, og bordet blev hævet i vejret. Ved et møde kort efter dette så man en blyant skrive ved højlys dag uden menneskelig kontakt. Seancer blev nu holdt regelmæssigt, lys begyndte at dukke op, og musikinstrumenter svævede og spillede over kompagniets hoveder. Den direkte stemme og andre ekstraordinære manifestationer, der var for mange til at nævne, fulgte. Efter at have givet efter for anmodninger fra de kommunikerende efterretninger begyndte brødrene at rejse til forskellige steder og holde offentlige seancer. Blandt fremmede blev der insisteret på test. Først blev drengene holdt af personer udvalgt blandt de tilstedeværende, men dette blev fundet utilfredsstillende, fordi man mente, at de, der holdt dem, var konfødererede, blev planen om at binde dem med reb vedtaget. At læse listen over geniale tests, der successivt er foreslået og sat i drift uden at forstyrre manifestationerne, viser, hvor næsten umuligt det er at overbevise resolute skeptikere. Så snart en test lykkedes, blev der foreslået en anden, og så videre. Professorerne fra Harvard University gennemførte i 1857 en undersøgelse af drengene og deres fænomener. Deres biograf skriver*:

Professorerne brugte deres opfindsomhed ved at foreslå prøver. Ville de underkaste sig at blive lagt i håndjern? Ja. Ville de tillade mænd at holde dem? Ja. Et dusin forslag blev fremsat, accepteret og derefter afvist af dem, der fremsatte dem. Hvis en prøve blev vedtaget af brødrene, var det grund nok til ikke at prøve det. Det skulle de være forberedt på, så nogle andre skal findes.

* A Biography Of The Brothers Davenport, af T. L. Nichols, M.D., s. 87-8.

Til sidst købte professorerne fem hundrede fod nyt reb, borede med huller, som kabinettet havde sat op i et af deres værelser, og satte drengene i truss på, hvad der beskrives som en brutal måde. Alle knuderne i rebet var bundet med hørtråd, og en af deres numre, professor Pierce, tog plads i skabet mellem de to brødre. Med det samme blev der vist en fantomhånd,

instrumenter blev raslet og mærket af professoren omkring hans hoved og ansigt. Ved hver bevægelse følte han efter drengene med hænderne, blot for at finde dem stadig sikkert bundet. De usete operatører løslod endelig drengene fra deres bindinger, og da skabet blev åbnet, fandtes rebene snoet om halsen på professoren! Efter alt dette afgav Harvard-professorerne ingen rapport. Det er lærerigt også at læse beretningen om det virkelig geniale testapparat bestående af, hvad der kan beskrives som træærmer og bukser, sikkert fastgjort, udtænkt af en mand ved navn Darling, i Bangor (U.S.A.). Ligesom andre tests viste det sig ude af stand til at forhindre øjeblikkelige manifestationer. Det skal erindres, at mange af disse tests blev anvendt på et tidspunkt, hvor brødrene blot var drenge, for unge til at have lært nogen omstændelig måde at bedrage på.

Det er ikke mærkeligt at læse, at fænomenerne rejste voldsom modstand næsten overalt, og brødrene blev ofte udskældt som jonglører og humbugs. Det var efter ti års offentligt arbejde i de største byer i USA, at Davenport Brothers kom til England. De havde med succes underkastet sig enhver test, som menneskelig opfindsomhed kunne udtænke, og ingen havde været i stand til at sige, hvordan deres resultater blev opnået. De havde vundet sig selv et stort ry. Nu skulle de begynde forfra.

De to brødre, Ira og William, var på dette tidspunkt henholdsvis femogtyve og treogtyve år. New York World beskriver dem således:

De lignede hinanden bemærkelsesværdigt på næsten alle områder, begge ret smukke med ret langt, krøllet sort hår, brede, men ikke høje pander, mørke skarpe øjne, tunge øjenbryn, overskæg og "fipskæg", faste læber, muskuløse men godt -proportioneret ramme. De var klædt i sort med frakker, hvoraf den ene bar en urkæde.

Dr. Nichols, deres biograf, giver dette første indtryk af dem:

De unge mænd, som jeg kun har haft et kort personligt bekendtskab med, og som jeg aldrig så før deres ankomst til London, forekommer mig at være i intellekt og karakter over gennemsnittet af deres unge landsmænd, de er ikke bemærkelsesværdige for klogskab, skønt af rimelige evner, og Ira har et vist kunstnerisk talent. De unge mænd virker helt ærlige og enestående uinteresserede og uhammede - langt mere ivrige efter at få folk tilfredse med deres

integritet og virkeligheden af deres manifestationer end at tjene penge. De har uden tvivl en ambition, som er tilfredsstillet ved, at de er blevet udvalgt som redskaber til, hvad de tror vil være noget stort gavn for menneskeheden.

De blev ledsaget til England af pastor Dr. Ferguson, tidligere præst for en stor kirke i Nashville, Tennessee, hvor Abraham Lincoln deltog, Mr. D. Palmer, en velkendt operachef, der fungerede som sekretær, og Mr. William M. Fay, som også var medie.

Hr. P. B. Randall påpeger i sin biografi om Davenports (Boston 1869, udgivet anonymt), at deres mission til England var "at mødes på sin egen lave grund og med passende midler erobre Englands hårde materialisme og skepsis." Det første skridt til viden, siger han, er at blive overbevist om uvidenhed, og tilføjer:

Hvis manifestationerne givet ved hjælp af brødrene Davenport kan bevise over for de intellektuelle og videnskabelige klasser, at der er kræfter – og intelligente kræfter eller magtfulde intelligenser – uden for rækkevidden af deres filosofier, og at det, de anser for fysiske umuligheder, let opnås ved usynlige og for dem ukendte intelligenser vil et nyt univers være åbent for menneskelig tankegang og undersøgelse.

Der er næppe tvivl om, at medierne havde denne effekt på mange sind.

Tilkendegivelserne af fru Haydens mediumskab var stille og diskret, og mens D.D. Hjem var mere bemærkelsesværdige, de var udelukkende begrænset til eksklusive sæt af mennesker, som ingen gebyrer blev opkrævet. Nu lejede disse to brødre offentlige sale og udfordrede verden som helhed til at komme og være vidne til fænomener, der passerede grænserne for al almindelig tro. Det behøvede ingen forudseenhed at forudsige dem en anstrengende tid med modstand, og det viste sig. Men de nåede det mål, som de usete instruktører utvivlsomt havde i udsigt. De vakte offentlig opmærksomhed, da det aldrig før var blevet vakt i England om dette emne. Intet bedre vidnesbyrd til bevis for det kunne fås end deres stærkeste modstander, hr. J. N. Maskelyne, den berømte tryllekunstner.

Han skriver*: "Det er bestemt, at England for en tid blev fuldstændig overrasket over de vidundere, som disse jonglører præsenterede." Han tilføjer yderligere:

Brødrene gjorde mere end alle andre mænd for at gøre England bekendt med den såkaldte Spiritualisme, og foran overfyldte publikummer og under forskellige forhold producerede de virkelig vidunderlige bedrifter. Hul-og-hjørne-seancerne fra andre medier, hvor der med mørke eller halvmørke og en bøjelig, eller ofte en hengiven forsamling, lejlighedsvis siges at forekomme manifestationer, kan ikke sammenlignes med Davenport-udstillingerne i deres indvirkning på det offentlige sind .

* Modern Spiritualism, s. 65.

Deres første seance i London, en privat seance, blev afholdt den 28. september 1864 i boligen i Regent Street af Mr. Dion Boucicault, den berømte skuespiller og forfatter, i nærværelse af førende avismænd og fremtrædende videnskabsmænd. Presserapporterne om seancen var bemærkelsesværdigt fyldige og for en underlig retfærdige.

Beretningen i Morning Post dagen efter siger, at gæsterne blev inviteret til at foretage den mest kritiske undersøgelse og tage alle nødvendige forholdsregler mod svindel eller bedrag, og fortsætter:

Det parti, der var inviteret til at overvære manifestationerne i går aftes, bestod af omkring tolv eller fjorten personer, som alle indrømmes at være af betydelig udmærkelse inden for de forskellige erhverv, de er knyttet til. Flertallet har aldrig tidligere været vidne til noget lignende. Alle var dog fast besluttet på at opdage og om muligt afsløre ethvert forsøg på bedrag. Brødrene Davenport er let bygget, gentleman-lignende af udseende, og omtrent de sidste personer i verden, fra hvem nogen stor muskuløs præstation kan forventes. Mr. Fay er tilsyneladende et par år ældre og af mere robust konstitution.

Efter at have beskrevet, hvad der skete, fortsætter forfatteren:

Det eneste, der kan hævdes, er, at de fremvisninger, som vi har henvist til, fandt sted ved denne lejlighed under forhold og omstændigheder, der udelukker formodningen om svig.

The Times, The Daily Telegraph og andre aviser offentliggjorde lange og ærlige rapporter. Vi udelader citater fra dem, fordi følgende vigtige erklæring fra hr. Dion Boucicault, som optrådte i The Daily News såvel som i mange andre London-tidsskrifter, dækker alle fakta. Den beskriver en senere seance i Mr. Boucicaults hus den 11. oktober 1864, hvor blandt andre Viscount Bury, M.P., Sir Charles Wyke, Sir Charles Nicholson, kansleren for University of Sydney, Mr. Robert Chambers, Charles var til stede. Reade, romanforfatteren, og kaptajn Inglefield, den arktiske opdagelsesrejsende.

HR,

En seance af brødrene Davenport og hr. W. Fay fandt sted i mit hus i går i nærværelse af... (her nævner han fireogtyve navne inklusive alle dem, der allerede er citeret)...

Klokken tre var vores fest samlet... Vi sendte til en nabomusiksælger for seks guitarer og

to tamburiner, så de redskaber, der skal bruges, ikke skulle være dem, som operatørerne var fortrolige med.

Klokken halv fire ankom Davenport Brothers og Mr. Fay og fandt ud af, at vi havde ændret deres arrangementer ved at ændre det lokale, som de tidligere havde valgt til deres manifestationer.

Seancen begyndte derefter med en undersøgelse af brødrene Davenports påklædning og personer, og det blev bekræftet, at intet apparat eller andet påfund var skjult på eller omkring deres personer. De gik ind i kabinettet og satte sig over for hinanden. Kaptajn Inglefield bandt så, med et nyt reb leveret af os selv, hr. W. Davenport hænder og fødder med hænderne bag ryggen og bandt ham derefter fast til sædet, hvor han sad. Lord Bury sikrede på samme måde hr. I. Davenport. Knuderne på disse ligaturer blev derefter fæstnet med forseglingsvoks, og en forsegling blev sat på. En guitar, violin, tamburin, to klokker og en messingtrompet blev placeret på gulvet i kabinettet. Dørene blev derefter lukket, og der blev tilladt tilstrækkeligt lys i rummet til at vi kunne se, hvad der fulgte.

Jeg vil udelade enhver detaljeret beretning om det lydbabel, der opstod i kabinettet, og den vold, hvormed dørene gentagne gange blev sprængt op og instrumenterne udstødt; hænderne optræder som sædvanligt ved en sugetabletformet åbning i skabets midterdør. Følgende hændelser forekommer os særligt værd at bemærke:

Mens Lord Bury bøjede sig inde i kabinettet, døren var åben, og de to operatører sås at være forseglede og bundet, så man tydeligt, at en løsrevet hånd faldt ned over ham, og han gik tilbage og bemærkede, at en hånd havde ramt ham. Igen, i gaslysekronens fulde lys og under et interval i seancen, hvor dørene til kabinettet var åbne, og mens ligaturerne fra Brothers Davenport blev undersøgt, dirrede en meget hvid, tynd kvindehånd og håndled for flere sekunder i luften ovenover. Denne optræden fik et generelt udråb fra hele partiet.

Sir Charles Wyke trådte nu ind i kabinettet og satte sig mellem de to unge mænd - hans hænder var til højre og venstre på hver og fastgjort til dem. Dørene blev derefter lukket, og lydets babbel begyndte igen. Adskillige hænder viste sig ved åbningen - blandt dem hånden af et barn. Efter et mellemrum vendte Sir Charles tilbage blandt os og sagde, at mens han holdt de to brødre, rørte flere hænder hans ansigt og trak hans hår; Instrumenterne ved hans fødder sneg sig op, spillede rundt om hans krop og over hovedet - et af dem satte sig til sidst på hans skuldre. Under de foregående hændelser blev de hænder, der dukkede op, rørt og grebet af kaptajn Inglefield, og han sagde, at de ved berøring tilsyneladende var menneskehænder, selvom de gik bort fra hans greb.

Jeg undlader at nævne andre fænomener, som allerede er gengivet andetsteds.

Næste del af seancen blev udført i mørke. En af herrerne Davenport og hr. Fay satte sig iblandt os. To reb blev kastet for deres fødder, og på to og et halvt minut blev de bundet på hænder og fødder, deres hænder bag ryggen bundet fast til deres stole, og deres stole bundet til et tilstødende bord. Mens denne proces stod på, rejste guitaren sig fra bordet og svingede eller svævede rundt i lokalet og over festens hoveder og rørte lidt ved nogle. Nu skød et fosforlys fra side til side over vores hoveder; omgange og hænder og skuldre på flere blev samtidig berørt, slået eller tøffet af hænder, mens guitaren sejlede rundt i lokalet, nu tæt på loftet, og derefter tumlede på hoved og skuldre af lidt held mindre Wight. Klokkerne piskede hist og her, og der blev holdt et let dunkende på violinen. De to tamburiner syntes at rulle hid og derhen på gulvet, nu rystede voldsomt og nu besøge knæene og hænderne i vores kreds - alle disse foregående handlinger, hørbare eller håndgribelige, er samtidige. Mr. Rideout, der holdt en tamburin, bad om, at den måtte blive plukket fra hans hånd; det blev næsten øjeblikkeligt taget fra ham. Samtidig fremsatte Lord Bury en lignende anmodning, og der blev lavet et tvangsforsøg på at plukke en tamburin fra hans greb, som han modsatte sig. Mr. Fay bad så om, at hans frakke skulle fjernes. Vi hørte øjeblikkeligt et voldsomt ryk, og her indtraf det mest bemærkelsesværdige faktum. Et lys blev slået ned, før frakken helt havde forladt hr. Fays person, og den sås at forlade ham, plukket af ham opad. Den fløj op til lysekronen, hvor den hang et øjeblik og faldt så til jorden. Mr. Fay blev set i mellemtiden bundet på hænder og fødder som før. En af vore medlemmer afhændede sig nu sin frakke, og den blev stillet på bordet. Lyset blev slukket, og denne frakke blev hastet på hr. Fays ryg med samme hurtighed. Under de ovennævnte hændelser i mørke, lagde vi et ark papir under fødderne på disse to operatører og tegnede med en blyant en omrids rundt om dem, til slutningen, at hvis de bevægede sig, kunne det være de

opdaget. De tilbød af egen drift at få deres hænder fyldt med mel eller noget andet lignende stof for at bevise, at de ikke brugte dem, men denne forholdsregel blev anset for unødvendig; vi krævede dog, at de gentagne gange skulle tælle fra en til tolv, for at deres stemmer, der konstant blev hørt, kunne bekræfte for os, at de var på de steder, hvor de var bundet. Hver af vores partier holdt fast på sin nabo, så ingen kunne bevæge sig, uden at to naboer var klar over det.

Ved afslutningen af denne seance fandt en generel samtale sted om emnet, hvad vi havde hørt og været vidne til. Lord Bury foreslog, at den generelle opfattelse syntes at være, at vi skulle forsikre brødrene Davenport og hr. W. Fay om, at efter en meget streng retssag og streng undersøgelse af deres sager, kunne de tilstedeværende herrer ikke nå frem til anden konklusion end, at der ikke var nogen spor af tricks i nogen form, og der var bestemt hverken

konfödererede eller maskineri, og at alle dem, der havde overværet resultaterne, frit ville anføre i det samfund, hvori de bevægede sig, at så vidt deres undersøgelser gjorde dem i stand til at danne sig en mening, fænomener, der havde fundet sted i deres tilstedeværelse, var ikke et produkt af bagmandskab. Dette forslag blev omgående accepteret af alle tilstedeværende.

Der er et afsluttende afsnit, hvori hr. Dion Boucicault udtaler, at han ikke er spirituel, og ved slutningen af rapporten er hans navn og dato påført.

Denne vidunderligt fyldige og klare beretning er givet uden forkortelser, fordi den giver svar på mange indvendinger, og fordi karakteren af fortælleren og vidnerne ikke kan stilles spørgsmålstegn ved. Det må bestemt accepteres som ret endeligt, hvad ærlighed angår. Alle efterfølgende indvendinger er blot uvidenhed om fakta.

I oktober 1864 begyndte Davenports at give offentlige seancer i Queen's Concert Rooms, Hanover Square. Udvalg blev nedsat blandt tilhørerne, og der blev gjort alt for at opdage, hvordan det hele blev gjort, men uden held. Disse seancer, blandet med private, blev fortsat næsten hver nat indtil årets udgang. Dagspressen var fuld af beretninger om dem, og brødrenes navne var på alles læber. Tidligt i 1865 turnerede de de engelske provinser, og i Liverpool, Huddersfield og Leeds blev de udsat for vold i hænderne på ophidsede hober. I Liverpool i februar bandt to medlemmer af publikum deres hænder så brutalt, at blodet flød, og hr. Ferguson skar rebet over og løslod dem. Familien Davenport nægtede at fortsætte, og pøblen skyndte sig frem til platformen og smadrede kabinettet. Den samme taktik blev tyet til i Huddersfield den 21. februar og derefter i Leeds med øget vold, resultatet af organiseret modstand. Disse optøjer førte til, at Davenports annullerede alle andre engagementer i England. De tog derefter til Paris, hvor de modtog en indkaldelse til at møde op i St. Cloud-paladset, hvor kejseren og kejserinden og en gruppe på omkring fyre overværede en seance. Mens han var i Paris, besøgte Hamilton, efterfølgeren til den berømte tryllekunstner, Robert Houdin, dem, og i et brev til en Paris-avis sagde han: "Fænomenerne overgik mine forventninger, og eksperimenterne er fulde af interesse for mig. anser det for min pligt at tilføje, at de er uforklarlige." Efter et genbesøg i London blev Irland besøgt i begyndelsen af 1866. I Dublin havde de mange indflydelsesrige sattere, inklusive redaktøren af Irish Times og pastor Dr. Tisdal, som offentligt proklamerede sin tro på manifestationerne.

Illustration

Davenport-brødrene i deres Séance-kabinet.

I april samme år tog Davenports til Hamborg og derefter til Berlin, men den forventede krig (som deres guider fortalte dem ville komme i stand) gjorde turen ulønnet. Teaterledere tilbød dem liberale vilkår for udstillinger, men efter at have fulgt rådet fra deres altid tilstedeværende spirit-monitor, som sagde, at deres manifestationer, da de var overnaturlige, skulle holdes over niveauet for teatralisk underholdning, afslog de, skønt meget imod ønsket af deres forretningsfører. Under deres måneds ophold i Berlin fik de besøg af medlemmer af den kongelige familie. Efter tre uger i Hamborg fortsatte de til Belgien, hvor der blev opnået betydelig succes i Bruxelles og alle de vigtigste byer. De tog derefter til Rusland og ankom til Sankt Petersborg den 27. december 1866. Den 7. januar 1867 gav de deres første offentlige seance for et tusinde publikum. Den næste seance var i den franske ambassadørs residens til

en forsamling på omkring halvtreds mennesker, inklusive officerer fra det kejserlige hof, og i januar gav de en seance i Vinterpaladset til kejseren og den kejserlige familie. De besøgte bagefter Polen og Sverige. Den 11. april 1868 dukkede de op igen i London på Hanover Square Rooms og modtog en entusiastisk velkomst fra et overfyldt publikum. Mr. Benjamin Coleman, en fremtrædende spiritualist, som arrangerede deres første offentlige seancer

i London og skriver på dette tidspunkt om deres ophold på næsten fire år i Europa, siger*:

Jeg ønsker at formidle til de af mine venner i Amerika, som introducerede dem for mig, forsikringen om min overbevisning om, at brødrenes mission til Europa har været til stor tjeneste for spiritualismen; at deres offentlige adfærd som medier - i hvilket forhold jeg alene kender dem - har været stabil og uundgåelig.

* Spirituelt Blad, 1868, s. 321.

Han tilføjer, at han ikke kender nogen form for mediumskab, der er bedre tilpasset et stort publikum end deres. Efter dette besøg i London vendte Davenports hjem til Amerika. Brødrene besøgte Australien i 1876 og holdt den 24. august deres første offentlige seance i Melbourne. William døde i Sydney i juli 1877.

Gennem hele deres karriere ophidsede Davenport-brødrene den dybe misundelse og ondskab hos det fremtryllende broderskab. Maskelyne foregav med en forbløffende uforskammethed at have afsløret dem i England. Hans påstande i denne retning er blevet besvaret godt af Dr. George Sexton, en tidligere redaktør af The Spiritual Magazine, som offentligt beskrev, i nærværelse af Mr. Maskelyne, hvordan hans tricks blev udført, og sammenlignede dem med resultaterne opnået af the Davenports, sagde: "De to minder omtrent lige så meget om hinanden som produktionerne af digteren Tæt på de sublime og herlige dramaer fra den udødelige bard of Avon."* Alligevel lavede tryllekunstnerne mere støj i offentligheden end spiritualisterne, og med pressen for at støtte dem fik de den brede offentlighed til at tro, at Davenport Brothers var blevet afsløret.

* Adresse på Cavendish Rooms, London, 15. juni 1873.

Ved at annoncere Ira Davenports død i Amerika i 1911 kommenterer Light den udgydelse af journalistisk uvidenhed, som det gav mulighed for. Daily News er citeret for at sige om brødrene: "De begik den fejl at fremstå som troldmænd i stedet for som ærlige tryllekunstnere. Hvis de ligesom deres erobrere, Maskelyne, havde tænkt på at sige: 'Det er så enkelt', kunne brødrene have opnået ikke kun formue, men respektabilitet." Som svar herpå spørger Light, hvorfor, hvis de blot var tryllekunstnere og ikke ærlige troende i deres mediumskab, udholdt Davenport-brødrene strabadser, fornærmelser og skader og led de fornærmelser, der blev påført dem, når de ved at give afkald på deres krav om at mediumskab de kunne have været "respektable" og rige?

En uundgåelig bemærkning fra dem, der ikke er i stand til at opdage trickeri, er at spørge, hvilket opløftende formål der kan fremmes af fænomener som dem, der observeres med Davenports. Den velkendte forfatter og robuste spiritist, William Howitt, har givet et godt svar:

Er det ånder fra himlen, der spiller tricks og kaster om instrumenter? Kan Gud virkelig sende sådan noget? Ja, Gud sender dem, for at lære os dette, om ikke mere: at han har tjenere af alle kvaliteter og smage rede til at udføre al slags arbejde, og han har her sendt, hvad du kalder lav- og harlekinånder til en lav og meget sensuel alder. Hvis han havde sendt noget højere, ville det være gået lige hen over hovedet på deres publikum. Som det er, kan ni tiendedele ikke tage til sig, hvad de ser.

Det er en trist afspejling, at Davenports – formentlig de største medier af deres slags, som verden nogensinde har set – gennem hele deres liv led under brutal opposition og endda forfølgelse. Mange gange var de i livsfare.

Man er tvunget til at tro, at der ikke kunne være noget klarere bevis på indflydelsen fra de mørke kræfter end den fremherskende fjendtlighed over for alle åndelige manifestationer.

Vedrørende dette aspekt siger Mr. Randall*:

Der lader til at være en slags kronisk modvilje, næsten had, i nogle menneskers sind mod alt åndeligt. Det virker, som om det var en damp, der svæver i luften - en slags mental spore, der strømmer gennem rummene og indåndes af den store mængde af menneskeheden, som tænder en giftig ild i deres hjerter mod alle dem, hvis mission det er, at bringe fred på jorden og god vilje til mennesker. De fremtidige mænd og kvinder i verden vil undre sig meget over dem, der nu lever, når de, som de vil, læse, at Davenports og alle andre medier blev tvunget til at møde den mest inkarnerede fjendtlighed; at de, og forfatteren iblandt dem, var tvunget til at udholde rædsler, forvirrende beskrivelser, for ingen anden forseelse end at forsøge at overbevise mængden om, at de ikke var dyr, der omkommer og ikke efterlader noget tegn, men udødelige, dødsløse, grav-overlevende sjæle.

Medier alene er i stand til at påvise kendsgerningen af menneskets fortsatte eksistens efter døden; og alligevel (mærkelig uoverensstemmelse i menneskets natur) er netop de mennesker, der forfølger disse, deres sandeste og bedste venner, og retfærdigt jager dem til for tidlig død eller fortvivlelse, netop dem, der frit overøser alt, hvad rigdom kan give til dem, hvis embede det er, blot for at gætte på menneskelig udødelighed.

* Biografi, s. 82.

Da han diskuterede påstandene fra forskellige professionelle tryllekunstnere om at have afsløret eller efterlignet Davenports, sagde Sir Richard Burton:

Jeg har tilbragt

en stor del af mit liv i orientalske lande og har set deres mange tryllekunstnere. På det seneste har jeg fået lov til at se og være til stede ved forestillingerne af Mrs. Anderson og Tolmaque. Sidstnævnte viste, som de bekender, klog tryllekunst, men de forsøger ikke engang, hvad herrerne Davenport og Fay lykkes med: for eksempel den smukke styring af musikinstrumenterne. Endelig har jeg læst og lyttet til enhver forklaring af Davenport "tricks", der hidtil er blevet stillet for den engelske offentlighed, og tro mig, hvis noget ville få mig til at tage det enorme spring "fra stof til ånd", så er det det fuldstændige og fuldstændige urimeligt med årsagerne til, at "manifestationerne" er forklaret.

Det skal bemærkes, at Davenports selv, i modsætning til deres venner og rejsekammerater, aldrig hævdede nogen overnaturlig oprindelse for deres resultater. Grunden til dette kan have været, at det som underholdning var mere pikant og mindre provokerende, når ethvert medlem af publikum kunne danne sin egen løsning. Ira Davenport skrev til den amerikanske tryllekunstner Houdini, og sagde i sin alderdom: "Vi har aldrig offentligt bekræftet vores tro på spiritualisme. At vi ikke betragtede det som noget offentlighedens forretning, og vi tilbød heller ikke vores underholdning som et resultat af snæversyn. eller på den anden side som spiritisme. Vi lod vores venner og fjender afgøre, så godt de kunne indbyrdes, men desværre var vi ofte ofre for deres uenigheder."

Houdini hævdede endvidere, at Davenport indrømmede, at hans resultater normalt blev effektueret, men Houdini har selv proppet så mange faktuelle fejl i sin bog, "A Magician Among the Spirits", og har vist en så ekstraordinær partiskhed i hvalsspørgsmålet, at hans udtalelse bærer ingen vægt. Det brev, han fremlægger, indrømmer ikke en sådan. En yderligere udtalelse, der er citeret af Ira Davenport, er beviseligt falsk. Det er, at instrumenterne aldrig forlod skabet. Faktisk blev The Timer-repræsentanten alvorligt slået i ansigtet af en flydende guitar, hans pande blev skåret over, og ved flere lejligheder, da et lys blev ramt, faldt instrumenter over hele rummet. Hvis Houdini fuldstændig har misforstået sidstnævnte udsagn, er det ikke sandsynligt, at han er meget præcis på førstnævnte (se bilag).

Det kan være opfordret, og er blevet opfordret, af spirituelle såvel som af skeptikere, at sådanne bjerge psykiske udstillinger er uværdige og uværdige. Der er mange af os, der tror det, og alligevel er der mange andre, der ville gentage disse ord af hr. P. B. Randall:

Fejlen ligger ikke hos de udødelige, men hos os; for ligesom efterspørgslen er, så er udbuddet. Hvis vi ikke kan nås på én måde, må vi nås og nås på en anden måde; og den evige verdens visdom giver den blinde race lige så meget, som den kan tåle og ikke mere. Hvis vi er intellektuelle babes, må vi affinde os med mental pap, indtil vores fordøjelsesevner berettiger og kræver stærkere mad; og hvis folk bedst kan overbevises om udødelighed ved åndelige spøg og fjols, greb formålene til at retfærdiggøre midlerne. Synet af en spektralarm i et publikum på tre tusinde mennesker vil appellere til flere hjerter, gøre et dybere indtryk og omvende flere mennesker til en tro på deres hinsides på ti minutter end et helt regiment af prædikanter, uanset hvor veltalende, kunne om fem år.

XI. — FORSKNINGERNE AF SIR WILLIAM CROOKES (1870-1874)

Illustration

Sir William Crookes.

Forskningen i fænomenerne Spiritualisme udført af Sir William Crookes - eller professor Crookes, som han var dengang - i årene fra 1870 til 1874 er en af de fremragende hændelser i bevægelsens historie. Det er bemærkelsesværdigt på grund af spørgerens høje videnskabelige status, den strenge og dog retfærdige ånd, som undersøgelsen blev gennemført i, de ekstraordinære resultater og den kompromisløse troserklæring, der fulgte dem. Det har været

et yndet middel blandt modstanderne af bevægelsen at tilskrive en vis fysisk svaghed eller voksende senilitet til hvert nyt vidne om psykisk sandhed, men ingen kan benægte, at disse undersøgelser blev udført af en mand på selve højdepunktet af hans mentale udvikling, og at den berømte karriere, der fulgte, var et tilstrækkeligt bevis på hans intellektuelle stabilitet. Det skal bemærkes, at resultatet var at bevise integriteten af ikke kun mediet Florence Cook, med hvem de mere sensationelle resultater blev opnået, men også D.D. Hjem og af Miss Kate Fox, som også blev hårdt testet.

Sir William Crookes, der blev født i 1832 og døde i 1919, var fremtrædende i videnskabens verden.

Valgt til Fellow of the Royal Society i 1863, modtog han fra dette organ i 1875 en Royal Gold Medal for sine forskellige kemiske og fysiske undersøgelser, Davy Medal i 1888 og Sir Joseph Copley Medal i 1904. Han blev slået til ridder af dronning Victoria i 1897 og blev tildelt Order of Merit i 1910. Han besatte stillingen som præsident ved forskellige toner af Royal Society, the Chemical

Society, Institution of Electrical Engineers, British Association og Society for Psychical Research. Hans opdagelse af det nye kemiske grundstof, som han kaldte "Thallium", hans opfindelser af radiometeret, spinthariskopet og "Crookes' rør", repræsenterer kun en lille del af hans store forskning. Han grundlagde i 1859 The Chemical News, som han redigerede, og i 1864 blev han redaktør af Quarterly Journal Of Science. I 1880 tildelte det franske videnskabsakademi ham en guldmedalje og en pris på 3.000 francs som en anerkendelse af hans vigtige arbejde.

Crookes indrømmer, at han begyndte sine undersøgelser af psykiske fænomener i den tro, at hele sagen kunne vise sig at være et trick. Hans videnskabelige brødre havde samme opfattelse og var henrykte over den kurs, han havde valgt. Der blev udtrykt stor tilfredshed, fordi emnet skulle undersøges af en så grundigt kvalificeret mand. De var næppe i tvivl om, at det, der blev anset for at være spiritualismens falske prætentioner, nu ville blive afsløret. En forfatter sagde: "Hvis mænd som Mr. Crookes kæmper med emnet, vil vi snart vide, hvor meget vi skal tro." Dr. (bagefter professor) Balfour Stewart roste i en meddelelse til Nature den dristighed og ærlighed, som havde fået hr. Crookes til at tage dette skridt. Crookes selv var af den opfattelse, at det var videnskabsmænds pligt at foretage en sådan undersøgelse. Han skriver: "Det argumenterer dårligt for den pralede meningsfrihed blandt videnskabelige mænd, at de så længe har nægtet at iværksætte en videnskabelig undersøgelse af eksistensen og arten af kendsgerninger hævdet af så mange kompetente og troværdige vidner, og som de frit inviteres til at undersøge, hvornår og hvor de vil. For mit eget vedkommende værdsætter jeg forfølgelsen af sandheden og opdagelsen af enhver ny kendsgerning i naturen, for at undgå undersøgelser, fordi den ser ud til at være i modstrid med de fremherskende meninger." I denne ånd begyndte han sin undersøgelse.

Det skal dog konstateres, at skønt professor Crookes var strengt kritisk med hensyn til de fysiske fænomener, havde han allerede haft bekendtskab med de mentale fænomener og så ud til at have accepteret dem. Muligvis kan denne sympatiske åndelige holdning have hjulpet ham til at opnå hans bemærkelsesværdige resultater, for det kan ikke gentages for ofte - fordi det for ofte glemmes - at psykisk forskning af den bedste slags virkelig er "psykisk" og afhænger af åndelige forhold. Det er ikke den bumpede selvopfattende mand, der sidder med

en latterlig mangel på proportioner som dommer i åndelige spørgsmål, der opnår resultater; men det er ham, der sætter pris på, at den strenge brug af fornuft og observation ikke er uforenelig med ydmyghed i sindet og den høflige mildhed i opførsel, som skaber harmoni og sympati mellem spørger og hans subjekt.

Crookes' mindre materielle forespørgsler synes at være begyndt i sommeren 1869. I juli samme år havde han møder med det velkendte medie, fru Marshall, og i december med et andet berømt medie, J. J. Morse. I juli 1869 blev D.D. Home, der havde holdt seancer i St. Petersburg, vendte tilbage til London med et introduktionsbrev til Crookes fra professor Butlerof.

En interessant kendsgerning fremgår af en privat dagbog, som Crookes førte under hans rejse til Spanien i december 1870 med Eclipse-ekspeditionen. Under datoen 31. december skriver han:*

Jeg kan ikke lade være med at vende tilbage til denne tid sidste år. Nelly (hans kone) og jeg sad da sammen i fællesskab med kære afdøde venner, og da klokken blev tolv, ønskede de os et rigtig godt nytår. Jeg føler, at de ser på nu, og da pladsen ikke er nogen hindring for dem, tror jeg, de kigger samtidig over min kære Nelly. Over os begge ved jeg, at der er én, som vi alle – ånder såvel som dødelige – bøjer os for som Fader og Mester, og det er min ydmyge bøn til ham – det store gode, som mandarinen kalder ham – om at han vil fortsætte sin barmhjertige beskyttelse til Nelly og mig og vores kære lille familie. Må han også tillade os at fortsætte med at modtage åndelig kommunikation fra min bror, der passerede grænsen, da han var på et skib til søs for mere end tre år siden.

* Life Of Sir William Crookes, af E. E. Fournier d'Albe, 1923.

Han tilføjer yderligere kærlige nytårshilsner til sin kone og børn og konkluderer:

Og når de jordiske år er forbi, må vi fortsætte med at tilbringe endnu lykkeligere i åndelandet, som jeg af og til får glimt af.

Frøken Florence Cook, som Crookes foretog sin klassiske række af eksperimenter med, var en ung pige på femten, som blev hævdet at besidde stærke psykiske kræfter, idet hun tog den sjældne form af fuldstændig materialisering. Det ser ud til at have været en familiekarakteristik, for hendes søster, Miss Kate Cook, var ikke mindre berømt. Der havde været skænderier med en påstået afsløring, hvor en hr. Volckman havde taget parti mod Miss Cook, og i sit ønske om retfærdiggørelse stillede hun sig fuldstændigt under fru Crookes beskyttelse og erklærede, at hendes mand kunne finde på at finde på eksperimenter.

på hendes kræfter under hans egne forhold, og beder ikke om nogen belønning, bortset fra at han skulle rense hendes karakter som et medium ved at give sine nøjagtige konklusioner til verden. Heldigvis havde hun at gøre med en mand med urokkelig intellektuel ærlighed. Vi har i disse sidste dage oplevet, at medier på samme uforbeholdne måde overgav sig til videnskabelig efterforskning og blev forrådt af efterforskerne, som ikke havde det moralske mod til at indrømme de resultater, som ville have medført deres egen offentlige accept af den åndelige fortolkning. .

Professor Crookes offentliggjorde en fuldstændig redegørelse for sine metoder i Quarterly Journal Of Science, som han dengang var redaktør af. I hans hus ved Mornington Road åbnede en lille undersøgelse sig ind i det kemiske laboratorium, en dør med et gardin adskilte de to rum. Frøken Cook lå henrykt på en sofa i det indre værelse. I det ydre i dæmpet lys sad Crookes sammen med sådanne andre iagttagere, som han inviterede. Ved slutningen af en periode, der varierede fra tyve minutter til en time, blev den materialiserede figur opbygget fra mediets ektoplasma. Eksistensen af dette stof og dets fremstillingsmetode var ukendt på det tidspunkt, men efterfølgende forskning har kastet meget lys over det, en beretning om hvilken er blevet inkorporeret i kapitlet om ektoplasma. Den egentlige effekt var, at gardinet blev åbnet, og der dukkede op i laboratoriet en hun, der normalt var så forskellig fra mediet, som to mennesker kunne være. Denne tilsyneladende, som kunne bevæge sig, tale og agere på alle måder som en selvstændig enhed, er kendt under det navn, som hun selv hævdede som sit eget, "Katie King".

Skeptikerens naturlige forklaring er, at de to kvinder virkelig var den samme kvinde, og at Katie var en smart efterligning af Florence. Indsigeren kunne styrke sin sag ved iagttagelsen af ikke kun Crookes, men af Miss Marryat og andre, at der var tidspunkter, hvor Katie var meget som Florence.

Heri ligger et af materialiseringens mysterier, som kræver omhyggelig overvejelse frem for hån. Forfatteren, der sidder med Miss Besinnet, det berømte amerikanske medie, har bemærket det samme, de psykiske ansigter begyndte, da kraften var svag, ved at ligne mediets og senere blev fuldstændig ulig. Nogle spekulanter har forestillet sig, at mediets æteriske form, hendes åndelige krop, er blevet befriet af trancen og er grundlaget, hvorpå de andre manifesterende entiteter bygger deres egen simulacra. Hvordan det end måtte være, må det indrømmes; og det er parallelt med Direct Voice-fænomener, hvor stemmen ofte ligner mediets i starten og derefter får en helt anden tone eller deler sig i to stemmer, der taler på samme tid.

Den studerende har dog helt sikkert ret til at hævde, at Florence Cook og Katie King var det samme individ, indtil der forelægges overbevisende beviser for, at dette er umuligt. Sådanne beviser er professor Crookes meget omhyggelig med at give.

De forskelle, han observerede mellem Miss Cook og Katie, er således beskrevet:

Katies højde varierer; i mit hus har jeg set hende seks centimeter højere end Miss Cook. I nat, med bare fødder og uden tæer, var hun fire en halv centimeter højere end Miss Cook. Katies hals var bar i nat; huden var perfekt glat både at røre ved og at se, mens der på Miss Cooks hals er en stor blære, som under lignende omstændigheder er tydeligt synlig og ru at røre ved. Katies ører er uhullede, mens Miss Cook sædvanligvis bærer øreringe. Katies teint er meget lys, mens Miss Cooks er meget mørk. Katies fingre er meget længere end Miss Cooks, og hendes ansigt er også større. I manerer og udtryksmåder er der også mange deciderede forskelle.

I et senere bidrag tilføjer han:

Efter at have set så meget til Katie på det seneste, hvor hun er blevet oplyst af det elektriske lys, er jeg i stand til at tilføje forskellene mellem hende og hendes medie, som jeg nævnte i en

tidligere artikel. Jeg har den mest absolutte sikkerhed for, at Miss Cook og Katie er to separate individer, hvad deres kroppe angår. Adskillige små mærker på Miss Cooks ansigt er fraværende på Katies. Frøken Cooks hår er så mørkt brunt, at det næsten ser sort ud; en lok af Katie, som nu ligger foran mig, og som hun lod mig skære af sine frodige lokker, efter først at have sporet den op til hovedbunden og overbevist mig selv om, at den faktisk voksede der, er en rig gylden rødbrun.

En aften målte jeg Katies puls. Den bankede støt med 75, mens Miss Cooks puls lidt efter gik med sin sædvanlige hastighed på 90. Da jeg lagde mit øre på Katies bryst, kunne jeg høre et hjerte slå rytmisk indeni og pulsere endnu mere stabilt end Miss Cooks hjerte. da hun gav mig lov til at prøve et lignende eksperiment efter seancen. Testet på samme måde viste det sig, at Katies lunger var sundere end hendes mediums, for på det tidspunkt, jeg prøvede mit eksperiment, var Miss Cook under medicinsk behandling for en tøff hoste

evere hoste.

Crookes tog 44 billeder af Katie King ved hjælp af elektrisk lys. Han skriver i *The Spiritualist* (1874, s. 270) og beskriver de metoder, han tog i brug:

I løbet af ugen før Katie tog sin afgang, holdt hun seancer i mit hus næsten hver nat for at gøre det muligt for mig at fotografere hende ved kunstigt lys. Fem komplette sæt fotografiske apparater blev derfor monteret til formålet, bestående af fem kameraer, et af hele pladestørrelsen, en halvplade, en kvartplade og to kikkert-stereoskopiske kameraer, som alle blev bragt i brug. Katie på samme tid ved hver lejlighed, hvor hun stod for sit portræt. Der blev brugt fem sensibiliserings- og fikseringsbade, og masser af tallerkener var rensset klar til brug på forhånd, så der ikke kunne opstå problemer eller forsinkelser under fotograferingsoperationerne, som blev udført af mig selv, hjulpet af en assistent.

Mit bibliotek blev brugt som et mørkt skab. Den har foldedøre, der åbner ind til laboratoriet; en af disse døre blev taget af hængslerne, og et gardin blev hængt på plads, så Katie nemt kunne passere ind og ud. De af vores venner, der var til stede, sad i laboratoriet med front mod gardinet, og kameraerne blev placeret lidt bag dem, klar til at fotografere Katie, når hun kom udenfor, og til at fotografere alt også inde i skabet, når gardinet blev trukket tilbage for formålet. Hver aften var der tre eller fire eksponeringer af plader i de fem kameraer, hvilket gav mindst femten separate billeder ved hver seance; nogle af disse blev forkælet i udviklingen, og nogle i at regulere mængden af lys. Alt i alt har jeg 44 negativer, nogle ringere, nogle ligegyldige og nogle fremragende.

Nogle af disse fotografier er i forfatterens besiddelse, og der er bestemt ikke noget mere vidunderligt indtryk på nogen tallerken end det, der viser Crookes på højden af sin manddom, med denne engel - for sådan var hun i sandhed - lænet på hans arm. Ordet "engel" kan virke som en overdrivelse, men når en anden verdensånd underkaster sig ubehaget ved midlertidig og kunstig eksistens for at formidle lektien om overlevelse til en materiel og verdslig generation, er der ikke noget mere passende udtryk.

Der er opstået en kontrovers om, hvorvidt Crookes nogensinde så mediet og Katie i samme øjeblik. Crookes siger i løbet af sin rapport, at han ofte fulgte Katie ind i kabinettet, "og nogle gange har set hende og hendes medie sammen, men generelt har jeg ikke fundet andre end det

fortryllede medie liggende på gulvet, Katie og hendes hvide klæder havde forsvandt øjeblikkeligt."

Meget mere direkte vidnesbyrd er dog givet af Crookes i et brev til Banner Of Light (U.S.A.), som er gengivet i The Spiritualist (London) af 17. juli 1874, s. 29. Han skriver:

Som svar på din anmodning beder jeg om at sige, at jeg så Miss Cook og Katie sammen i samme øjeblik ved lyset af en fosforlampe, hvilket var ganske tilstrækkeligt til at gøre mig i stand til tydeligt at se alt, hvad jeg beskrev. Det menneskelige øje vil naturligt indtage en vidvinkel, og dermed blev de to figurer inkluderet i mit synsfelt på samme tid, men da lyset var svagt, og de to ansigter var flere meter fra hinanden, vendte jeg naturligvis lampen og min øjne skiftevis fra det ene til det andet, når jeg ønskede at bringe enten Miss Cooks eller Katies ansigt til den del af mit synsfelt, hvor synet er mest tydeligt. Siden den her omtalte hændelse fandt sted, er Katie og Miss Cook blevet set sammen af mig selv og otte andre personer i mit eget hus, oplyst af det elektriske lyss fulde flamme. Ved denne lejlighed var Miss Cooks ansigt ikke synligt, da hendes hoved skulle være tæt bundet op i et tykt sjal, men jeg forsikrede mig specielt om, at hun var der. Et forsøg på at kaste lyset direkte på hendes afdækkede ansigt, da hun blev henrykt, blev fulgt med alvorlige konsekvenser.

Kameraet understreger også forskellen mellem mediet og formen. Han siger:

Et af de mest interessante af billederne er et, hvor jeg står ved siden af Katie; hun har sin bare fod på en bestemt del af gulvet. Bagefter klædte jeg Miss Cook på som Katie, placerede hende og mig selv i nøjagtig samme position, og vi blev fotograferet af de samme kameraer, placeret præcis som i det andet eksperiment og oplyst af det samme lys. Når disse to billeder er placeret over hinanden, falder de to fotografier af mig selv nøjagtigt sammen med hensyn til statur osv., men Katie er et halvt hoved højere end Miss Cook og ser en stor kvinde ud i sammenligning med hende. I hendes ansigtsbredde adskiller hun sig i mange af billederne væsentligt i størrelse fra sit medium, og fotografierne viser flere andre forskelle.

Crookes hylder mediet, Florence Cook:

De næsten daglige seancer, som Miss Cook på det seneste har begunstiget mig med, har vist sig at være en alvorlig skat på hendes styrke, og jeg ønsker at give den mest offentlige anerkendelse af de forpligtelser, jeg er taknemlig til hende

til hende for hendes parathed til at hjælpe mig i mine eksperimenter. Hver prøve, som jeg har foreslået, har hun straks indvilliget i at underkaste sig med den største vilje; hun er åben og ligefrem i tale, og jeg har aldrig set noget, der nærmer sig det mindste symptom på et ønske om at bedrage. Jeg tror faktisk ikke, at hun kunne føre et bedrag, hvis hun ville prøve, og hvis hun gjorde det, ville hun helt sikkert blive opdaget meget hurtigt, for en sådan handlingslinje er fuldstændig fremmed for hendes natur. Og at forestille sig, at en uskyldig skolepige på femten år skulle være i stand til at blive gravid og derefter med held udføre i tre år så gigantisk et bedrageri som dette, og i den tid skulle underkaste sig enhver prøve, som måtte blive pålagt hende, burde være underkastet den strengeste kontrol. , skulle være villig til at blive visiteret til enhver tid, enten før eller efter en seance, og skulle have endnu bedre succes i mit eget hus end hos hendes forældre, vel vidende at hun besøgte mig med det udtrykkelige formål at underkaste sig strenge videnskabelige tests – for at forestille mig, siger jeg, at Katie

King fra de sidste tre år var resultatet af bedrageri, gør mere vold mod ens fornuft og sunde fornuft end at tro, at hun er det, hun selv bekræfter.*

* Forsker i Spiritualismens fænomener.

Illustration

Crookes' test for at vise, at mediet og ånden var separate enheder.
Efter en tegning af S. Drigin.

Med forbehold om, at en midlertidig form blev bygget op fra ektoplasmaet fra Florence Cook, og at denne form derefter blev besat og brugt af et uafhængigt væsen, der kaldte sig "Katie King", står vi stadig over for spørgsmålet: "Hvem var Katie King?" Hertil kan vi kun give det svar, som hun selv gav, samtidig med at vi indrømmer, at vi ikke har noget bevis for det. Hun erklærede, at hun var datter af John King, som længe havde været kendt blandt spiritualister som den præsiderende ånd ved seancer afholdt for materielle fænomener. Hans personlighed diskuteres senere i kapitlet om Eddy-brødrene og fru Holmes, som læseren henvises til. Hendes jordnavn havde været Morgan, og King var snarere den generelle titel på en bestemt klasse af ånder end et almindeligt navn. Hendes liv var blevet tilbragt to hundrede år før, under Karl den Andens regeringstid, på øen Jamaica. Uanset om dette er sandt eller ej, indordnede hun sig utvivlsomt efter den del, og hendes generelle samtale var i overensstemmelse med hendes beretning. En af professor Crookes' døtre skrev til forfatteren og beskrev hendes livlige erindring af fortællinger om den spanske Main, fortalt af denne venlige ånd til familiens børn. Hun gjorde sig elsket af alle. Mrs. Crookes skrev:

Ved en seance med Miss Cook i vores eget hus, da en af vores sønner var et spædbarn på tre uger gammel, udtrykte Katie King, en materialiseret ånd, den livligste interesse for ham og bad om at få lov til at se barnet. Spædbarnet blev derfor bragt ind i seancerummet og lagt i armene på Katie, som, efter at have holdt ham på den mest naturlige måde i kort tid, smilende gav ham tilbage igen.

Professor Crookes har skrevet, at hendes skønhed og charme var unik i hans oplevelse.

Læseren kan med rimelighed mene, at det dæmpede lys, som er blevet hentydet til, går langt for at ødelægge resultaterne ved at forhindre nøjagtig observation. Professor Crookes har imidlertid forsikret os om, at efterhånden som rækken af seancer fortsatte, blev tolerance etableret, og figuren var i stand til at bære en langt større grad af lys. Denne tolerance havde dog sine grænser, som aldrig blev overstået af professor Crookes, men som blev testet til fulde i et vovet eksperiment beskrevet af Miss Florence Marryat (Mrs. Ross-Church). Det skal siges, at professor Crookes ikke var til stede ved denne oplevelse, og Miss Marryat påstod heller ikke, at han var det. Hun nævner dog navnet på Mr. Carter Hall som værende et af de tilstedeværende firmaer. Katie havde meget godt humør givet samtykke til at teste, hvad effekten ville være, hvis et fuldt lys blev tændt på hendes billede:

Hun tog sin plads op mod stuevæggen med armene udstrakt, som om hun var korsfæstet. Derefter blev tre gasbrændere tændt i deres fulde udstrækning i et rum på omkring seksten fod i kvadrat. Effekten på Katie King var fantastisk. Hun lignede sig selv i kun et sekund, så

begyndte hun gradvist at smelte væk. Jeg kan sammenligne dematerialiseringen af hendes form med intet andet end en voksdukke, der smelter foran en varm ild. Først blev trækkene slørede og utydelige; de så ud til at løbe ind i hinanden. Øjnene sank i hulerne, næsen forsvandt, frontalbenet faldt i. Dernæst syntes lemmerne at give efter under hende, og hun sank lavere og lavere på tæppet som et smuldrende bygningsværk. Til sidst var der ikke andet end hendes hoved tilbage over jorden - så kun en bunke hvidt draperi, som forsvandt med et piskeris, som om en hånd havde trukket det efter hende - og vi blev stirrede i lyset fra tre gasbrændere. på det sted, hvor Katie King havde stået.*

* Der er ingen død, s. 143.

til hende for hendes parathed til at hjælpe mig i mine eksperimenter. Hver prøve, som jeg har foreslået, har hun straks indvilliget i at underkaste sig med den største vilje; hun er åben og ligefrem i tale, og jeg har aldrig set noget, der nærmer sig det mindste symptom på et ønske om at bedrage. Jeg tror faktisk ikke, at hun kunne føre et bedrag, hvis hun ville prøve, og hvis hun gjorde det, ville hun helt sikkert blive opdaget meget hurtigt, for en sådan handlingslinje er fuldstændig fremmed for hendes natur. Og at forestille sig, at en uskyldig skolepige på femten år skulle være i stand til at blive gravid og derefter med held udføre i tre år så gigantisk et bedrageri som dette, og i den tid skulle underkaste sig enhver prøve, som måtte blive pålagt hende, burde være underkastet den strengeste kontrol. , skulle være villig til at blive visiteret til enhver tid, enten før eller efter en seance, og skulle have endnu bedre succes i mit eget hus end hos hendes forældre, vel vidende at hun besøgte mig med det udtrykkelige formål at underkaste sig strenge videnskabelige tests – for at forestille mig, siger jeg, at Katie King fra de sidste tre år var resultatet af bedrageri, gør mere vold mod ens fornuft og sunde fornuft end at tro, at hun er det, hun selv bekræfter.*

* Forsker i Spiritualismens fænomener.

Illustration

Crookes' test for at vise, at mediet og ånden var separate enheder.
Efter en tegning af S. Drigin.

Med forbehold om, at en midlertidig form blev bygget op fra ektoplasmaet fra Florence Cook, og at denne form derefter blev besat og brugt af et uafhængigt væsen, der kaldte sig "Katie King", står vi stadig over for spørgsmålet: "Hvem var Katie King?" Hertil kan vi kun give det svar, som hun selv gav, samtidig med at vi indrømmer, at vi ikke har noget bevis for det. Hun erklærede, at hun var datter af John King, som længe havde været kendt blandt spiritualister som den præsiderende ånd ved seancer afholdt for materielle fænomener. Hans personlighed diskuteres senere i kapitlet om Eddy-brødrene og fru Holmes, som læseren henvises til. Hendes jordnavn havde været Morgan, og King var snarere den generelle titel på en bestemt klasse af ånder end et almindeligt navn. Hendes liv var blevet tilbragt to hundrede år før, under Karl den Andens regeringstid, på øen Jamaica. Uanset om dette er sandt eller ej, indordnede hun sig utvivlsomt efter den del, og hendes generelle samtale var i overensstemmelse med hendes beretning. En af professor Crookes døtre skrev til forfatteren og beskrev hendes livlige erindring af fortællinger om den spanske Main, fortalt af denne venlige ånd til familiens børn. Hun gjorde sig elsket af alle. Mrs. Crookes skrev:

Ved en seance med Miss Cook i vores eget hus, da en af vores sønner var et spædbarn på tre uger gammel, udtrykte Katie King, en materialiseret ånd, den livligste interesse for ham og bad om at få lov til at se barnet. Spædbarnet blev derfor bragt ind i seancerummet og lagt i armene på Katie, som, efter at have holdt ham på den mest naturlige måde i kort tid, smilende gav ham tilbage igen.

Professor Crookes har skrevet, at hendes skønhed og charme var unik i hans oplevelse.

Læseren kan med rimelighed mene, at det dæmpede lys, som er blevet hentydet til, går langt for at ødelægge resultaterne ved at forhindre nøjagtig observation. Professor Crookes har imidlertid forsikret os om, at efterhånden som rækken af seancer fortsatte, blev tolerance etableret, og figuren var i stand til at bære en langt større grad af lys. Denne tolerance havde dog sine grænser, som aldrig blev overstået af professor Crookes, men som blev testet til fulde i et vovet eksperiment beskrevet af Miss Florence Marryat (Mrs. Ross-Church). Det skal siges, at professor Crookes ikke var til stede ved denne oplevelse, og Miss Marryat påstod heller ikke, at han var det. Hun nævner dog navnet på Mr. Carter Hall som værende et af de tilstedeværende firmaer. Katie havde meget godt humør givet samtykke til at teste, hvad effekten ville være, hvis et fuldt lys blev tændt på hendes billede:

Hun tog sin plads op mod stuevæggen med armene udstrakt, som om hun var korsfæstet. Derefter blev tre gasbrændere tændt i deres fulde udstrækning i et rum på omkring seksten fod i kvadrat. Effekten på Katie King var fantastisk. Hun lignede sig selv i kun et sekund, så begyndte hun gradvist at smelte væk. Jeg kan sammenligne dematerialiseringen af hendes form med intet andet end en voksdukke, der smelter foran en varm ild. Først blev trækkene slørede og utydelige; de så ud til at løbe ind i hinanden. Øjnene sank i hulerne, næsen forsvandt, frontalbenet faldt i. Dernæst syntes lemmerne at give efter under hende, og hun sank lavere og lavere på tæppet som et smuldrende bygningsværk. Til sidst var der ikke andet end hendes hoved tilbage over jorden - så kun en bunke hvidt draperi, som forsvandt med et piskeris, som om en hånd havde trukket det efter hende - og vi blev stirrede i lyset fra tre gasbrændere. på det sted, hvor Katie King havde stået.*

* Der er ingen død, s. 143.

til hende for hendes parathed til at hjælpe mig i mine eksperimenter. Hver prøve, som jeg har foreslået, har hun straks indvilliget i at underkaste sig med den største vilje; hun er åben og ligefrem i tale, og jeg har aldrig set noget, der nærmer sig det mindste symptom på et ønske om at bedrage. Jeg tror faktisk ikke, at hun kunne føre et bedrag, hvis hun ville prøve, og hvis hun gjorde det, ville hun helt sikkert blive opdaget meget hurtigt, for en sådan handlingslinje er fuldstændig fremmed for hendes natur. Og at forestille sig, at en uskyldig skolepige på femten år skulle være i stand til at blive gravid og derefter med held udføre i tre år så gigantisk et bedrageri som dette, og i den tid skulle underkaste sig enhver prøve, som måtte blive pålagt hende, burde være underkastet den strengeste kontrol. , skulle være villig til at blive visiteret til enhver tid, enten før eller efter en seance, og skulle have endnu bedre succes i mit eget hus end hos hendes forældre, vel vidende at hun besøgte mig med det udtrykkelige formål at underkaste sig strenge videnskabelige tests – for at forestille mig, siger jeg, at Katie King fra de sidste tre år var resultatet af bedrageri, gør mere vold mod ens fornuft og sunde fornuft end at tro, at hun er det, hun selv bekræfter.*

* Forsker i Spiritualismens fænomener.

Illustration

Crookes' test for at vise, at mediet og ånden var separate enheder.
Efter en tegning af S. Drigin.

Med forbehold om, at en midlertidig form blev bygget op fra ektoplasmaet fra Florence Cook, og at denne form derefter blev besat og brugt af et uafhængigt væsen, der kaldte sig "Katie King", står vi stadig over for spørgsmålet: "Hvem var Katie King?" Hertil kan vi kun give det svar, som hun selv gav, samtidig med at vi indrømmer, at vi ikke har noget bevis for det. Hun erklærede, at hun var datter af John King, som længe havde været kendt blandt spiritualister som den præsiderende ånd ved seancer afholdt for materielle fænomener. Hans personlighed diskuteres senere i kapitlet om Eddy-brødrene og fru Holmes, som læseren henvises til. Hendes jordnavn havde været Morgan, og King var snarere den generelle titel på en bestemt klasse af ånder end et almindeligt navn. Hendes liv var blevet tilbragt to hundrede år før, under Karl den Andens regeringstid, på øen Jamaica. Uanset om dette er sandt eller ej, indordnede hun sig utvivlsomt efter den del, og hendes generelle samtale var i overensstemmelse med hendes beretning. En af professor Crookes' døtre skrev til forfatteren og beskrev hendes livlige erindring af fortællinger om den spanske Main, fortalt af denne venlige ånd til familiens børn. Hun gjorde sig elsket af alle. Mrs. Crookes skrev:

Ved en seance med Miss Cook i vores eget hus, da en af vores sønner var et spædbarn på tre uger gammel, udtrykte Katie King, en materialiseret ånd, den livligste interesse for ham og bad om at få lov til at se barnet. Spædbarnet blev derfor bragt ind i seancerummet og lagt i armene på Katie, som, efter at have holdt ham på den mest naturlige måde i kort tid, smilende gav ham tilbage igen.

Professor Crookes har skrevet, at hendes skønhed og charme var unik i hans oplevelse.

Læseren kan med rimelighed mene, at det dæmpede lys, som er blevet hentydet til, går langt for at ødelægge resultaterne ved at forhindre nøjagtig observation. Professor Crookes har imidlertid forsikret os om, at efterhånden som rækken af seancer fortsatte, blev tolerance etableret, og figuren var i stand til at bære en langt større grad af lys. Denne tolerance havde dog sine grænser, som aldrig blev overstået af professor Crookes, men som blev testet til fulde i et vovet eksperiment beskrevet af Miss Florence Marryat (Mrs. Ross-Church). Det skal siges, at professor Crookes ikke var til stede ved denne oplevelse, og Miss Marryat påstod heller ikke, at han var det. Hun nævner dog navnet på Mr. Carter Hall som værende et af de tilstedeværende firmaer. Katie havde meget godt humør givet samtykke til at teste, hvad effekten ville være, hvis et fuldt lys blev tændt på hendes billede:

Hun tog sin plads op mod stuevæggen med armene udstrakt, som om hun var korsfæstet. Derefter blev tre gasbrændere tændt i deres fulde udstrækning i et rum på omkring seksten fod i kvadrat. Effekten på Katie King var fantastisk. Hun lignede sig selv i kun et sekund, så begyndte hun gradvist at smelte væk. Jeg kan sammenligne dematerialiseringen af hendes form med intet andet end en voksdukke, der smelter foran en varm ild. Først blev trækkene

slørede og utydelige; de så ud til at løbe ind i hinanden. Øjnene sank i hulerne, næsen forsvandt, frontalbenet faldt i. Dernæst syntes lemmerne at give efter under hende, og hun sank lavere og lavere på tæppet som et smuldrende bygningsværk. Til sidst var der ikke andet end hendes hoved tilbage over jorden - så kun en bunke hvidt draperi, som forsvandt med et piskeris, som om en hånd havde trukket det efter hende - og vi blev stirrede i lyset fra tre gasbrændere. på det sted, hvor Katie King havde stået.*

* Der er ingen død, s. 143.

Frøken /miss Marryat tilføjer den interessante detalje, at ved nogle af disse seancer blev Miss Cooks hår naglet til jorden, hvilket ikke det mindste forstyrrede den efterfølgende opståen af Katie fra kabinettet.

Resultaterne opnået i hans eget hjem blev ærligt og frygtløst rapporteret af professor Crookes i hans Journal, og vakte den størst mulige tumult i den videnskabelige verden. Nogle få af de større ånder, mænd som Russel Wallace, Lord Rayleigh, den unge og voksende fysiker William Barrett, Cromwell Varley og andre, fik bekræftet deres tidligere synspunkter eller blev opmuntret til at gå videre på en ny vidensvej. Der var dog et voldsomt intolerant parti, ledet af fysiologen Carpenter, som hånedes sagen og var klar til at tilregne deres berømte kollega alt fra galskab til bedrageri. Organiseret videnskab kom dårligt ud af sagen. I sin offentliggjorte beretning gav Crookes brevene, hvori han bad Stokes, sekretæren for Royal Society, om at komme ned og se disse ting med sine egne øjne. Ved sin afvisning af at gøre det, placerede Stokes sig i nøjagtig samme position som de kardinaler, der ikke ville se på Jupiters måner gennem Galileos teleskop. Materialevidenskaben, da den stod over for et nyt problem, viste sig at være lige så storstilet som middelalderens teologi.

Før man forlader emnet Katie King, bør man sige et par ord om fremtiden for det store medie, fra hvem hun havde sit fysiske væsen. Miss Cook blev Mrs. Corner, men fortsatte med at udvise sine bemærkelsesværdige kræfter. Forfatteren er kun bekendt med én lejlighed, hvor der blev sat spørgsmålstejn ved ærligheden af hendes mediumskab, og det var, da hun blev grebet af Sir George Sitwell og anklaget for at være en ånd. Forfatteren er af den opfattelse, at et materialiserende medie altid skal sikres, så hun ikke kan vandre rundt – og det som en beskyttelse mod sig selv. Det er usandsynligt, at hun vil bevæge sig i dyb trance, men i tilstanden halvtrance er der intet til hinder for, at hun ubevidst eller halvbevidst, eller i lydighed mod forslag fra cirkelns forventninger, kan vandre ud af kabinettet ind i værelse. Det er en afspejling af vores egen uvidenhed, at et helt liv med beviser skal forsløres af en enkelt episode af denne art. Det er dog værd at bemærke, at observatørerne ved denne lejlighed var enige om, at figuren var hvid, hvorimod da fru Corner blev grebet, var der ingen hvid at se. En erfaren efterforsker ville sandsynligvis have konkluderet, at dette ikke var en materialisering, men en forvandling, hvilket betyder, at ektoplasmaet, der er utilstrækkeligt til at opbygge en komplet figur, er blevet brugt til at drapere mediet, så hun selv kan bære simulacrum. Den store tyske efterforsker, Dr. Schrenck Notzing, kommenterer sådanne sager*:

* Materialiseringsfænomener (engelsk oversættelse).

Dette (et fotografi) er interessant som at kaste lys over tilblivelsen af den såkaldte transfiguration, I.E. mediet påtager sig åndens del og bestræber sig på at dramatisere den

pågældende persons karakter ved at klæde sig i de materialiserede stoffer. Dette overgangsstadium findes i næsten alle materialiseringsmedier. Fagets litteratur registrerer et stort antal forsøg på eksponering af medier, der således efterligner "ånder", f.eks. det af mediet Bastian af kronprins Rudolph, det af Crookes' medium, Miss Cook, det af Madame d'Esperance osv. I alle disse tilfælde blev mediet beslaglagt, men de stoffer, der blev brugt til maskering, forsvandt straks og var det ikke senere fundet.

Det ser altså ud til, at den sande bebrejdelse i sådanne tilfælde ligger hos de uagtsomme personer, snarere end hos det ubevidste medie.

Den sensationelle karakter af professor Crookes' eksperimenter med Miss Cook, og det faktum, uden tvivl, at de virkede mere sårbare over for angreb, har haft en tendens til at sløre hans meget positive resultater med Home og med Miss Fox, som har etableret disse mediers beføjelser på et solidt grundlag. Crookes fandt hurtigt de sædvanlige vanskeligheder, som forskerne støder på, men han havde forstand nok til at indse, at man i et helt nyt emne er nødt til at tilpasse sig forholdene og ikke opgive studiet i væmmelse, fordi forholdene nægter at tilpasse sig vores egne forudfattede ideer. Når han taler om Home, siger han således:

De eksperimenter, jeg har prøvet, har været meget talrige, men på grund af vores ufuldkomne viden om de forhold, som favoriserer eller modsætter sig denne krafts manifestationer, på grund af den tilsyneladende lunefulde måde, hvorpå den udøves, og på grund af det faktum, at hr. Home selv er underlagt uansvarlige ebbe og strømme af kraften, er det, men sjældent sket, at et resultat opnået ved én lejlighed efterfølgende kunne bekræftes og afprøves med apparater, der er specielt udtænkt til formålet.*

* Researches in the Phenomena of Spiritualism, s. 10.

Det mest markante af disse resultater var ændringen i vægten af genstande, som bagefter var så fuldstændig

bekræftet af Dr. Crawford, der arbejder med Goligher-kredsen, og også i løbet af "Margery"-undersøgelsen i Boston. Tunge genstande kunne gøres lette og lette tunge ved påvirkning af en eller anden uset kraft, som så ud til at være under indflydelse af en uafhængig intelligens. De kontroller, hvorved al mulig svig blev elimineret, er meget udførligt beskrevet i forsøgsprotokollen og skal overbevise enhver fordomsfri læser. Dr. Huggins, den velkendte autoritet på spektroskopet, og Serjeant Cox, den fremtrædende advokat, var sammen med flere andre tilskuere vidner til eksperimenterne. Som allerede registreret fandt Crookes det imidlertid umuligt at få nogle af de officielle videnskabschefer til at give sagen en times opmærksomhed.

Spillet på musikinstrumenter, især en harmonika, under omstændigheder, hvor det var umuligt at nå tonerne, var et andet af de fænomener, som blev meget grundigt undersøgt og derefter certificeret af Crookes og hans fornemme assistenter. Giver det, at mediet selv har den viden, der ville sætte ham i stand til at spille instrumentet, er forfatteren ikke villig til at indrømme, at et sådant fænomen er et absolut bevis på uafhængig intelligens. Når først eksistensen af et

æterisk legeme er givet med lemmer, der svarer til vores egne, er der ingen åbenlys grund til, at en delvis løsrivelse ikke skal finde sted, og hvorfor de æteriske fingre ikke skal placeres på tasterne, mens de materielle er tilbage. på mediets skød. Problemet løser sig altså i den simple påstand, at mediets hjerne kan styre hans æteriske fingre, og at disse fingre kan forsynes med tilstrækkelig kraft til at trykke tasterne ned. Rigtig mange psykiske fænomener, læsning med bind for øjnene, berøring af fjerne objekter og så videre, kan efter forfatterens mening henvises til det æteriske legeme og kan snarere klassificeres under en højere og subtilere materialisme end under spiritualisme . De er i en klasse, der er helt adskilt fra de mentale fænomener, såsom bevismeddelelser fra de døde, som udgør det sande centrum for den åndelige bevægelse. Når han taler om Miss Kate Fox, siger professor Crookes: "Jeg har observeret mange omstændigheder, som synes at vise, at mediets vilje og intelligens har meget at gøre med fænomenerne." Han tilføjer, at dette ikke er på nogen bevidst eller uærlig måde, og fortsætter: "Jeg har observeret nogle omstændigheder, som endegyldigt synes at pege på agenturet af en ekstern intelligens, der ikke tilhører noget menneske i rummet." * Dette er den pointe, som forfatteren har forsøgt at fremføre som udtrykt af en autoritet langt højere end hans egen.

* Researches in the Phenomena of Spiritualism, s. 95.

De fænomener, der hovedsagelig blev etableret i undersøgelsen af Miss Kate Fox, var bevægelsen af objekter på afstand og produktionen af perkussive lyde - eller rap. Sidstnævnte dækkede over en bred vifte af lyde, "sarte tæger, skarpe lyde som fra en induktionsspoler i fuld arbejde, detonationer i luften, skarpe metalliske tryk, en knitren som den, der høres, når en friktionsmaskine er på arbejde, lyder som ridser, kvinden som en fugl osv." Alle os, der har haft erfaring med disse lyde, har været tvunget til at spørge os selv, hvor langt de er under mediets kontrol. Forfatteren er, som allerede nævnt, kommet til den konklusion, at de indtil et punkt er under mediets kontrol, og at ud over det er de ikke. Han kan ikke let glemme nøden og forlegenheden hos et stort nordlandsk medie, når der i forfatterens nærværelse højlydt rap, der lød som fingerknipsen, brød ud om hovedet på ham i kaffestuen på et Doncaster-hotel. Hvis han var i tvivl om, at raps var uafhængige af mediet, blev de endelig sat i ro ved den lejlighed. Med hensyn til objektiviteten af disse lyde siger Crookes om Miss Kate Fox:

Det ser ud til, at det kun er nødvendigt for hende at placere sin hånd på ethvert stof, for at der kan høres høje dunk i det, som en tredobbelt pulsering, nogle gange højt nok til at blive hørt flere rum væk. På denne måde har jeg hørt dem i et levende træ - på en glasplade - på en strakt jerntråd - på en strakt hinde - en tamburin - på taget af en førerhus - og på gulvet i et teater. Desuden er egentlig kontakt ikke altid nødvendig. Jeg har haft disse lyde udgående fra gulvet, væggene osv., når mediets hænder og fødder blev holdt - når hun stod på en stol - når hun var ophængt i en gynge fra loftet - når hun var indesluttet i en wire bur - og da hun var faldet besvimmeligt i en sofa. Jeg har hørt dem på en glasharmonikon - jeg har mærket dem på min egen skulder og under mine egne hænder. Jeg har hørt dem på et ark papir, holdt mellem fingrene af et stykke tråd, der er ført gennem det ene hjørne. Med fuldt kendskab til de talrige teorier, der er blevet startet, hovedsagelig i Amerika, for at forklare disse lyde, har jeg afprøvet dem på alle måder, som jeg kunne udtænke, indtil der har været

ingen undslippe fra overbevisningen om, at de var sande objektive hændelser, der ikke var frembragt ved tricks eller mekaniske midler.

* Researches in the Phenomena of Spiritualism, s. 86.

Så slutter legenden om knækkende tåled, tab af æbler og alle de andre absurde forklaringer, der er blevet fremsat for at bortforklare fakta. Det er dog kun rimeligt at sige, at de smertefulde hændelser forbundet med Fox-søstrenes sidste dage i nogen grad retfærdiggør dem, der uden at kende de reelle beviser har fået deres opmærksomhed henledt på den enkelte episode - som er behandlet andetsteds .

Det er nogle gange blevet antaget, at Crookes ændrede eller trak sine meninger om psykiske emner tilbage som udtrykt i 1874. Det kan i det mindste siges, at oppositionens vold og frygtsomheden hos dem, der kunne have støttet ham, alarmerede ham, og at han følte, at hans videnskabelige position var i fare. Uden at gå så langt, undgik han uden tvivl spørgsmålet. Han nægtede at få sine artikler om emnet genudgivet, og han ville ikke cirkulere de vidunderlige fotografier, hvor den materialiserede Katie King stod arm i arm med sig selv. Han var også yderst forsigtig med at definere sin holdning. I et brev citeret af professor Angelo Brofferio siger han*:

Det eneste, jeg bekymrer mig om, er, at der findes usynlige og intelligente væsener, som siger, at de er døde personers ånder. Men bevis på, at de virkelig er de individer, de antager at være, som jeg kræver for at tro det, har jeg aldrig modtaget, selvom jeg er tilbøjelig til at indrømme, at mange af mine venner hævder, at de faktisk har opnået de ønskede beviser, og jeg har allerede ofte været på grænsen til denne overbevisning.

* Für den Spiritismus, Leipzig, 1894, s. 319.

Efterhånden som han blev ældre, hærdede denne overbevisning imidlertid, eller måske blev han mere bevidst om det moralske ansvar, som sådanne exceptionelle oplevelser må medføre.

I sin præsidenttale for British Association i Bristol i 1898 henviste Sir William kort til sine tidligere undersøgelser. Han sagde:

Ved en anden interesse har jeg endnu ikke rørt - for mig den tungeste og fjerneste - rækkevidde af alle. Ingen hændelse i min videnskabelige karriere er mere kendt end den del, jeg tog for mange år siden i visse psykiske undersøgelser. Tredive år er gået, siden jeg offentliggjorde en beretning om eksperimenter, der har tendens til at vise, at der uden for vores videnskabelige viden eksisterer en kraft, der udøves af intelligens, der adskiller sig fra den almindelige intelligens, der er almindelig for dødelige. Jeg har ikke noget at trække tilbage. Jeg holder mig til mine allerede offentliggjorte udtalelser. Faktisk kan jeg tilføje meget dertil.

Næsten tyve år senere var hans tro stærkere end nogensinde. I løbet af et interview sagde han:

Jeg har aldrig haft lejlighed til at ændre mening om emnet. Jeg er fuldt ud tilfreds med det, jeg har sagt i tidligere dage. Det er ganske rigtigt, at der er oprettet en forbindelse mellem denne verden og den næste.

* The International Psychic Gazette, december 1917, s. 61-2.

Som svar på spørgsmålet om spiritisme ikke havde dræbt videnskabsmændenes gamle materialisme, tilføjede han:

Det tror jeg, det har. Det har i det mindste overbevist det store flertal af mennesker, som ved noget om emnet, om eksistensen af den næste verden.

Forfatteren har på det seneste haft mulighed for, ved hjælp af Mr. Thomas Blyton, at se kondolencebrevet skrevet af Sir William Crookes i anledning af Mrs. Corners død. Den er dateret den 24. april 1904, og i den siger han: "Overbring Lady Crookes og min egen oprigtige medfølelse til familien i deres uoprettelige tab. Vi stoler på, at den sikre tro på, at vores kære, når de er gået over, stadig er at våge over os - en tro, som så meget af sin sikkerhed skylder fru Corners mediumskab (eller Florence Cook, som hun altid vil være i vores erindring - vil styrke og trøste dem, der er efterladt." Datteren meddelte den døden sagde: "Hun døde i dyb fred og lykke."

XII. — EDDY-BRODRENE OG HOLMESERNE

DET er svært inden for et rimeligt kompas at følge fremkomsten af forskellige medier i USA, og en undersøgelse af en eller to udestående sager må karakterisere helheden. Årene 1874 og 1875 var år med stor psykisk aktivitet, der bragte overbevisning for nogle og skandale for andre. I det hele taget ser skandalen ud til at have domineret, men om det er rigtigt eller ej, er et spørgsmål, der kan diskuteres. Modstanderne af den psykiske sandhed, der havde de forskellige kirkers gejstligheder, organiseret videnskab og den enorme inerte hovedpart af den materielle menneskehed på deres side, havde lægpressen på deres kommando, med det resultat, at alt, der var til fordel for den, blev undertrykt eller fordrejet, og alt, hvad der kunde sige imod det, fik den bredeste omtale. Derfor er en konstant kontrol af tidligere episoder og revurdering af gamle værdier nødvendig. Selv i dag er luften fyldt med fordomme. Hvis nogen mand af stående ved

på nuværende tidspunkt skulle gå ind på et aviskontor i London og sige, at han havde opdaget et medie i bedrageri, ville sagen blive grebet ivrigt og udsendes over landet; mens hvis den samme mand forkyndte, at han ud over enhver tvivl havde forvissat sig om, at fænomenerne var sande, er det tvivlsomt, om han ville få et afsnit. Vægten er altid tungt vægtet. I Amerika, hvor der praktisk talt ikke er nogen injurielov, og hvor pressen ofte er voldelig og opsigtsvækkende, var denne tingenes tilstand - og er muligvis - endnu mere bevist.

Den første bemærkelsesværdige hændelse var Eddy-brødrenes mediumskab, som sandsynligvis aldrig har været udmærket med hensyn til materialisering, eller, som vi nu kan kalde dem, ektoplasmatisk former. Vanskeligheden på det tidspunkt med at acceptere sådanne fænomener lå i, at de syntes at være reguleret af ingen kendt lov og at være isoleret fra alle vores oplevelser af naturen. Geleys, Crawfords, Madame Bissons, Schrenck Notzings og andres arbejde har fjernet dette og har givet os, hvad der er på det laveste, en fuldstændig videnskabelig hypotese, understøttet af langvarige og omhyggelige undersøgelser, så vi kan bringe en vis orden i stof. Dette eksisterede ikke i 1874, og vi kan godt sympatisere med tvivlen hos selv de mest ærlige og oprigtige sind, da de blev bedt om at tro, at to uhøflige bønder, uopdragne og uopdragne, kunne frembringe resultater, som blev nægtet for resten af verden og fuldstændig uforklarlig for videnskaben.

Eddy-brødrene, Horatio og William, var primitivt folkebrug, der dyrkede en lille bedrift i landsbyen Chittenden, nær Rutland, i staten Vermont. En iagttager har beskrevet dem som "følsomme, fjerne og kortfattede over for fremmede, ligner mere hårdtarbejdende rå bønder end profeter eller præster i en ny tidsalder, har mørk teint, sort hår og øjne, stive led, en klodset vogn, krymper fra fremskridt, og gør nytilkomne dårligt tilpas og uvelkomne. De er i fejde med nogle af deres naboer og ikke kunne lide. enten videnskabelige vidundere eller åbenbaringer fra en anden verden."

Rygterne om de mærkelige gerninger, som fandt sted i Eddy-gården, var kommet til udlandet og vakte en begejstring, der ligner den, der var forårsaget af koonernes musiklokale i tidligere dage. Folk kom fra alle dele for at undersøge. Eddyerne ser ud til at have haft rigelig, om end uhøflig, indkvartering til deres gæster, og at de har boardet dem i et stort rum med gipset afskåret fra væggene og maden lige så enkel som omgivelserne. For denne bestyrelse tog de selvfølgelig en lav pris, men de ser ikke ud til at have tjent noget ud af deres psykiske demonstrationer.

En hel del nysgerrighed var blevet vakt i Boston og New York af rapporterne om, hvad der skete, og et New York-blad, Daily Graphic, sendte oberst Olcott op som efterforsker. Olcott var ikke på det tidspunkt identificeret med nogen psykisk bevægelse - ja, hans sind var fordomsfuldt imod det, og han gik til sin opgave snarere i en "udstillers ånd". Han var en mand med klar hjerne og fremragende evner, med en høj æressans. Ingen kan læse de meget fulde og intime detaljer i hans eget liv, som er indeholdt i hans "Gamle Dagbogsblade" uden at føle respekt for manden - loyal over for en fejl, uselvvisk og med det sjældne moralske mod, som vil følge sandheden og acceptere resultater, selv når de modarbejder ens forventninger og ønsker. Han var ingen mystisk drømmer, men en meget praktisk anliggende, og nogle af hans psykiske forskningsobservationer har mødt langt mindre opmærksomhed, end de fortjener.

Olcott forblev i ti uger i Vermont-atmosfæren, hvilket i sig selv må have været en præstation af betydelig udholdenhed, med almindelig kost, hårdt liv og uvenlige værter. Han kom derfra med noget, der var meget nær personlig modvilje for sine morose entertainere, og på samme tid med absolut tillid til deres psykiske kræfter. Som enhver klog efterforsker nægter han at give blanke karaktercertifikater og vil ikke svare for lejligheder, hvor han ikke var til stede, eller for den fremtidige adfærd hos dem, som han dømmes. Han begrænser sig til sin faktiske erfaring, og i femten bemærkelsesværdige artikler, som udkom i New York Daily Graphic i oktober og november 1874, gav han sine fulde resultater og de skridt, han havde taget for at kontrollere dem. Når man læser disse, er det svært at foreslå nogen forholdsregel, som han havde udeladt.

Hans første bekymring var at undersøge Eddys historie. Det var en god, men ikke en pletfri plade. Det kan ikke for ofte insisteres på, at mediet blot er et instrument, og at gaven ikke har noget forhold til karakter. Det gælder fysiske fænomener, men ikke mentale, for ingen høj undervisning kunne nogensinde komme gennem en lav kanal. Der var ikke noget galt i brødrenes optegnelse, men de havde engang givet et falsk mediumistisk show, annonceret det som sådan og afsløret tricks. Dette var sandsynligvis gjort for at hæve vindingen og også for at forsone deres store naboer, som var oprørte over de virkelige fænomener. Uanset årsagen eller motivet, førte det naturligvis til, at Olcott var meget omhyggelig i sin omgang, da det viste et indgående kendskab til tricks.

Herkomsten var meget interessant, for ikke blot var der en ubrudt rekord af psykisk magt, der strækker sig over flere generationer, men deres bedstemor, fire gange fjernet, var blevet brændt som en heks - eller i det mindste blevet dømt til den skæbne i de berømte Salem-processer fra 1692. Der er mange, der nu lever, som ville være lige så rede til at tage denne korte vej med vores medier, som Cotton Mather nogensinde var, men politiets retsforfølgning er den moderne ækvivalent. Faderen til Eddyerne var desværre en af de snævre forfølgende fanatikere. Olcott erklærer, at børnene var mærket for livet af de slag, han gav dem for at modvirke det, han valgte at se på som djævelske kræfter. Moderen, som selv var stærkt psykisk, vidste, hvor uretfærdigt denne "religiøse" råmand opførte sig, og gården må være blevet et helvede på jorden. Der var intet tilflugtssted for børnene udenfor, for de psykiske fænomener plejede at følge dem selv ind i skolestuen og ophidse de uvidende unge barbarers skældsord omkring dem. Derhjemme, da den unge Eddy faldt i trance, hældte faderen og en nabo kogende vand over ham og lagde et rødglødende kul på hans hoved og efterlod et uudsletteligt ar. Drengen sov heldigvis videre. Er det til at undre sig over, at børnene efter sådan en barndom skulle være vokset til morse og hemmelighedsfulde mænd?

Da de blev ældre, forsøgte den elendige far at tjene nogle penge ud af de kræfter, som han så brutalt havde frarådet, og lejede børnene ud som medier. Ingen har endnu nogensinde tilstrækkeligt beskrevet de lidelser, som offentlige medier plejede at gennemgå i hænderne på idiotiske efterforskere og grusomme skeptikere. Olcott vidner om, at søstrenes og brødrenes hænder og arme var rillet med mærker af ligaturer og arret med brændende forseglingsvoks, mens to af pigerne fik kødstykker klemt ud af håndjern. De blev kørt på skinner, slået, beskydt, stenet og jaget, mens deres kabinet gentagne gange blev brækket i stykker. Blodet sivede fra deres fingernegle fra sammentrykningen af arterier. Det var de første dage i Amerika, men Storbritannien har ikke meget at prale af, når man husker Davenport-brødrene og Liverpool-pøblens uvidende vold.

Eddyerne ser ud til at have dækket hele rækken af fysisk mediumskab. Olcott giver listen således – rappelser, bevægelse af genstande, maleri i olie og vandfarver under indflydelse, profeti, tale fremmede tunger, helbredelse, åndsskelneevne, levitation, skrivning af beskeder, psykometri, clairvoyance og endelig produktion af materialiseret formularer. Siden St. Paul første gang opremsede åndens gaver, er der aldrig blevet givet en mere omfattende liste.

Seancernes metode var, at mediet skulle sidde i et skab i den ene ende af lokalet, og at hans publikum skulle indtage rækker af bænke foran ham. Spørger vil nok spørge, hvorfor der overhovedet skulle være et kabinet, og udvidet erfaring har vist, at det i virkeligheden kan undværes undtagen i netop dette fænomen med materialisering. Home brugte aldrig et skab, og det bliver sjældent brugt af vores vigtigste britiske medier i dag. Der er dog en meget klar grund til dens tilstedeværelse. Uden at være for didaktisk over for et emne, der stadig er under undersøgelse, kan det i det mindste som en arbejdshypotese med meget at anbefale det anføres, at den ektoplasmatisk damp, der størkner til det plasmatiske stof, hvoraf formerne er opbygget, kan lettere fortættes i et begrænset rum. Det har imidlertid vist sig, at tilstedeværelsen af mediet i dette rum ikke er nødvendig. Ved den største materialiseringsseance, som forfatteren nogensinde har deltaget i, hvor omkring tyve former i forskellige aldre og størrelser dukkede op på en aften, sad mediet uden for døren til det skab, hvorfra formerne dukkede op. Formentlig, ifølge hypotesen, blev hans ektoplasmatisk damp ført ind i det lukkede rum, uanset positionen af hans fysiske krop. Dette var ikke blevet erkendt på datoen for denne undersøgelse, så kabinettet blev ansat.

Det er dog indlysende, at kabinettet tilbød et middel til bedrageri og efterligning, så det måtte undersøges nøje. Det var på anden sal med et lille vindue. Olcott havde vinduet net med et myggegardin fastgjort på ydersiden. Resten af kabinettet var af massivt træ og utilnærmelig undtagen ved det rum, hvor tilskuerne sad. Der synes ikke at have været nogen mulig åbning for svindel. Olcott fik det undersøgt af en ekspert, hvis certifikat er givet i bogen.

Under disse omstændigheder fortalte Olcott i sine avisartikler og efterfølgende i sin bemærkelsesværdige bog,

"Folk fra den anden verden", som han i løbet af ti uger så ikke færre end fire hundrede tilsynekomster komme ud af dette kabinet, af alle slags, størrelser, køn og racer, iklædt de mest vidunderlige klæder, babyer i arme, Indiske krigere, herrer i aftenkjole, en kurder med en ni-fods lanse, squaws, der røg tobak, damer i fine kostumer. Sådan var Olcotts beviser, og der var ikke en erklæring, han fremsatte, for hvilken han ikke var parat til at fremlægge beviser fra et værelse fyldt med mennesker. Hans historie blev modtaget med vantro dengang, og vil vække lidt mindre vantro nu. Olcott, der var fuld af sit emne og kendte sine egne forholdsregler, gnavede, som vi alle gnaver, over kritikken af dem, der ikke havde været til stede, og som valgte at antage, at de, der var til stede, var narrer og enfoldige. Han siger: "Hvis man fortæller dem om babyer, der bliver båret ind fra kabinettet af kvinder, om unge piger med smidige former, gult hår og kort statur, om gamle kvinder og mænd, der står i fuldt øje og taler til os, om halvvoksne børn set, to ad gangen, samtidig med en anden form, af kostumer af forskellige mærker, af skaldede hoveder, gråt hår, sorte stødende hår, krøllet hår, af spørgsmål, der øjeblikkeligt genkendes af venner, og spørgsmål, der taler hørbart på et fremmedsprog hvorom mediet er uvidende - deres sindsro er ikke forstyrret... Også nogle videnskabelige mænds godtroenhed er grænseløs - de vil hellere tro, at en baby kunne løfte et bjerg uden løftestænger, end at en ånd kunne løfte en ounce. "

Men bortset fra den ekstreme skeptiker, som intet vil overbevise, og som ville betegne englen Gabriel på den sidste dag som en optisk vildfarelse, er der nogle meget naturlige indvendinger, som en ærlig novice er nødt til at komme med, og en ærlig troende skal svare på. Hvad med disse kostumer? Hvor kommer de fra? Kan vi acceptere en ni-fods lanse som værende et åndeligt objekt? Svaret ligger, så vidt vi forstår det, i ektoplasmas fantastiske egenskaber. Det er det mest proteaniske stof, der er i stand til at blive støbt øjeblikkeligt til enhver form, og støbekraften er åndens vilje, enten i eller ud af kroppen. Alt kan på et øjeblik dannes af det, hvis den fremherskende intelligens beslutter det. Ved alle sådanne seancer ser der ud til at være et kontrollerende åndeligt væsen til stede, som samler figureerne og arrangerer hele programmet. Nogle gange taler han og dirigerer åbenlyst. Nogle gange er han tavs og manifesterer sig kun ved sine handlinger. Som allerede nævnt er sådanne kontroller meget ofte røde indianere, der i deres åndelige liv ser ud til at have en særlig affinitet med fysiske fænomener.

William Eddy, hovedmediet for disse fænomener, ser ikke ud til at have lidt i helbred eller styrke under det, der normalt er en meget udmattende proces. Crookes har vidnet om, hvordan Home ville "ligge i en næsten besvimende tilstand på gulvet, bleg og målløs." Home var dog ikke en uhøflig frilandsbonde, men en følsom kunstnerisk invalid. Eddy ser ud til at have spist lidt, men røget uophørligt. Musik og sang blev brugt ved seancerne, for det har

længe været observeret, at der er en tæt sammenhæng mellem musikalske vibrationer og psykiske resultater. Hvidt lys har også vist sig at forhindre resultater, og dette er nu forklaret ud fra de ødelæggende virkninger, som lys har vist sig at udøve på ektoplasma. Mange farver er blevet prøvet for at forhindre totalt mørke, men hvis du kan stole på dit medie, er sidstnævnte det mest befordrende for resultater, især for de resultater af fosforescerende og blinkende lys, som er blandt de smukkeste af fænomenerne. Hvis der bruges et lys, er rød den farve, der bedst tolereres. I Eddy-seancerne var der en dæmpet belysning fra en skraveret lampe.

Det ville være trættende for læseren at komme ind på detaljer om de forskellige typer, der optrådte i disse bemærkelsesværdige sammenkomster. Madame Blavatsky, som dengang var en ukendt kvinde i New York, var kommet op for at se seværdighederne. På det tidspunkt havde hun endnu ikke udviklet den teosofiske tankegang og var en ivrig spiritualist. Oberst Olcott og hun mødtes for første gang i Vermont-gården, og der begyndte et venskab, som i fremtiden var bestemt til at føre til mærkelige udviklinger. Til hendes ære dukkede der tilsyneladende et helt tog af russiske billeder op, som førte samtaler på det sprog med damen. De vigtigste tilsynekomster var imidlertid en kæmpe indianer ved navn Santum og en indisk squaw ved navn Honto, som materialiserede sig så fuldstændigt og så ofte, at publikum godt kunne have været undskyldt, hvis de nogle gange glemte, at de overhovedet havde med spiritus at gøre. Så tæt var kontakten, at Olcott målte Honto på en malet skala ved siden af skabsdøren. Hun var fem fod tre. Ved en lejlighed blottede hun sin kvindes bryst og bad en tilstedeværende dame om at mærke hendes hjerteslag. Honto var en lethjertet person, glad for at danse, at synge, at ryge og at udstille sit væld af mørke hår for publikum. Santa, på den andre side

hendes hånd var en fåmælt kriger, seks fod tre i højden. Højden af mediet var fem fod ni.

Det er værd at bemærke, at indianeren altid bar et pulverhorn, som faktisk var blevet givet ham af en besøgende i cirklen. Dette blev hængt op i kabinettet og blev iført af ham, da han materialiserede sig. Nogle af Eddy-ånderne kunne tale og andre kunne ikke, mens mængden af flydende varierede meget. Dette var i overensstemmelse med forfatterens erfaringer ved lignende seancer. Det ser ud til, at den tilbagevendende sjæl har meget at lære, når den håndterer dette simulacrum af sig selv, og at her, som andre steder, går øvelse til meget. Når de taler, bevæger disse figurer deres læber præcis, som mennesker ville gøre. Det har også vist sig, at deres ånde i kalkvand frembringer den karakteristiske reaktion af kuldioxid. Olcott siger: "Ånderne selv siger, at de er nødt til at lære kunsten at materialisere sig selv, som man ville gøre med enhver anden kunst." Først kunne de kun lave håndgribelige hænder som i tilfældene med Davenports, Foxes og andre. Mange medier kommer aldrig ud over dette stadie.

Blandt de mange besøgende på Vermont-gården var der naturligvis nogle, der indtog en fjendtlig holdning. Ingen af disse synes dog at være gået ind i sagen med nogen grundighed. Den, der tiltrak sig mest opmærksomhed, var en Dr. Beard fra New York, en læge, som på grund af et enkelt møde hævdede, at figurerne alle var efterligninger af William Eddy selv. Ingen beviser, og kun hans eget individuelle indtryk fremføres for at opretholde denne opfattelse, og han erklærede, at han kunne producere alle effekter med "tre dollars værd af teatraliske egenskaber." En sådan mening kan meget vel være ærligt dannet om en enkelt

forestilling, især hvis det skulle have været en mere eller mindre mislykket. Men det bliver fuldstændig uholdbart, når det sammenlignes med erfaringerne fra dem, der deltog i en række møder. Således underskrev Dr. Hodgson fra Stoneham, Mass., sammen med fire andre vidner et dokument: "Vi bekræfter, at Santum var ude på platformen, da en anden indianer af næsten lige så stor statur kom ud, og de to passerede og rejste -passerede hinanden, mens de gik op og ned. Samtidig blev der ført en samtale mellem George Dix, Mayflower, gamle hr. Morse og fru Eaton inde i kabinettet. Der er mange sådanne vidnesbyrd, bortset fra Olcott, og de sætter teorien om efterligning helt ude af retten. Det skal tilføjes, at mange af formerne var små børn og babyer i våben. Olcott målte et barn to meter fire fod i højden. Det skal retfærdigvis tilføjes, at det eneste, der af og til forplumrer læseren, er Olcotts egen tøven og forbehold. Han var ny i emnet, og nu og da ville en bølge af frygt og tvivl passere over hans sind, og han ville føle, at han havde forpligtet sig for vidt, og at han måtte gardere sig, hvis han på en uforklarlig måde skulle vise sig at tage fejl. Således siger han: "De former, jeg så hos Chittenden, er, selvom de tilsyneladende trodser enhver anden forklaring end at de er af oversanselig oprindelse, stadig som et videnskabeligt faktum, der skal betragtes som 'ikke bevist'." Et andet sted taler han om ikke at have "testbetingelser".

Dette udtryk "testbetingelser" er blevet en slags shibboleth, som mister al mening. Når du således siger, at du hævet over enhver tvivl har set din egen døde mors ansigt foran dig, svarer indsigeren: "Ah, men var det under testforhold?" Testen ligger i selve fænomenet. Når man tænker på, at Olcott i ti uger fik lov til at undersøge den lille træindhegning, der tjente som kabinet, til at lukke vinduet, søge i mediet, måle og veje de ektoplasmatisk former, spørger man sig selv, hvad han ellers ville kræve for at gøre forsikringen fuldstændig. Faktum er, at mens Olcott skrev sin beretning, kom den påståede afsløring af Mrs. Holmes og den delvise tilbagetrækning af Mr. Dale Owen, og at dette fik ham til at tage disse forholdsregler.

Det var William Eddy, hvis mediumskab tog form af materialiseringer. Horatio Eddy gav seancer af en helt anden karakter. I hans tilfælde var der monteret en slags stofskærm, foran hvilken han plejede at sidde i godt lys med en af sine tilhørere ved siden af sig og holdt hans hånd. Bag skærmen var der placeret en guitar og andre instrumenter, som lige nu begyndte at spille, tilsyneladende af sig selv, mens materialiserede hænder viste sig over kanten af skærmen. Den generelle effekt af forestillingen var meget den samme som Davenport-brødrenes, men den var mere imponerende, da mediet var i fuld visning og var under kontrol af en tilskuer. Hypotesen for moderne psykisk videnskab, der er baseret på mange eksperimenter, især dem fra Dr. Crawford i Belfast, er, at usynlige bånd af ektoplasma, som snarere er kraftledere end tvungne i sig selv, er udviklet fra kroppen til

et medium og forbinder med objektet, der skal manipuleres, hvor de bruges til at hæve det eller til at spille det, som den usete magt måtte ønske - den usete magt er ifølge professor Charles Richets nuværende synspunkter en udvidelse af mediets personlighed, og ifølge den mere avancerede skole en eller anden selvstændig enhed. Herom vidste man intet på Eddyernes tid, og fænomenerne fremførte det tvivlsomme udseende af en hel række virkninger uden nogen årsag. Hvad angår virkeligheden, er det umuligt at læse Olcotts meget detaljerede beskrivelse uden at være overbevist om, at der ikke kunne være nogen fejl i det. Denne bevægelse af objekter på afstand fra mediet, eller telekinesis, for at bruge den moderne sætning, er nu et sjældent fænomen i lyset, men ved en lejlighed i en amatørkreds af erfarne spiritualister har forfatteren set en stor fadformet cirkel af træ i fuld lys fra et stearinlys, rejser sig op på kanten og flagrende kodesvar på spørgsmål, når ingen var inden for seks fod fra det.

I Horatio Eddys mørke seancer, hvor det fuldstændige fravær af lys gav den psykiske magt fuldt omfang, har Olcott vidnet om, at der var gale indiske krigsdanse med dusinende fødder, og det vilde spil på hvert instrument på samme tid, akkompagneret af råb og hov. "Som en udstilling af ren brute force," siger han, "er denne indiske dans sandsynligvis uovertruffen i annaler af sådanne manifestationer." Et tændt lys ville finde alle instrumenterne spredt rundt på gulvet, og Horatio i en dyb dvale, uden spor af sved, liggende bevidstløs i sin stol. Olcott forsikrer os om, at han og andre tilstedeværende herrer, hvis navne han angiver, fik lov til at sidde på mediet, men at inden for et minut eller to spillede alle instrumenterne igen. Efter sådan et eksperiment synes alle yderligere oplevelser - og der var rigtig mange - at være ved siden af. Ud over en grossist og meningsløs løgn fra Olcotts og de andre tilskuers side kan der ikke herske nogen tvivl om, at Horatio Eddy udøvede kræfter, som videnskaben var og stadig er meget ufuldkommen bekendt med.

Nogle af Olcotts eksperimenter var så konkrete og er fortalt så ærligt og så tydeligt, at de fortjener respektfuld overvejelse og går forud for mange af vores moderne forskeres arbejde. F.eks. medbragte han fra New York en balance, som blev behørigt testet som korrekt med et offentliggjort certifikat herom. Han overtalte derefter en af formularerne, squaw Honto, til at stå på den, idet de faktiske vægte blev registreret af en tredje person, Mr. Pritchard, som var en velrenommeret borger og uinteresseret i sagen. Olcott giver sin beretning om resultaterne og tilføjer Pritchards certifikat, som det er sværget for en dommer. Honto blev vejjet fire gange, stående på platformen, så hun ikke kunne lette sin vægt på nogen måde. Hun var en kvinde fem fod tre i højden, og kunne forventes at registrere omkring 135 lb. De fire resultater var faktisk 88, 58, 58 og 65 lb., alle på samme aften. Dette synes at vise, at hendes krop blot var en simulacrum, som kunne variere i tæthed fra minut til minut. Det viste også, hvad der tydeligt blev bragt frem bagefter af Crawford, at hele vægten af simulacrum ikke kan afledes fra mediet. Det er utænkeligt, at Eddy, der vejede 179 lb., var i stand til at opgive 88 af dem. Hele kredsen bliver efter deres kapacitet, som varierer meget, opfordret til at bidrage, og andre elementer kan efter al sandsynlighed hentes fra atmosfæren. Det højeste faktiske vægttab nogensinde vist af Miss Goligher i Crawford-eksperimenterne var 52 lb., men hvert medlem af cirklen viste sig ved urskiverne på vejestolene at have bidraget med noget stof til opbygningen af de ektoplasmatiske formationer.

Oberst Olcott forberedte også to fjedervægte og testede åndehændernes trækraft, mens mediets træk blev holdt af en af tilhørerne. En venstre hånd trak med en kraft på fyrre lb., og højre hånd med halvtreds i et lys, der var så godt, at Olcott tydeligt kunne se, at højre hånd var en finger kort. Han var allerede bekendt med den pågældende ånds påstand om, at han havde været sømand og havde mistet en finger i sin levetid. Når man læser om sådanne ting, bliver Olcotts klage over, at hans resultater ikke var endelige, og at han ikke havde perfekte testbetingelser, mere og mere svær at forstå. Han afslutter dog sine konklusioner med ordene: "Uanset hvor mange skeptikere, der kæmper mod disse granitiske kendsgerninger, uanset hvilken række af 'udstillere' der måtte blæse i deres tinhorn og penny-trompeter, ville Jeriko stå."

En observation, som Olcott gjorde, var, at disse ektoplasmatiske former var hurtige til at adlyde enhver mental ordre fra en stærk sind, der kom og gik, som de var villige til at gøre. Andre iagttagere i forskellige seancer har bemærket det samme faktum, og det kan tages som et af de faste punkter i denne forvirrende problemstilling

em.

Der er et andet mærkeligt punkt, som sandsynligvis undgik Olcotts opmærksomhed. Medierne og ånderne, som havde været nogenlunde venlige over for ham under hans lange besøg, blev pludselig meget sure og frastødende. Denne ændring synes at være sket lige efter ankomsten af Madame Blavatsky, med hvem Olcott havde indgået et tæt kammeratskab. Madame var som sagt en ivrig Spiritualist på det tidspunkt, men det er i hvert fald muligt, at ånderne kan have haft forudseenhed, og at de fornemmede fare fra denne russiske dame. Hendes teosofiske lære, som blev fremsat i løbet af et år eller to, skulle antage den form, at selv om fænomenerne var virkelige, var ånderne tomme astralskaller og ikke havde noget sandt eget liv. Uanset den sande forklaring var ændringen i ånderne bemærkelsesværdig. "Så langt fra vigtigheden af, at mit arbejde blev anerkendt og alle rimelige faciliteter, blev jeg holdt konstant på afstand, som om jeg var en fjende i stedet for en fordomsfri observatør."

Oberst Olcott beretter om mange tilfælde, hvor sidderne har anerkendt ånder, men der bør ikke lægges for meget stress på dette, da det med et svagt lys og en følelsesmæssig tilstand er let for en ærlig observatør at tage fejl. Forfatteren har haft lejlighed til at stirre ind i ansigterne på mindst hundrede af disse billeder, og han kan kun huske to tilfælde, hvor han var helt sikker på sin genkendelse. I begge disse tilfælde var ansigterne selvbelyste, og han måtte ikke være afhængig af den røde lampe. Der var to andre lejligheder, hvor han med den røde lampe var moralsk sikker, men i langt de fleste tilfælde var det muligt, hvis man lod fantasien virke, at læse hvad som helst i de vage forme, der rejste sig for én. Det er sandsynligt, at dette skete i Eddy-kredsen - ja, C. C. Massey, en meget kompetent dommer, der sad sammen med Eddy'erne i 1875, klagede over dette faktum. Det virkelige mirakel bestod ikke i genkendelsen, men i tilstedeværelsen af figuren overhovedet.

Der er ingen tvivl om, at den interesse, som pressens beretninger om Eddy-fænomenerne har vakt, kan have forårsaget en mere seriøs behandling af den psykiske videnskab og muligvis fremmet sandhedens sag med en generation. Uheldigvis kom der i samme øjeblik, hvor offentlighedens opmærksomhed blev stærkt tiltrukket af emnet, den virkelige eller imaginære skandale om Holmeserne i Philadelphia, som blev kraftigt udnyttet af materialisterne, hjulpet af Robert Dale Owens overdrevne ærlighed. Fakta var som følger:

To medier i Philadelphia, Mr. og Mrs. Nelson Holmes, havde givet en række seancer, hvor en påstået ånd hele tiden var dukket op, som tog navnet Katie King, og foregav at være den samme som den, professor Crookes havde eksperimenteret med i London. Umiddelbart virkede påstanden mest tvivlsom, da den oprindelige Katie King klart havde udtalt, at hendes mission var afsluttet. Men bortset fra åndens identitet syntes der at være gode beviser for, at fænomenet var ægte og ikke svigagtigt, for det blev fuldt ud godkendt af hr. Dale Owen, general Lippitt og en række andre observatører, som citerede personlige oplevelser, som var fuldstændig uden for bedrageri.

Der var i Philadelphia på det tidspunkt en Dr. Child, som spiller en meget tvetydig rolle i de obskure begivenheder, der fulgte. Child havde stået inde for disse fænomeners ægte karakter på den mest udtalte måde. Han var gået så langt som at sige i en pjece udgivet i 1874, at den samme John og Katie King, som han havde set i seancerummet, var kommet til ham i sine

egne private kontorer og havde dikteret detaljer om deres jordiske liv, som han offentliggjorde behørigt. En sådan udtalelse må vække alvorlig tvivl hos enhver psykisk studerende, for en åndelig form kan kun manifestere sig fra et medium, og der er ingen indikation af, at Child var en. Under alle omstændigheder kunne man forestille sig, at Child efter en sådan påstand var den sidste mand i verden, der kunne erklære, at seancerne var svigagtige.

Stor offentlig interesse var blevet vakt i seancerne af en artikel af general Lippitt i *Galaxy* i december 1874 og en anden af Dale Owen i *The Atlantic Monthly* i januar 1875. Så kom pludselig styrtet. Det blev indvarslet ved en meddelelse fra Dale Owen, dateret 5. januar, om, at beviser var blevet fremlagt for ham, som tvang ham til at trække sine tidligere tilkendegivelser af tillid til Holmeserne tilbage. Et lignende kort blev udstedt af Dr. Child. Da Dale Owen skrev til Olcott, som efter hans Eddy-undersøgelse blev anerkendt som en autoritet, sagde Dale Owen: "Jeg tror, de på det seneste har spillet os falske, hvilket måske kun supplerer det ægte med det falske, men det sår tvivl om sidste sommers manifestationer, så jeg skal nok ikke bruge dem i min næste bog om spiritisme. Det er et tab, men du og hr. Crookes har rigeligt fundet på det.

Dale Owens holdning er klar nok, da han var en mand med følsom ære, som var forfærdet over tanken om, at han kunne for en

øjeblikkeligt har bekræftet, at et bedrageri er en sandhed. Hans fejl synes at have ligget i at handle på det første åndedrag af mistanke i stedet for at vente, indtil kendsgerningerne var klare. Dr. Childs holdning er dog mere tvivlsom, for hvis manifestationerne virkelig var svigagtige, hvordan kunne han så have haft interviews med de samme ånder alene i sit eget private værelse?

Det blev nu hævdet, at en kvinde, hvis navn ikke blev angivet, havde efterlignet Katie King ved disse seancer, at hun havde tilladt, at hendes fotografi blev taget og solgt som Katie King, at hun kunne fremstille de klæder og ornamentter, som Katie King havde båret. ved seancerne, og at hun var parat til at afgive en fuld tilståelse. Intet kunne se ud til at være mere fordømmende og mere komplet. Det var på dette tidspunkt, at Olcott tog fat på efterforskningen, og han synes at have været ret forberedt på at finde ud af, at den generelle dom var korrekt.

Hans undersøgelse afslørede dog snart nogle kendsgerninger, som kastede nyt lys over sagen og beviste, at psykisk forskning for at være nøjagtig bør undersøge "eksponeringer" med samme kritiske omhu, som det gør fænomener. Navnet på den person, der tilstod, at hun havde personificeret Katie King, blev afsløret som Eliza White. I en beretning om sagen, som hun offentliggjorde, uden at oplyse navnet, erklærede hun, at hun var født i 1851, hvilket ville gøre hende treogtyve år gammel. Hun var gift som femten og fik et barn på otte år. Hendes mand var død i 1872, og hun måtte beholde sig selv og barnet. Holmeserne var kommet for at indlogere sig hos hende i marts 1874. I maj engagerede de hende til at personificere en ånd. Skabet havde et falsk panel på bagsiden, som hun kunne glide igennem, iklædt en muslinkåbe. Hr. Dale Owen blev inviteret til seancerne og blev fuldstændig optaget. Alt dette forårsagede voldsomme stik i hendes egen samvittighed, som ikke forhindrede hende i at gå længere og lære at forsvinde eller omforme sig ved hjælp af sorte klæder. og endelig af at blive fotograferet som Katie King.

En dag, ifølge hendes beretning, kom der til hendes optræden en mand ved navn Leslie, en jernbaneentreprenør. Denne herre viste sin mistanke, og ved et efterfølgende interview beskattede hun hende med sit bedrageri og tilbød hende pengehjælp, hvis hun ville indrømme det. Dette accepterede hun og viste derefter Leslie metoderne til hendes efterligning. Den 5. december blev der afholdt en falsk seance, hvor hun øvede sig på sin rolle som spillet i de rigtige seancer, og dette gjorde så meget indtryk på Dale Owen og også Dr. Child, som begge var til stede, at de udsendte meddelelserne, hvori de tilbagekaldte deres tidligere tro – en tilbagetrækning, som var et svimlende slag for dem, der havde accepteret Dale Owens tidligere forsikringer, og som nu hævdede, at han burde have foretaget nogle grundige undersøgelser, før han udstedte et sådant dokument. Det var desto mere smertefuldt, da Dale Owen var treoghalvfjerds år gammel og havde været en af de mest veltalende og omhyggelige af alle disciplene i den nye uddeling.

Olcotts første opgave var at sortere den allerede afgivne rekord og komme forbi forfatterindens anonymitet. Han opdagede hurtigt, at hun, som allerede nævnt, var fru Eliza White, og at hun, selvom hun var i Philadelphia, nægtede at se ham. På den anden side optrådte Holmeserne på en meget åben måde over for ham og tilbød ham alle muligheder for at undersøge deres fænomener med så rimelige testbetingelser, som han måtte ønske. En undersøgelse af Eliza Whites tidligere liv viste, at hendes udtalelse, for så vidt det vedrørte hendes egen historie, var et væv af løgne. Hun var meget ældre end angivet – ikke mindre end femogtredive – og det var tvivlsomt, om hun overhovedet nogensinde havde været gift med White. I årevis havde hun været vokalist i et rejseshow. Hvid var stadig i live, så der var ikke tale om enkestand. Olcott offentliggjorde politichefens certifikat herom.

Blandt andre dokumenter fremlagt af oberst Olcott var et fra en Mr. Allen, fredsdommer i New Jersey, givet under ed. Eliza White var ifølge dette vidne "så usandfærdig, at de, som hun talte til, aldrig vidste, hvornår de skulle tro hende, og hendes moralske ry var så dårligt, som det kunne være." Dommer Allen var dog i stand til at afgive et vidnesbyrd, som mere direkte bar ind på den sag, der var under drøftelse. Han afslørede, at han havde besøgt Holmeserne i Philadelphia og havde hjulpet Dr. Child med at sætte kabinettet op, at det var solidt konstrueret, og at der ikke var nogen mulighed for, at der skulle ske indgang bagfra, som påstået af Mrs. White. Yderligere, at han var til en seance, hvor Katie King optrådte, og at sagen var blevet forstyrret af, at Mrs. White sang i et andet rum, så det var helt umuligt, at Mrs. White, som hun hævdede, kunne have handlet. en efterligning af ånden. Dette at være en edsvoren afklaring af en fredsdommer synes at være et vægtigt bevis.

Dette kabinet synes at være lavet i juni, for general Lippitt, et fremragende vidne, Forklarede eller lavede et helt andet arrangement ved lejligheden, da han eksperimenterede. Han fortæller, at to døre er foldet bagud for at røre hinanden, og skabet var simpelthen fordybningen mellem disse døre med et bræt over toppen. "De første to-tre aftener foretog jeg en omhyggelig undersøgelse, og en gang med en professionel tryllekunstner, som var helt tilfreds med, at der ikke var nogen chance for noget trick." Dette var i maj, så de to beskrivelser er ikke modstridende, bortset fra Eliza Whites påstand om, at hun kunne gå ind i kabinettet.

Ud over disse grunde til at være forsigtige med at danne sig en mening var Holmeserne i stand til at fremstille breve skrevet til dem fra fru White i august 1874, som var ganske uforenelige med, at der var nogen skyldig hemmelighed mellem dem. På den anden side fortalte et af

disse breve, at der var blevet gjort en indsats for at bestikke hende til en tilståelse om, at hun havde været Katie King. Senere på året synes fru White at have antaget en mere truende tone, som det svor af Holmeserne i en formel erklæring, da hun erklærede, at medmindre de betalte en husleje, som hun krævede, var der en række rigmænds herrer, bl.a. medlemmer af Unge Mænds Kristne Forening, som var rede til at betale hende en stor Sum Penge, og hun behøver ikke at plage Holmeserne mere. Tusind dollars var den nøjagtige sum, som Eliza White skulle få, hvis hun ville indrømme, at hun efterlignede Katie King. Det må bestemt indrømmes, at denne udtalelse, taget i sammenhæng med kvindens optegnelse, gør det meget vigtigt at kræve bekræftelse for enhver påstand, hun måtte komme med.

En kulminerende kendsgerning står tilbage. På samme tidspunkt, hvor den falske seance blev afholdt, hvor Mrs. White viste, hvordan Katie King blev efterlignet, holdt holmeserne en rigtig seance med deltagelse af tyve mennesker, hvor ånden fremstod som altid. Oberst Olcott indsamlede adskillige erklæringer fra dem, der var til stede ved denne lejlighed, og der kan ikke herske nogen tvivl om faktum. Den af Dr. Adolphus Fellger er kort og kan gives næsten i sin helhed. Han siger under ed, at "han har set ånden kendt som Katie King i alt måske firs gange, er fuldstændig bekendt med hendes træk og kan ikke tage fejl med hensyn til identiteten af Katie King, der dukkede op om aftenen den 5. december, for mens den nævnte ånd dukkede næppe nogensinde op i nøjagtig samme højde eller træk to aftener i træk, hendes stemme var altid den samme, og hendes øjnes udtryk og emnerne i hendes samtale gjorde ham i stand til at være endnu mere sikker på, at hun var den samme person." Denne Fellger var en velkendt og højt respekteret Philadelphia-læge, hvis enkle ord, siger Olcott, ville opveje "en snes af erklæringer fra din Eliza Whites."

Det blev også tydeligt vist, at Katie King optrådte konstant, når Mrs. Holmes var i Blissfield og Mrs. White var i Philadelphia, og at Mrs. Holmes havde skrevet til Mrs. White og beskrevet deres succesrige optrædener, hvilket synes at være et endeligt bevis på, at sidstnævnte var ikke en konføderation.

På dette tidspunkt må man indrømme, at fru Whites anonyme tilståelse er skudt igennem og igennem med så mange huller, at den er i synkende tilstand. Men der er én del, som forfatteren ser ud til, stadig vil flyde. Det er spørgsmålet om fotografiet. Det blev hævdet af holmeserne i et interview med general Lippitt – hvis ord er et solidt plaster i denne generelle sump – at Eliza White blev hyret af Dr. Child til at posere på et fotografi som Katie King. Child synes at have spillet en tvivlsom rolle gennem hele denne forretning, idet han på forskellige tidspunkter fremsatte bekræftelser, som var ret modstridende, og tilsyneladende havde en vis økonomisk interesse i sagen. Man er derfor tilbøjelig til at se alvorligt på denne anklage og tro, at Holmeserne kan have været part i bedrageriet. Med forbehold om, at Katie King-billedet var ægte, kan de meget vel have tvivlet på, om det kunne fotograferes, da svagt lys var nødvendigt for dets produktion. På den anden side var der helt klart en indtægtskilde, hvis fotografier til en halv dollar hver kunne sælges til de talrige siddende. Oberst Olcott producerer i sin bog et fotografi af Mrs. White sammen med den, der skulle være Katie King, og hævder, at der ikke er nogen lighed. Det er dog klart, at fotografen ville blive bedt om at rette op på negativet for at skjule ligheden, ellers ville svindelen være åbenlys. Forfatteren har indtryk af, men ikke visheden, at de to ansigter er ens med netop sådanne ændringer, som manipulation ville frembringe. Derfor mener han, at fotografiet godt kan være et bedrageri, men at dette på ingen måde bekræfter resten af fru Whites fortælling, selvom det ville rokke ved vores tro på hr. og fru Holmes karakter såvel som af dr. Child. Men fysiske mediers

karakter har i virkeligheden kun indirekte betydning for spørgsmålet om deres psykiske kræfters virkelighed, som bør afprøves på deres egne fortjenester, om

individ være helgen eller synder.

Oberst Olcotts kloge konklusion var, at da beviserne var så modstridende, ville han lægge det hele til side og teste medierne på sin egen måde uden henvisning til, hvad der var fortid. Dette gjorde han på en meget overbevisende måde, og det er umuligt for nogen, der læser hans undersøgelse ("People From the Other World", s. 460 og frem) at benægte, at han tog alle mulige forholdsregler mod svindel. Skabet var net i siderne, så ingen kunne komme ind, som fru White hævdede at have gjort. Fru Holmes blev selv puttet i en taske, der bandt om halsen, og da hendes mand var væk, var hun begrænset til sine egne ressourcer. Under disse omstændigheder blev der dannet adskillige hoveder, hvoraf nogle var semi-materialiserede, hvilket gav et noget forfærdeligt udseende. Dette kan være blevet gjort som en test, eller det kan have været, at den lange påstand havde svækket mediets beføjelser. Ansigterne blev lavet til at fremstå på et niveau, som mediet under ingen omstændigheder kunne have nået. Dale Owen var til stede ved denne demonstration og må allerede være begyndt at fortryde sin for tidlige erklæring.

Yderligere seancer med lignende resultater blev derefter afholdt i Olcotts egne værelser, for at udelukke muligheden for en eller anden genial mekanisme under kontrol af mediet. Ved en lejlighed, da John Kings hoved, den præsiderende ånd, dukkede op i luften, spurgte Olcott, idet han huskede Eliza Whites påstand om, at disse ansigter kun var ti cent-masker, og fik tilladelse til at sende sin stok rundt om den og var så tilfreds. selv, at det ikke blev støttet. Dette eksperiment virker så endeligt, at den læser, der ønsker endnu flere beviser, kan blive henvist til bogen, hvor han vil finde meget. Det var helt klart, at uanset hvilken rolle Eliza White måtte have spillet i fotografiet, var der ikke en skygge af tvivl om, at fru Holmes var et ægte og kraftfuldt medium for materielle fænomener. Det skal tilføjes, at Katie King-hovedet gentagne gange blev set af efterforskerne, selvom hele formen kun ser ud til at være blevet materialiseret én gang. General Lippitt var til stede ved disse eksperimenter og associerede sig offentligt (Banner Of Light, 6. februar 1875) med Olcotts konklusioner.

Forfatteren har dvælet længe ved denne sag, da den er meget typisk for den måde, hvorpå offentligheden er blevet vildledt over spiritualisme. Papirerne er fulde af en "eksponering". Det er undersøgt og har vist sig at være enten ret falsk eller meget delvist sandt. Dette rapporteres ikke, og offentligheden står tilbage med det oprindelige indtryk ukorrigeret. Allerede nu, når man nævner Katie King, hører man en kritiker sige: "Åh, hun blev vist for at være en svindler i Philadelphia," og ved en naturlig tankeforvirring er dette endda blevet bragt som et argument mod Crookes' klassiske eksperimenter. Affæren - især den midlertidige svækkelse af Dale Owen - satte årsagen til Spiritualismen tilbage med mange år i Amerika.

Der er blevet nævnt John King, den præsiderende ånd ved Holmes-seancerne. Denne mærkelige enhed ser ud til at have været den primære kontrol af alle fysiske fænomener i de tidlige dage af bevægelsen og er stadig lejlighedsvis at se og høre. Hans navn er forbundet med Koons musiksalon, med Davenport-brødrene, med Williams i London, med Mrs. Holmes og mange andre. Personligt, når han materialiseres, præsenterer han udseendet af en høj, mørkfarvet mand med et ædelt hoved og et fuldsort skæg. Hans stemme er høj og dyb, mens hans rap har sin helt afgørende karakter. Han er mester i alle sprog, idet han er blevet testet i

de mest afsidesliggende sprog, såsom georgisk, og er aldrig blevet fundet mangelfuld. Denne formidable person kontrollerer banden af mindre primitive ånder, røde indianere og andre, som hjælper med sådanne fænomener. Han hævder, at Katie King er hans datter, og at han var sig selv, da Henry Morgan i livet, den buccaneer, der blev benådet og slået til ridder af Charles II og endte som guvernør på Jamaica. Hvis det er tilfældet, har han været en yderst grusom bølle og har meget at udligne. Forfatteren er dog forpligtet til at oplyse, at han har et nutidigt billede af Henry Morgan i sin besiddelse (det vil blive fundet i Howard Pyles "Buccaneers", s. 178), og at hvis det er pålideligt, har det ingen lighed med John King. Alle disse spørgsmål om jordisk identitet er meget uklare.*

* Da forfatteren har givet et punkt mod John Kings identitet med Morgan, er det kun rimeligt, at han giver en, der understøtter det og kommer til ham næsten førstehånds fra en pålidelig kilde. Datteren af en nylig guvernør på Jamaica var til en seance i London for nylig og blev konfronteret med John King. Kongens ånd sagde til hende: "Du har bragt noget tilbage fra Jamaica, som var mit." Hun sagde: "Hvad var det?" Han svarede: "Min vilje." Det var en kendsgerning, ret ukendt for virksomheden, at hendes far havde bragt dette dokument tilbage.

Inden beretningen om Olcotts oplevelser på dette stadie af hans udvikling afsluttes, bør der tages noget hensyn til den såkaldte Compton-transfigurationsag

rationssag, som viser, hvilket dybt vand vi befinder os i, når vi forsøger os med psykisk forskning. Disse særlige farvande er ikke blevet undersøgt endnu, og heller ikke på nogen måde kortlagt. Intet kan være klarere end fakta, eller mere tilfredsstillende end beviserne. Mediet Mrs. Compton blev lukket inde i sit lille skab, og tråd gik gennem de borede huller i hendes ører og fastgjort til bagsiden af hendes stol. Lige nu dukkede en slank hvid figur op fra kabinettet. Olcott fik stillet en vejeplatform til rådighed, og på den stod åndeskikkelsen. To gange blev det vejjet, rekorderne var 77 lb. og 59 lb. Olcott gik derefter, som forudtalet, ind i kabinettet og efterlod figuren udenfor. Mediet var væk. Stolen var der, men der var ingen tegn på kvinden. Olcott vendte sig derefter tilbage og vejede igen tilsyneladende, som denne gang vægtede 52 lb. Ånden vendte derefter tilbage ind i kabinettet, hvorfra andre figurer dukkede op. Til sidst siger Olcott:

Jeg gik indenfor med en lampe og fandt mediet lige som jeg forlod hende i begyndelsen af seancen, med hver tråd ubrudt og hver segl uforstyrret! Hun sad der, med hovedet lænet mod væggen, kødet som blegt og koldt som marmor, øjeæblerne vendt op under lågene, panden dækket af en dødslignende fugt, ingen ånde fra lungerne og ingen puls kl. hendes håndled. Da hver person havde undersøgt trådene og forseglingerne, klippede jeg de spinkle bindinger af med en saks, og løftede stolen i ryggen og sædet og bar den kataleptiske kvinde ud i kammerets frie luft.

Hun lå således livløs i atten minutter; livet kom gradvist tilbage til hendes krop, indtil vejtrækning og puls og temperaturen i hendes hud blev normal... Jeg satte hende så på vægten... Hun vejede 121 pounds!

Hvad skal vi stille op med sådan et resultat? Der var elleve vidner foruden Olcott selv. Kendsgerningerne synes at være uomtvistelige. Men hvad skal vi udlede af sådanne kendsgerninger? Forfatteren har set et fotografi, taget i nærværelse af et amatørmedie, hvor hver eneste detalje i rummet er kommet frem, men siddende er forsvundet. Er mediets

forsvinden på en eller anden måde analog med det? Hvis den ektoplasmatisk figur kun vejede 77 lb. og mediet 121 lb., så er det klart, at kun 44 lb. af hende var tilbage, da fantomet var ude. Hvis 44 lb. ikke var nok til at fortsætte livets processer, har hendes vogtere måske ikke brugt deres subtile okkulte kemi for at dematerialisere hende og således redde hende fra enhver fare, indtil fantomets tilbagevenden ville sætte hende i stand til at samles igen? Det er en mærkelig antagelse, men den ser ud til at opfylde kendsgerningerne - hvilket ikke kan gøres ved blot blank, urimelig vantro.

XIII. — HENRY SLADE OG DR. MONCK

DET er umuligt at optegne de mange medier af forskellig magt og lejlighedsvis af ærlighed, som har demonstreret de virkninger, som udefrakommende intelligenser kan frembringe, når de materielle forhold er sådanne, at de gør det muligt for dem at manifestere sig på dette plan. Der er dog nogle få, som har været så fremtrædende og så involveret i offentlig polemik, at ingen bevægelsehistorie kan se bort fra dem, selvom deres karrierer ikke på alle måder har været hævet over enhver mistanke. Vi skal i dette kapitel behandle Slades og Moncks historie, som begge spillede en fremtrædende rolle i deres dage.

Henry Slade, det berømte slate-skrivende medium, havde været for offentligheden i Amerika i femten år, før han ankom til London den 13. juli 1876. Oberst H. S. Olcott, en tidligere præsident for Theosophical Society, udtaler, at han og Madame Blavatsky var ansvarlig for Slades besøg i England. Det ser ud til, at storhertugen Konstantin af Rusland, der ønskede at foretage en videnskabelig undersøgelse af spiritualisme, anmodede en komité af professorer fra Imperial University of St. Petersburg oberst Olcott og Madame Blavatsky om at udvælge en, som de kunne anbefale blandt de bedste amerikanske medier. til prøver.

Illustration

Henry Slade.

De valgte Slade, efter at have underkastet ham krævende prøver i flere uger for en komité af skeptikere, som i deres rapport bekræftede, at "beskeder blev skrevet inde i dobbelte tavler, nogle gange bundet og forseglede sammen, mens de enten lå på bordet i fuld visning af alle, eller blev lagt på hovedet af medlemmer af komiteen, eller holdt fladt mod undersiden af bordpladen, eller holdt i en udvalgsmands hånd, uden at mediet rørte den." Det var på vej til Rusland, at Slade kom til England.

En repræsentant for London-verdenen, som havde et møde med Slade kort efter hans ankomst, beskriver ham således: "Et meget gennearbejdet, nervøst temperament, et drømmende, mystisk ansigt, regelmæssige træk, øjne lysende af udtryk, et ret trist smil, og en vis melankolsk ynde, var de indtryk, som den høje, smidige skikkelse blev præsenteret for mig som Dr. Slade. Seybert-kommissionens rapport siger, "han er sandsynligvis seks fod høj, med en figur af usædvanlig symmetri," og at "hans ansigt ville tiltrække opmærksomhed overalt for sin usædvanlige skønhed," og opsummerer ham som "en bemærkelsesværdig mand i enhver henseende."

Umiddelbart efter sin ankomst til London begyndte Slade at afholde møder i sine logi i 8 Upper Bedford Place, Russell Square, og hans succes var øjeblikkelig og udtalt. Ikke alene blev der opnået skrift af bevismæssig karakter, under testforhold, med sitterens egne tavler, men svæven af genstande og materialiserede hænder blev observeret i stærkt sollys.

Redaktøren af The Spiritual Magazine, den nøgterne og mest højklassige af datidens spiritualistiske tidsskrifter, skrev: "Vi har ingen tøven med at sige, at Dr. Slade er det mest bemærkelsesværdige medie i moderne tid."

Mr. J. Enmore Jones, en velkendt psykisk forsker på den tid, som bagefter redigerede The Spiritual Magazine, sagde, at Slade overtog det sted, som D.D. Hjem. Hans beretning om hans første møde viser den forretningsmæssige fremgangsmåde: "I hr. Homes tilfælde nægtede han at tage honorarer, og som regel var møderne om aftenen i det stille i hjemmet; men i Dr. Slades tilfælde Tilfældet var det ethvert tidspunkt i løbet af dagen, i et af de værelser, han indtager på et pensionat, opkræves gebyret på tyve shilling, og han foretrækker, at kun én person er til stede i det store værelse, han bruger så snart den besøgende sætter sig ned, begynder hændelserne, og om f.eks. femten minutter er afsluttet." Stainton Moses, som bagefter var den første præsident for London Spiritualist Alliance, formidler samme idé med hensyn til Slade. Han skrev: "I hans nærvær opstår fænomener med en regelmæssighed og præcision, med et fravær af hensyn til 'betingelser' og med en observationsfacilitet, der fuldt ud tilfredsstiller mine ønsker. Det er umuligt at forestille sig omstændigheder, der er mere gunstige for minutjose undersøgelser end de hvorunder jeg var vidne til de fænomener, der opstår i hans nærvær med en så overraskende hurtighed... Der var ingen tøven, ingen foreløbige eksperimenter. Alt var kort, skarpt og afgørende. De usynlige operatører vidste præcis, hvad de ville gøre det med hurtighed og præcision."*

* The Spiritualist, Vol. IX, s. 2.

Slades første seance i England blev givet den 15. juli 1876 til Mr. Charles Blackburn, en fremtrædende Spiritualist, og Mr. W. H. Harrison, redaktør af The Spiritualist. I stærkt sollys indtog mediet og de to siddende tre sider af et almindeligt bord på omkring fire fod i kvadrat. En ledig stol blev placeret på den fjerde side. Slade lagde et lille stykke blyant, omtrent på størrelse med et hvedekorn, på en tavle, og holdt skiferen ved det ene hjørne med den ene hånd under bordet fladt mod bladet. Der hørtes skrift på tavlen, og ved undersøgelsen viste det sig, at der var skrevet en kort besked. Mens dette foregik, blev siddendenes fire hænder og Slades frigjorte hænder spændt i midten af bordet. Mr. Blackburns stol blev flyttet fire eller fem tommer, mens han sad på den, og ingen andre end ham selv rørte den. Den ledige stol på den fjerde side af bordet sprang engang i luften og slog sit sæde mod underkanten af bordet. To gange passerede en naturtro hånd foran Mr. Blackburn, mens begge Slades hænder var under observation. Mediet holdt en harmonika under bordet, og mens hans anden hånd var frit udsyn på bordet, blev der spillet "Hone, Sweet Home". Mr. Blackburn holdt derefter harmonikaen på samme måde, da instrumentet blev trukket kraftigt ud og én tone lød. Mens dette skete, var Slades hænder på bordet. Til sidst løftede de tre tilstedeværende deres hænder en fod over bordet, og den rejste sig, indtil den rørte deres hænder. Ved et andet møde samme dag rejste en stol sig omkring fire fod, da ingen rørte ved den, og da Slade hvilede den ene hånd på toppen af Miss Blackburns stol, blev hun og stolen hævet omkring en halv meter fra gulvet.

Mr. Stinton Moses beskriver således et tidligt møde, som han havde med Slade:

En middagssol, varm nok til at stege en, strømmede ind i stuen; bordet blev afdækket; mediet sad med hele sin krop i fuldt udsyn; der var intet menneske til stede undtagen mig selv og ham. Hvilke forhold kunne være bedre? Rappene var øjeblikkelige og højlydte, som om de blev lavet af en stærk mands knyttet næve. Slate-skrivningen fandt sted under enhver foreslået tilstand. Det kom på en tavle, som Dr. Slade og mig selv holdt; på en holdt af mig selv alene i bordets hjørne længst fra mediet; på en tavle, som jeg selv havde medbragt, og som jeg selv holdt. Sidstnævnte skrift optog en del tid i produktionen, og blyantens rasende støj i form af hvert ord var tydeligt hørbar. En stol overfor mig var hævet omkring 18 centimeter fra gulvet; min tavle blev taget ud af min hånd og frembragt på den modsatte side af bordet, hvor hverken dr. Slade eller jeg kunne nå den; harmonikaen spillede hele vejen rundt om mig

, mens lægen holdt den i den nederste del, og til sidst, ved et berøring fra sin hånd på ryggen af min stol, blev jeg leviteret, stol og det hele, nogle centimeter.

Hr. Stinton Moses var selv et magtfuldt medium, og dette faktum hjalp uden tvivl forholdene. Han tilføjer:

Jeg har set alle disse fænomener og mange andre flere gange før, men jeg har aldrig set dem opstå hurtigt og fortløbende ved højlys dag. Hele seancen strakte sig ikke over mere end en halv time, og der skete ingen ophør af fænomenerne fra først til sidst.*

* The Spiritualist, Vol. IX, s. 2.

Alt gik godt i seks uger, og London var fuld af nysgerrighed med hensyn til Slades kræfter, da der kom en akavet afbrydelse.

Tidligt i september 1876 havde professor Ray Lankester sammen med Dr. Donkin to møder med Slade, og ved anden lejlighed, da han greb tavlen, fandt han skrivning på den, da ingen skulle have fundet sted. Han var helt uden erfaring med psykisk forskning, ellers ville han have vidst, at det er umuligt at sige, i hvilket øjeblik skrivning sker i sådanne seancer. Indimellem ser det ud til, at et helt ark med skrift falder ud på et øjeblik, mens forfatteren andre gange tydeligt har hørt blyanten ridse fra linje til linje. For Ray Lankester virkede det imidlertid som et klart tilfælde af bedrageri, og han skrev et brev til The Times*, hvor han fordømte Slade og retsforfulgte ham også for at have skaffet penge under falske forudsætninger. Svar på Lankesters brev og støtte til Slade kom fra Dr. Alfred Russel Wallace, Professor Barrett og andre. Dr. Wallace påpegede, at professor Lankesters beretning om, hvad der skete, var så fuldstændig ulig det, der skete under hans eget besøg på mediet, såvel som serjeant Cox, Dr. Carter Blake og mange andres registrerede oplevelse, at han kun kunne se efter. på det som et slående eksempel på Dr. Carpenters teori om forudfattede ideer, siger han: "Professor Lankester gik med den faste overbevisning om, at alt, hvad han ville se, ville være bedrageri, og han mener, at han så bedrageri i overensstemmelse hermed." Professor Lankester viste sin partiskhed, da han i sit brev til The Times sagde i sit brev til The Times: "Den britiske sammenslutnings diskussioner har været læst for British Association den 12. september af professor Barrett, hvori han behandlede spirituelle fænomener. forringet af indførelsen af spiritualisme."

* 16. september 1876.

Professor Barrett skrev, at Slade havde et klar svar, baseret på hans uvidenhed om, hvornår skrivningen faktisk fandt sted. Han beskriver et meget bevisligt møde, han havde, hvor skiferen hvilede på bordet med albuen hvilende på den. Den ene af Slades hænder blev holdt af ham, og fingrene på mediets anden hånd hvilede let på skiferens overflade. På denne måde opstod skrivning på undersiden af skiferen. Professor Barrett taler endvidere om en fremtrædende videnskabelig ven, der fik skrivning på et rent blad, da det blev holdt helt af ham, idet begge mediets hænder var på bordet. Sådanne tilfælde må helt sikkert virke absolut afgørende for den uvildige læser, og det vil være klart, at hvis det positive er fast etableret, har lejlighedsvis påstande om negativt ingen betydning for den generelle konklusion.

Slades retssag fandt sted ved Bow Street politidomstol den oktober t, 1876, for Mr. Flowers, dommeren. Mr. George Lewis retsforfulgt og Mr. Munton mødte op til forsvaret. Beviser til fordel for ægtheden af Slades mediums-kab blev givet af Dr. Alfred Russel Wallace, Serjeant Cox, Dr. George Wyld og en anden, kun fire vidner var tilladt. Dommeren beskrev vidneudsagnet som "overvældende" med hensyn til beviserne for fænomenerne, men da han afsagde dom, udelukkede han alt andet end Lankesters og hans ven Dr. Donkins beviser, idet han sagde, at han må basere sin beslutning på "slutninger, der skal drages fra naturens kendte gang." En udtalelse fra hr. Maskelyne, den velkendte tryllekunstner, om, at bordet, som Slade brugte, var et trick-bord, blev modbevist af beviserne fra arbejderen, der lavede det. Dette bord kan nu ses på London Spiritualist Alliances kontorer, og man undrer sig over et vidnes frækhed, der kunne bringe en anden mands frihed i fare ved at udtale sig så falsk, som må have haft en kraftig indflydelse på retssagen. I lyset af beviserne fra Ray Lankester, Donkin og Maskelyne er det faktisk svært at se, hvordan Mr. Flowers kunne undlade at dømme, for han ville med sandhed og fornuft sige: "Det, der er foran domstolen, er ikke det, der har skete ved andre lejligheder - hvor overbevisende disse fremtrædende vidner end måtte være - men hvad der skete ved denne særlige lejlighed, og her har vi to vidner på den ene side og kun fangen på den anden." "Trick-bordet" afgjorde nok sagen.

Slade blev i henhold til vagrationsloven idømt tre måneders fængsel med hårdt arbejde. Der blev anket, og han blev løsladt mod kaution. Da ankesagen kom til behandling, blev dommen ophævet på et teknisk punkt. Det kunne/kan være

påpegede, at selvom han undslap på et teknisk punkt, nemlig at ordene "ved palmistry eller på anden måde", som optrådte i statuten, var blevet udeladt, må det ikke antages, at hvis det tekniske punkt havde svigtet, ville han måske ikke være sluppet for realiteterne af hans sag. Slade, hvis helbred var blevet alvorligt påvirket af belastningen af retssagen, forlod England til kontinentet en dag eller to senere. Fra Haag skrev Slade efter et par måneders hvile til professor Lankester og tilbød at vende tilbage til London og give ham udtømmende private prøver på betingelse af, at han kunne komme uden overgreb. Han fik intet svar på sit forslag, som bestemt ikke er en skyldig mands.

En oplyst vidnesbyrd til Slade fra London Spiritualists i 1877 beskriver:

I lyset af den beklagelige afslutning af Henry Slades besøg her i landet, ønsker vi undertegnede at registrere vores høje opfattelse af hans mediums-kab og vores afvisning af den behandling, han har gennemgået.

Vi betragter Henry Slade som et af de mest værdifulde testmedier, der nu lever. De fænomener, der opstår i hans nærvær, udvikles med en hurtighed og regelmæssighed, som sjældent kan måle sig med....

Han efterlader os ikke blot ubesmittet i omdømme af den sene sagsgang i vores domstole, men med en masse vidnesbyrd til hans fordel, som sandsynligvis ikke kunne have været fremkaldt på anden måde.

Dette er underskrevet af hr. Alexander Calder (præsident for British National Association of Spiritualists) og en række repræsentative Spiritualister. Uheldigvis er det dog Noes, ikke Ayes, der har pressens øre, og selv nu, halvtreds år senere, ville det være svært at finde et blad, der er oplyst nok til at yde manden retfærdighed.

Spiritualister viste imidlertid stor energi ved at støtte Slade. Før retssagen blev der rejst en Forsvarsfond, og Spiritualister i Amerika lavede et mindesmærke for den amerikanske minister i London. Mellem Bow Street-dommen og afhøringen af appellen blev der sendt et mindesmærke til indenrigsministeren, der protesterede mod regeringens handling ved at føre anklagemyndigheden. Kopier af dette blev sendt til alle medlemmer af den lovgivende forsamling, til alle Middlesex-dømmerne, til forskellige medlemmer af Royal Society og andre offentlige organer. Miss Kislingbury, sekretæren for National Association of Spiritualists, sendte en kopi til dronningen.

Efter at have givet vellykkede seancer i Haag, tog Slade til Berlin i november 1877, hvor han skabte den største interesse. Man sagde, at han ikke kunne tysk, men alligevel dukkede beskeder på tysk op på tavlerne og blev skrevet med det femtende århundredes tegn. Berliner Fremdenblatt af 10. november 1877 skrev: "Siden hr. Slades ankomst til Kronprinz Hotel har den største del af den uddannede verden i Berlin lidt af en epidemi, som vi kan betegne som en spirituel feber." Slade beskrev sine oplevelser i Berlin og sagde, at han begyndte med at konvertere udlejereren af hotellet fuldstændigt ved at bruge sidstnævntes tavler og borde i sit eget hus. Udlejereren inviterede politimesteren og mange fremtrædende borgere i Berlin til at overvære manifestationerne, og de udtrykte sig som tilfredse. Slade skriver: "Samuel Bellachini, hoftryller for kejseren af Tyskland, havde en uges erfaring med mig gratis. Jeg gav ham fra to til tre seancer om dagen og en af dem i hans eget hus. Efter hans fulde og fuldstændige undersøgelse, han gik til en notar og aflagde ed på, at fænomenerne var ægte og ikke tricks."

Bellachinis edserklæring, som er blevet offentliggjort, bekræfter denne erklæring. Han siger, at han efter den mindste undersøgelse anser enhver forklaring ved at trylle for at være "absolut umulig." Troldmændenes adfærd synes normalt at have været bestemt af en slags fagforeningsjalousi, som om mediets resultater var en form for brud på et monopol, men denne oplyste tysker sammen med Houdin, Kellar og et par flere, har vist et mere åbent sind.

Et besøg i Danmark fulgte efter, og i december begyndte de historiske seancer med professor Zollner i Leipzig. En fuldstændig redegørelse for disse vil blive fundet i Zollners "Transcendental Physics", som er blevet oversat af hr. C. C. Massey. Zollner var professor i fysik og astronomi ved universitetet i Leipzig, og tilknyttet ham i eksperimenterne med Slade var andre videnskabelige mænd, herunder William Edward Weber, professor i fysik;

Professor Scheibner, en fremtrædende matematiker; Gustave Theodore Fechner, professor i fysik og en eminent naturfilosof, som alle, siger professor Zollner, var "fuldkommen overbevist om de observerede faktas virkelighed, helt udelukket bedrageri eller "prestidigitation." De pågældende fænomener omfattede bl.a. "fremstillingen af ægte knuder i en endeløs streng, rivningen af professor Zollners sengeskærm, forsvinden af et lille bord og dets efterfølgende nedstigning fra loftet i fuldt lys, i et privat hus

og under de observerede forhold, hvoraf det mest bemærkelsesværdige er Dr. Slades tilsyneladende passivitet under alle disse hændelser."

Visse kritikere har forsøgt at angive, hvad de anser for utilstrækkelige forholdsregler, der er observeret i disse eksperimenter. Dr. J. Maxwell, den skarpe franske kritiker, giver et glimrende svar på sådanne indvendinger. Han påpeger*, at fordi dygtige og samvittighedsfulde psykiske efterforskere har undladt at angive eksplicit i deres rapporter, at enhver hypotese om svindel er blevet undersøgt og afvist i den tro, at "deres implicite bekræftelse af kendsgerningens virkelighed forekom dem tilstrækkeligt." og for at forhindre, at deres rapporter bliver for uhåndterlige, tøver dog fængslede kritikere ikke med at fordømme dem og foreslå muligheder for bedrageri, som er helt utilladelige under de observerede forhold.

* Metapsyriske fænomener (Oversættelse 1905), s. 405.

Zollner gav et værdigt svar på antagelsen om, at han var blevet narret i disse snorebindingseksperimenter: "Hvis ikke desto mindre grundlaget for denne kendsgerning, som er udledt af mig på grund af en udvidet rumopfattelse, skulle benægtes, kun en anden Slags forklaring ville blive tilbage, som udspringer af en moralsk kodeks, som i øjeblikket, det er sandt, er ganske sædvanligt. Snore var forseglede, var enten almindelige bedragere eller var ikke i besiddelse af vore sunde sanser nok til at opfatte, om hr. Slade selv, før snorene blev forseglede, havde bundet dem i knob. Diskussionen om en sådan hypotese ville dog nej længere tilhøre videnskabens herredømme, men ville falde ind under kategorien social anstændighed."*

* Massey's Zollner, s. 20-21.

Som et eksempel på de hensynsløse udtalelser fra modstandere af spiritualisme kan det nævnes, at hr. Joseph McCabe, som kun er næst efter amerikaneren Houdini for vilde unøjagtigheder, taler om Zollner* som "en ældre og purblind professor", hvorimod han døde i 1882, i sit otteogfyrre år, og hans forsøg med Slade blev udført i 1877-78, da denne fornemme videnskabsmand var i vigør af sit åndsliv.

"Spiritualisme. En populær historie fra 1847," s. 161.

Hidtil har modstandere presset på deres fjendskab, at det endda er blevet sagt, at Zollner var sindssyg, og at hans død, som indtraf nogle år senere, var ledsaget af hjernesvaghed. En forespørgsel fra Dr. Funk bragte denne sag i ro, selvom det desværre er let at få injurier af denne art i omløb og meget svært at få fat i modsætningerne. Her er dokumentet:*

Dit brev stilet til universitetets rektor, 20. oktober 1903, modtaget. Rektor for dette Universitet blev indsat her efter Zollners Død og havde intet personligt Bekendtskab med ham; men Oplysninger modtaget fra Zollners Kolleger angiver, at han under hele sine Studier paa Universitetet her indtil sin Død var sundt sind; desuden i bedste velgående. Årsagen til hans død var en hjerneblødning om morgenen den 25. april 1882, mens han spiste morgenmad med sin mor, og som han døde kort efter. Det er rigtigt, at professor Zollner var en ivrig tilhænger af Spiritualisme, og som sådan var i tæt relation til Slade.

(Dr.) KARL BUCHER, professor i statistik og nationaløkonomi ved universitetet.

"Enkens mide," s. 276.

Den vældige kraft, der af og til viser sig, når forholdene er gunstige, viste sig en gang i nærværelse af Zollner, Weber og Scheibner, alle tre professorer ved universitetet. Der var en stærk træskærm på den ene side af rummet:

Et voldsomt knæk hørtes pludselig som ved afladningen af et stort batteri af Leyden-krukker. Ved at dreje med en vis alarm i retning af lyden faldt den førnævnte skærm fra hinanden i to stykker. De stærke træskruer, en halv tomme tykke, blev revet fra oven og nedefra, uden at Slade havde nogen synlig kontakt med skærmen. De knækkede dele var mindst fem fod væk fra Slade, som havde ryggen mod skærmen; men selv om han havde tænkt sig at rive den ned ved en smart udtænkt sidebevægelse, havde det været nødvendigt at fastgøre den på den modsatte side. Som det var, stod skærmen ret usammenhængende, og træets årer var parallelt med aksens af de cylindriske træbefæstelser, kunne løsrivningen kun ske ved en kraft, der virkede på langs af den pågældende del. Vi var alle forbavsede over denne uventede og voldsomme manifestation af mekanisk kraft, og spurgte Slade, hvad det hele betød; men han trak kun på skuldrene og sagde, at sådanne fænomener af og til, om end noget sjældent, fandt sted i hans nærhed. Mens han talte, anbragte han, mens han stadig stod, et stykke skifer-blyant på den polerede overflade af bordet, lagde en tavle over det, købt og rengjort af mig selv, og trykkede på de fem spredte fingre på hans

højre hånd på oversiden af tavlen, mens hans venstre hånd hvilede på midten af bordet. Skrivningen begyndte på den indre overflade af tavlen, og da Slade vendte den op, blev følgende sætning skrevet på engelsk: "Det var ikke vores hensigt at gøre skade. Tilgiv hvad der er sket." Vi var desto mere overraskede over fremstillingen af skriften under disse omstændigheder, for vi bemærkede især, at begge Slades hænder forblev ganske ubevægelige, mens skrivningen stod på.*

* Transcendental Fysik, s. 34, 35.

I sit desperate forsøg på at forklare denne hændelse siger Mr. McCabe, at skærmen uden tvivl var knækket før og fastgjort sammen bagefter med tråd. Der er virkelig ingen grænse for de vantros godtroenhed.

Efter en meget vellykket serie af seancer i St. Petersburg vendte Slade tilbage til London et par dage i 1878 og fortsatte derefter til Australien. En interessant beretning om hans arbejde der er at finde i Mr. James Curtis' bog, "Rustlings in the Golden City." Så vendte han tilbage til Amerika. I 1885 optrådte han for Seybert-kommissionen i Philadelphia, og i 1887 besøgte

han igen England under navnet "Dr. Wilson", skønt det var velkendt, hvem han var. Formentlig skyldtes hans alias en frygt for, at den gamle procedure ville blive fornyet.

Ved de fleste af sine seancer udviste Slade clairvoyante kræfter, og materialiserede hænder var en velkendt begivenhed. I Australien, hvor de psykiske forhold er gode, havde han materialiseringer. Mr. Curtis siger, at mediet protesterede mod at sidde for denne form for manifestation, fordi det gjorde ham svag for en tid, og fordi han foretrak at give seancer i lyset. Han indvilligede dog i at prøve med hr. Curtis, som således beskriver, hvad der fandt sted i Ballarat i Victoria:

Vores første test af åndens udseende i form fandt sted på Lester's Hotel. Jeg placerede bordet omkring fire eller fem meter fra rummets vestvæg. Hr. Slade sad for enden af bordet længst fra væggen, mens jeg indtog min position på nordsiden. Gaslyset var nedtonet, ikke så meget, men at enhver genstand i rummet tydeligt kunne ses. Vores hænder var placeret over hinanden i en enkelt bunke. Vi sad meget stille omkring ti minutter, da jeg observerede noget som en lille tåget sky mellem mig selv og væggen. Da min opmærksomhed først blev henledt på dette fænomen, handlede det om størrelsen og farven af en herres højkronede, hvidgrå filthat. Dette sky lignende udseende voksede hurtigt og blev forvandlet, da vi så en kvinde foran os – en dame. Det således formede væsen, og næsten perfektioneret, rejste sig fra gulvet til toppen af bordet, hvor jeg mest tydeligt kunne observere konfigurationen. Armene og hænderne var elegant formet; panden, munden, næsen, kinderne og det smukke brune hår viste sig harmonisk, hver del i overensstemmelse med helheden. Kun øjnene var tilsløret, fordi de ikke kunne materialiseres fuldstændigt. Fødderne var indkapslet i hvide satinsko. Kjolen glødede i lys og var den smukkeste, jeg nogensinde har set, farven var lys, skinnende sølvgrå eller grålig skinnende hvid. Hele figuren var yndefuld, og draperiet perfekt. Den materialiserede ånd gled og gik rundt, hvilket fik bordet til at ryste, vibrere, rykke og vippe betydeligt. Jeg kunne også høre kjolens raslen, mens den himmelske besøgende forbigående bevægede sig fra en position eller et sted til et andet. Åndeformen, inden for to fod fra vores ubevægelige hænder, hobede sig stadig sammen i en bunke, opløstes derefter og forsvandt gradvist fra vores syn.

Forholdene ved denne smukke seance - med mediets hænder holdt hele vejen igennem og med lys nok til synlighed - virker tilfredsstillende, forudsat at vi giver vidnets ærlighed. Da forordet indeholder underbyggende vidnesbyrd fra en ansvarlig australsk regeringsemedsmand, som også taler om hr. Curtis' første ekstremt skeptiske sindstilstand, kan vi godt gøre det. Ved samme seance et kvarter senere dukkede figuren igen op:

Tilsyneladende svævede så i luften og steg på bordet, gled hurtigt omkring og bøjede sin smukke skikkelse tre gange med yndefulde buer, hver bøjede bevidst og lavt, og hovedet kom inden for seks tommer fra mit ansigt. Kjolen raslede (som silke rasler) ved hver bevægelse. Ansigtet var delvist tilsløret som før. Synligheden blev derefter usynlig og forsvandt langsomt som den tidligere materialisering.

Andre lignende seancer er beskrevet.

I lyset af de mange omfattende og stringente test, som han bestod med succes, er historien om Slades "eksponering" i Amerika i 1886 ikke overbevisende, men vi henviser til den af historiske årsager og for at vise, at sådanne hændelser ikke er udelukket fra vores

gennemgang af emnet. The Boston Herald, 2. februar 1886, står i spidsen for sin beretning: "Den berømte Dr. Slade kommer til sorg i Weston, West Virginia, skriver på tavler, der ligger på hans knæ under bordet, og flytter borde og stole med tærne." Observatører i et tilstødende rum, så gennem

oking gennem sprækken under døren så disse behændighedspræstationer udføres af mediet, selvom de tilstedeværende i rummet med ham ikke var klar over dem. Der synes imidlertid i dette som i andre tilfælde at have været hændelser, der bar tegn på bedrageri, og spirituelle var blandt dem, der fordømte ham. Ved en efterfølgende offentlig optræden for "Direct Spirit Writing" i Justice Hall, Weston, kom hr. E. S. Barrett, beskrevet som en "Spiritualist", frem og forklarede, hvordan Slades bedrageri var blevet opdaget. Slade, som blev bedt om at tage ordet, virkede forbløffet og kunne ifølge rapporten kun sige, at hvis hans anklagere var blevet bedraget, havde han været det lige så, for hvis bedraget var udført af ham, havde det været uden hans bevidsthed .

Mr. J. Simmons, Slades forretningschef, kom med en ærlig udtalelse, som synes at pege på driften af ektoplasmatisk lemmer, som år senere viste sig at være tilfældet med det berømte italienske medie, Eusapia Palladino. Han siger: "Jeg tvivler ikke på, at disse herrer så, hvad de hævder, de gjorde; men jeg er samtidig overbevist om, at Slade er lige så uskyldig i det, han er anklaget for, som du (redaktøren) selv ville have været under lignende omstændigheder. Men jeg ved, at min forklaring ikke ville have nogen vægt i en domstol af hans hænder lå på bordet og den anden holdt skiferen under bordets hjørne, en tredje hånd dukkede op med en tøjborste (som et øjeblik tidligere havde børstet mig fra knæet og opefter) midt på den modsatte kant af bordet, som var toogfyrre tommer langt." Slade og hans manager blev anholdt og løsladt mod kaution, men der ser ikke ud til at være blevet ført videre mod dem. Truesdell udtaler også i sin bog, "Spiritualism, Bottom Facts," at han så Slade udføre bevægelsen af objekter med sin fod, og han beder sine læsere om at tro, at mediet gav ham en fuld tilståelse af, hvordan alle hans manifestationer blev produceret. Hvis Slade nogensinde virkelig gjorde dette, kan det sandsynligvis skyldes et udbrud af utidssvarende letsind fra hans side i forsøget på at narre en bestemt type efterforsker ved at give ham præcis det, han søgte. På sådanne tilfælde kan vi anvende professor Zollners dom om Lankester-hændelsen: "De fysiske kendsgerninger, som vi observerede i så forbløffende en variation i hans tilstedeværelse, afviste på enhver rimelig grund antagelsen om, at han i et enkelt tilfælde havde søgt tilflugt i bevidst bedrag. ." Han tilføjer, hvad der bestemt var tilfældet i det særlige tilfælde, at Slade var offer for sin anklagers og sin dommers begrænsede viden.

Samtidig er der rigeligt med beviser for, at Slade degenererede generelt i den sidste del af sit liv. Promiskuøse møder med en lejesoldats genstand, de efterfølgende udmattelser og den alkoholiske stimulans, som giver en midlertidig lindring, alt sammen på en yderst følsom organisation, havde en skadelig virkning. Denne svækkelse af karakteren med et tilsvarende helbredstab kan have ført til en formindskelse af hans psykiske kræfter og øget fristelsen til at ty til tricks. Når man tager alt hensyn til vanskeligheden ved at skelne, hvad der er svindel, og hvad der er af grov psykisk oprindelse, efterlades et ubehageligt indtryk på sindet af beviserne givet i Seybert-kommissionen og af det faktum, at spirituelle på stedet burde have fordømt hans handling. Menneskelig skrøbelighed er imidlertid én ting, og psykisk magt er en anden. De, der søger beviser for det sidste, vil finde rigeligt i de år, hvor manden og hans kræfter begge var på deres top.

Slade døde i 1905 på et sanatorium i Michigan, hvortil han var blevet sendt af de amerikanske spirituelle, og meddelelsen blev efterfulgt af den sædvanlige slags kommentarer i London Press. The Star, som har en ond tradition i psykiske spørgsmål, trykte en opsigtsvækkende artikel med overskriften "Spook Swindles", der gav en forvansket beretning om Lankester-anklagemyndigheden på Bow Street. Med henvisning til dette siger Light*:

Selvfølgelig er det hele en hash af uvidenhed, uretfærdighed og fordomme. Vi bryder os ikke om at diskutere det eller at bestride det. Det ville være nytteløst at gøre det af hensyn til de uretfærdige, uvidende og fordomsfulde, og det er ikke nødvendigt for dem, der ved det. Det er tilstrækkeligt at sige, at The Star kun giver endnu et eksempel på vanskeligheden ved at få alle fakta frem for offentligheden; men de fordomsfulde aviser har sig selv skyld i deres uvidenhed eller unøjagtighed.

* 1886, s. 433.

Det er historien om Davenport Brothers og Maskelyne igen.

Hvis Slades karriere er svær at vurdere, og hvis man er tvunget til at indrømme, at selv om der var en overvældende overvægt af psykiske resultater, var der også en rest, som efterlod det ubehagelige indtryk, at mediet kunne supplere sandheden med svindel, må den samme indrømmelse være må gøres

ade i tilfældet med mediet Monck, der spillede en betydelig rolle i nogle år i halvfjerdserne. Af alle medier er ingen sværere at vurdere, for på den ene side er mange af hans resultater hævet over enhver tvivl, mens der hos nogle få synes at være en absolut sikkerhed for uærlighed. I hans tilfælde, som i Slades, var der fysiske årsager, der kunne forklare en degeneration af de moralske og psykiske kræfter.

Illustration

Francis Ward Monck.

Monck var en ikke-konformistisk præst, en yndlingselev af den berømte Spurgeon. Ifølge hans egen beretning havde han fra barnsben været udsat for psykiske påvirkninger, som tog til med hans vækst. I 1873 annoncerede han sin tilslutning til Spiritualisme og holdt en adresse i Cavendish Rooms. Kort efter begyndte han at give demonstrationer, som ser ud til at have været ulønnede og blev givet i lyset. I 1875 foretog han en turné gennem England og Skotland, hans forestillinger vakte stor opmærksomhed og debat, og i 1876 besøgte han Irland, hvor hans kræfter var rettet mod helbredelse. Derfor var han normalt kendt som "Dr." Monck, en kendsgerning, som naturligvis vakte en vis protest fra lægestanden.

Dr. Alfred Russel Wallace, en yderst kompetent og ærlig iagttagere, har givet en beretning om en materialiseringsseance med Monck, som ser ud til at være så kritiksikker, som sådan noget kunne være. Ingen efterfølgende mistanke eller overbevisning kan nogensinde eliminere et så uomtvisteligt tilfælde af psykisk magt. Det skal bemærkes, hvor langt virkningerne var i overensstemmelse med de efterfølgende demonstrationer af ekto-plasmatiske udstrømning i

tilfældet med Eva og andre moderne medier. Dr. Wallaces ledsagere ved denne lejlighed var hr. Stainton Moses og hr. Hensleigh Wedgwood. Dr. Wallace skriver:

Illustration

Alfred Russel Wallace.

Det var en lys sommereftermiddag, og alt skete i fuld dagslys. Efter en lille samtale syntes Monck, der var klædt i det sædvanlige gejstlige sorte, at gå i trance; så rejste sig et par meter foran os, og efter lidt tid pegede han på siden og sagde: "Se."

Vi så der en svag hvid plet på hans frakke i venstre side. Denne blev lysere og så ud til at flimre og strække sig både opad og nedad, indtil den meget gradvist dannede en uklar søjle, der strækker sig fra hans skulder til hans fødder og tæt på hans krop.

Dr. Wallace fortsætter med at beskrive, hvordan den uklare skikkelse til sidst antog formen af en tykt draperet kvinde, som efter et kort mellemrum så ud til at være absorberet i mediets krop.

Han tilføjer: "Hele processen med dannelsen af en indhyllet skikkelse blev set i fuldt dagslys."

Mr. Wedgwood forsikrede ham om, at han havde ført endnu mere bemærkelsesværdige manifestationer af denne art sammen med Monck, da mediet var i en dyb trance og i fuldt udsyn.

Det er helt umuligt efter sådanne beviser at tvivle på mediets magt på det tidspunkt. Ærke diakon Colley, som havde set lignende udstillinger, tilbød en præmie på tusind pund til hr. J. N. Maskelyne, den berømte tryllekunstner, hvis han kunne duplikere forestillingen. Denne udfordring blev accepteret af Mr. Maskelyne, men beviserne viste, at efterligningen ikke havde nogen relation til originalen. Han forsøgte at få en afgørelse ved domstolene, men dommen var imod ham.

Det er interessant at sammenligne beretningen fra Russel Wallace og oplevelsen senere af en kendt amerikaner, dommer Dailey. Denne herre skrev*:

Da vi kiggede på Dr. Moncks side, så vi, hvad der lignede en opaliserende masse af kompakt damp, der kom frem lige under hans hjerte på venstre side. Det øgedes i volumen, steg op og strakte sig nedad, de øverste dele tog form af et barnehoved, og ansigtet adskilte sig som et lille barns, jeg havde mistet omkring tyve år tidligere. Den forblev kun i denne form et øjeblik, og forsvandt så pludselig, og syntes øjeblikkeligt at blive absorberet i doktorens side. Dette bemærkelsesværdige fænomen blev gentaget fire eller fem gange, i hvert tilfælde var materialiseringen mere tydelig end den foregående. Dette blev vidne til af alle i rummet, med gas, der brændte tilstrækkeligt stærkt til, at hver genstand i rummet var tydeligt synlig.

Det var et fænomen, der sjældent ses, og det har gjort det muligt for alle, der så det, at stå inde for, ikke blot den bemærkelsesværdige magt, som Dr. Monck besad som et materialiserende medium, men med hensyn til den vidunderlige måde, hvorpå en ånd trækker ud.

* Lysets Banner, 15. december 1881.

Det er sikkert forgæves efter et sådant vidnesbyrd at benægte, at Monck faktisk havde store psykiske kræfter.

Bortset fra materialiseringer var Dr. Monck et bemærkelsesværdigt medie til slate-skrivning. Dr. Russel Wallace siger i et brev til The Spectator*, at han sammen med Monck i et privat hus i Richmond rensede to skifer, og efter at have placeret et fragment af blyant mellem dem, bandt han dem stramt sammen med en stærk snor, på langs og på tværs, i en måde, der forhindrede enhver bevægelse.

Jeg lagde dem så fladt på bordet uden at miste dem af syne et øjeblik. Dr. Monck placerede begge hænderes fingre på dem, medens

hile jeg og en dame, der sad overfor, lagde hænderne på tavlernes hjørner. Fra denne position blev vores hænder aldrig flyttet, før jeg løsnede tavlerne for at konstatere resultatet.

* 7. oktober 1877.

Monck bad Wallace om at nævne et ord, der skulle skrives på tavlen. Han valgte ordet "Gud" og besluttede som svar på en anmodning, at det skulle være længdeveje på tavlen. Lyden af skrift blev hørt, og da mediets hænder blev trukket tilbage, åbnede Dr. Wallace tavlerne og fandt på den nederste det ord, han havde bedt om og skrevet på den måde, han bad om.

Dr. Wallace siger:

De væsentlige træk ved dette eksperiment er, at jeg selv rensede og bandt tavlerne; at jeg holdt mine hænder på dem hele tiden; at de aldrig et Øjeblik gik ud af mit Øje; og at jeg navngav det ord, der skulle skrives, og måden at skrive det på, efter at de således var sikret og holdt af mig.

Mr. Edward T. Bennett, assisterende sekretær for Society for Psychical Research, tilføjer til denne beretning: "Jeg var til stede ved denne lejlighed og bekræfter, at Mr. Wallaces beretning om, hvad der skete, er korrekt."

En anden god test er beskrevet af hr. W. P. Adshead fra Belper, en velkendt efterforsker, som siger om en seance afholdt i Derby den 18. september 1876:

Der var otte personer til stede, tre damer og fem herrer. En dame, som doktor Monck aldrig før havde set, fik en tavle givet til hende af en sitter, som hun undersøgte og fandt ren. Skiferblyanten som lå på bordet få minutter før vi satte os, kunne ikke findes. En efterforsker foreslog, at det ville være en god test, hvis en blyant blev brugt.

Derfor blev der sat en blyant på tavlen, og damen holdt begge under bordet. Lyden af skrift blev øjeblikkeligt hørt, og på få sekunder var der skrevet en kommunikation, der fyldte den ene side af tavlen. Skriften foregik i bly og var meget lille og pæn og hentydede til en strengt privat sag.

Her var tre prøver på én gang. (1) Skrivning blev opnået uden at mediet (eller nogen anden person end damen), rørte tavlen fra først til sidst. (2) Den blev skrevet med blyant efter spontant forslag fra en anden fremmed. (3) Det gav en vigtig testkommunikation vedrørende et spørgsmål, der var strengt privat. Dr. Monck rørte ikke så meget som tavlen fra først til sidst.

Mr. Adshead taler også om fysiske fænomener, der opstår frit med dette medie, når hans hænder var tæt indesluttet i et apparat kaldet "stokkene", som ikke tillod bevægelse af en tomme i nogen retning.

I år 1876 foregik Slade-processen i London, som allerede beskrevet, og eksponeringer var i luften. Når man overvejer følgende ret gådefulde og bestemt mistænkelige sag, skal man huske, at når en mand, der er en offentlig udøver, en tryllekunstner eller en hypnotist, kan udgive sig for at have afsløret et medie, vinder han en værdifuld offentlig reklame og tiltrækker sig alle den meget talrige del af samfundet, der ønsker at se sådan en eksponering. Det er kun rimeligt at have dette for øje, når man bestræber sig på at holde vægten retfærdig, hvor der er en beviskonflikt.

I dette tilfælde var tryllekunstneren og mesmeristen én loge, og anledningen var en seance afholdt i Huddersfield den 3. november 1876. Mr. Lodge forlangte pludselig, at mediet blev ransaget. Monck, hvad enten han frygtede overfald eller for at redde sig selv, løb ovenpå og låste sig inde på sit værelse. Derefter faldt han ned fra sit vindue og tog til politikontoret, hvor han indgav en klage over sin behandling. Døren til hans soveværelse var blevet tvunget, og hans ejendele blev gennemsøgt, med det resultat, at et par udstoppede handsker blev fundet. Monck hævdede, at disse handsker var blevet lavet til et foredrag, hvor han havde afsløret forskellen mellem tryllekunst og mediumskab. Alligevel, som et spiritualistblad bemærkede dengang:

Fænomenerne med hans mediumskab hviler slet ikke på hans retfærdighed. Hvis han var den største slyngel og den mest dygtige tryllekunstner, der blev rullet ind i en, ville det ikke rede gøre for de manifestationer, der er blevet rapporteret om ham.

Monck blev idømt tre måneders fængsel og påstås at have afgivet en tilståelse over for hr. Lodge.

Efter sin løsladelse fra fængslet holdt Monck en række testmøder med Stainton Moses, hvor der opstod bemærkelsesværdige fænomener.

Lette kommentarer:

De, hvis navne vi har nævnt som vidnesbyrd om ægtheden af Dr. Moncks mediumskab, er velkendte af de ældre spiritualister som ivrige og omhyggeligt forsigtige forsøgspersoner, og hr. Hensleigh Wedgwoods navn vejede meget, da han var kendt som en videnskabsmand, og var svoger til Charles Darwin.

Der er et element af tvivl om Huddersfield-sagen, da anklageren på ingen måde var en upartisk person, men Sir William Barretts vidneudsagn gør det klart, at Monck nogle gange faldt til bevidste og koldblodige tricks. Sir William skriver:

Jeg fangede "Dr." i et groft bedrageri, et stykke hvid musselin på en tråddramme med en sort tråd vedhæftet

d, bliver brugt af mediet til at simulere en delvist materialiseret spiritus.*

*S.P.R. Proceedings, Vol. IV., s. 38 (fodnote).

En sådan afsløring, der kommer fra en så sikker kilde, vækker en følelse af afsky, som opfordrer en til at smide hele beviset om manden i papirkurven. Man skal dog være tålmodig og rimelig i sådanne sager. Moncks tidligere seancer, som det tydeligt er blevet vist, var i godt lys, og enhver sådan klodset mekanisme var udelukket. Vi må ikke argumentere for, at fordi en mand engang smeder, har han derfor aldrig underskrevet en ærlig check i sit liv. Men vi må klart indrømme, at Monck var i stand til at bedrage, at han ville tage den nemmere vej, når tingene var vanskelige, og at hver af hans manifestationer burde kontrolleres nøje.

XIV. — KOLLEKTIV UNDERSØGELSE AF SPIRITUALISME

FLERE udvalg har på forskellige tidspunkter siddet om emnet Spiritualisme. Af disse er de to vigtigste det fra Dialectical Society i 1869-70 og Seybert-kommissionen i 1884, den første britiske og den anden amerikaner. Hertil kan føjes det franske samfunds Institut General Psychologique i 1905-8. På trods af intervallerne mellem disse forskellige undersøgelser vil det være bekvemt at behandle dem i et enkelt kapitel, da visse fælles bemærkninger gælder for hver af dem.

Der er åbenlyse vanskeligheder i vejen for kollektive undersøgelser - vanskeligheder, som er så alvorlige, at de næsten er uoverstigelige. Når en Crookes eller en Lombroso udforsker emnet, sidder han enten alene med mediet, eller han har andre med sig, hvis viden om psykiske forhold og love kan være til hjælp i sagen. Sådant er det normalt ikke med disse udvalg. De forstår ikke, at de selv er en del af eksperimentet, og at det er muligt for dem at skabe sådanne utålelige vibrationer og at omgive sig med en så negativ atmosfære, at disse ydre kræfter, som er styret af meget bestemte love, er ude af stand til at trænge igennem det. Det er ikke forgæves, at de tre ord "en enstemmig" er interpoleret i beretningen om den apostoliske siddende i overrummet. Hvis et lille stykke metal kan forstyrre en hel magnetisk installation, så kan en stærk negativ psykisk strøm ødelægge en psykisk cirkel. Det er af denne grund, og ikke på grund af nogen overlegen godtroenhed, at praktiserende spirituelle konstant opnår sådanne resultater, som aldrig opnås af blotte forskere. Dette kan også være grunden til, at den ene komité, hvor spirituelle var ret godt repræsenteret, var den, der opnåede de mest positive resultater. Dette var den komité, som blev valgt af Dialectical Society of London, en komité, som begyndte sine udforskninger tidligt i 1869 og fremlagde sin rapport i 1871. Hvis sund fornuft og de almindelige bevislove var blevet fulgt ved modtagelsen af denne rapport, ville fremskridt for psykisk sandhed ville være blevet fremskyndet med halvtreds år.

34 gentlemen of standing blev udpeget i denne komité, og mandatet var "at undersøge de fænomener, der påstås at være åndelige manifestationer." Flertallet af medlemmerne var bestemt i humør til at afsløre et bedrageri, men de stødte på en mængde beviser, som ikke kunne ses bort fra, og de sluttede med at hævde, at "emnet er værdig til mere seriøs opmærksomhed og omhyggelig undersøgelse, end det hidtil har gjort. modtaget." Denne konklusion overraskede samfundet, som de repræsenterede, så, at de ikke kunne få det til at offentliggøre resultaterne, så komiteen offentliggjorde dem på en livlig måde for deres egen regning, og gav dermed permanent dokumentation for en yderst interessant undersøgelse.

Medlemmerne af komiteen var hentet fra mange forskellige erhverv og omfattede en doktor i guddommelighed, to læger, to kirurger, to civilingeniører, to stipendiater fra videnskabelige selskaber, to advokater og andre velrenommerede. Rationalisten Charles Bradlaugh var medlem. Professor Huxley og G. H. Lewes, George Eliots gemalinde, blev inviteret til at samarbejde, men begge nægtede, Huxley udtalte i sit svar, at "hvis fænomenerne er ægte, interesserer de mig ikke" - et diktum, der viste, at dette stor og klar mand havde sine begrænsninger.

De seks underudvalg sad fyrré melodier under testforhold, ofte uden hjælp fra et professionelt medie, og med fuld ansvarsfølelse var de enige om, at følgende punkter så ud til at være etableret

"1. At lyde af meget varieret karakter, der tilsyneladende stammer fra møbler, gulvet og rummets vægge - de vibrationer, der ledsager lydene, der ofte tydeligt kan opfattes ved berøring - opstår uden at være frembragt af muskulær handling eller mekanisk påvirkning. .

"2. At bevægelser af tunge kroppe finder sted uden mekanisk påvirkning af nogen art eller tilstrækkelig udøvelse af muskelkraft af de tilstedeværende personer, og ofte uden kontakt eller forbindelse med nogen person.

"3. At disse lyde og bevægelser ofte forekommer

på de tidspunkter og på den måde, de tilstedeværende efterspørger, og ved hjælp af en simpel signalkode, besvare spørgsmål og præcisere sammenhængende kommunikation.

"4. At de således opnåede svar og meddelelser for det meste er af almindelig karakter; men der er undertiden korrekt givet fakta, som kun er kendt af en af de tilstedeværende personer.

"5. At de omstændigheder, hvorunder fænomenerne opstår, er variable, det mest fremtrædende faktum er, at tilstedeværelsen af visse personer synes nødvendig for deres forekomst, og andres generelt ugunstige; men denne forskel synes ikke at afhænge af nogen tro eller vantro over for fænomenerne.

"6. At forekomsten af fænomenerne alligevel ikke er sikret ved tilstedeværelsen eller fraværet af sådanne personer henholdsvis."

Rapporten opsummerer kort som følger de modtagne mundtlige og skriftlige beviser, som ikke blot vidner om fænomener af samme karakter som underudvalgene, men om andre af en mere varieret og ekstraordinær karakter:

"1. Tretten vidner udtaler, at de har set tunge kroppe - i nogle tilfælde mænd - stige langsomt i luften og forblive der i nogen tid uden synlig eller håndgribelig støtte.

"2. Fjorten vidner vidner om at have set hænder eller skikkelser, der ikke hører til noget menneske, men livagtige i udseende og bevægelighed, som de nogle gange har rørt ved eller ligefrem har fat i, og som de derfor er overbevist om ikke var resultatet af bedrageri eller illusion .

"3. Fem vidner oplyser, at de er blevet berørt af en eller anden usynlig instans på forskellige dele af kroppen, og ofte efter anmodning, når hænderne på alle tilstedeværende var synlige.

"4. Tretten vidner erklærer, at de har hørt musikstykker, der er godt spillet på instrumenter, der ikke er manipuleret af nogen påviselig instans.

"5. Fem vidner oplyser, at de har set glødende kul lagt på flere personers hænder eller hoveder uden at fremkalde smerte eller svie, og tre vidner oplyser, at de har fået lavet det samme forsøg på sig selv med lignende immunitet.

"6. Otte vidner oplyser, at de har modtaget præcise oplysninger gennem rappelser, skrifter og på anden vis, hvis rigtighed på daværende tidspunkt var ukendt for dem selv eller eventuelle tilstedeværende personer, og som ved efterfølgende henvendelse viste sig at være korrekte.

"7. Et vidne erklærer, at han har modtaget en præcis og detaljeret erklæring, som dog viste sig at være fuldstændig fejlagtig.

"8. Tre vidner oplyser, at de har været til stede, da tegninger, både i blyant og farver, blev fremstillet på så kort tid og under sådanne forhold, at menneskelig handlefrihed umuliggjordes.

"9. Seks vidner erklærer, at de har modtaget information om fremtidige begivenheder, og at i nogle tilfælde er timen og minuttet for deres hændelse blevet nøjagtigt forudsagt, dage og endda uger før."

Ud over ovenstående blev der givet vidnesbyrd om trance-talende, om helbredelse, om automatisk skrivning, om indføring af blomster og frugter i lukkede rum, om stemmer i luften, om syner i krystaller og glas og om forlængelsen af den menneskelige krop.

Rapporten afsluttes med følgende bemærkninger:

Ved fremlæggelsen af deres rapport tager Deres udvalg, under hensyntagen til mange af vidnernes høje karakter og store intelligens til de mere ekstraordinære kendsgerninger, i hvilket omfang deres vidnesbyrd understøttes af underudvalgenes rapporter, og fraværet af evt. bevis for bedrageri eller vildfarelse med hensyn til en stor del af fænomenerne; og endvidere under hensyntagen til fænomenernes exceptionelle karakter, det store antal personer i enhver samfundsklasse og over hele den civiliserede verden, som mere eller mindre er påvirket af en tro på deres overnaturlige oprindelse, og til det faktum, at ingen filosofisk forklaring om dem endnu er nået frem, anser det for påhvilende dem at erklære deres

overbevisning om, at emnet er værdig til mere seriøs opmærksomhed og omhyggelig undersøgelse, end det hidtil har modtaget.

Blandt dem, der afgav vidnesbyrd eller læste papirer for udvalget, var: Dr. Alfred Russel Wallace, Mrs. Emma Hardinge, Mr. H. D. Jencken, Mr. Benjamin Coleman, Mr. Cromwell F. Varley, Mr. D.D. Home, og mesteren af Lindsay. Korrespondance blev modtaget fra Lord Lytton, Mr. Robert Chambers, Dr. Garth Wilkinson, Mr. William Howitt, M. Camille Flammarion og andre.

Komitéen havde succes med at fremskaffe beviser fra troende på fænomenerne, men det lykkedes næsten fuldstændigt, som det fremgår af dens rapport, at skaffe beviser fra dem, der tilskrev dem bedrageri eller vildfarelse.

I optegnelserne over beviserne fra over halvtreds vidner er der omfangsrige vidnesbyrd om eksistensen af fakta fra mænd og kvinder med et godt omdømme. Et vidne* mente, at det mest bemærkelsesværdige fænomen, som kom frem i lyset af udvalgets arbejde, var det ekstraordinære antal fremtrædende mænd, som viste sig at være faste tilhængere af den åndelige hypotese. Og endnu en erklæring

ed, at uanset hvilke agenturer der måtte anvendes i disse manifestationer, skulle de ikke forklares ved at henvise dem til bedrageri på den ene side eller hallucinationer på den anden side.

* Grattan Geary. E. L. Blanchard.

Et interessant sidelys om bevægelsens vækst fås af fru Emma Hardinges udtalelse om, at hun på det tidspunkt (1869) kun kendte to professionelle medier i London, selvom hun kendte flere ikke-professionelle. Da hun selv var medie, havde hun nok ret i, hvad hun sagde. Mr. Cromwell Varley påstod, at der sandsynligvis ikke var mere end hundrede kendte medier i hele kongeriget, og han tilføjede, at meget få af dem var veludviklede. Vi har her et afgørende vidnesbyrd om det store arbejde, der er udført i England af D.D. Hjemme, for hovedparten af de omvendte skyldtes hans mediums-kab. Et andet medie, der spillede en vigtig rolle, var Mrs. Marshall. Mange vidner talte om bevismøder, de havde deltaget i i hendes hus. Mr. William Howitt, den velkendte forfatter, var af den opfattelse, at spiritisme dengang havde modtaget samtykke fra omkring tyve millioner mennesker i alle lande efter personlig undersøgelse.

Det, man kan kalde beviserne for oppositionen, var slet ikke formidable. Dr. Dr. Kidd mente, at flertallet åbenbart var subjektive fænomener, og tre vidner, selv om de var overbeviste om ægtheden af hændelserne, tilskrev dem satanisk handlefrihed. Disse indvendinger blev godt besvaret af hr. Thomas Shorter, forfatter til "En sandhedssøgendes bekendelser" og sekretær for Working Men's College, i en beundringsværdig gennemgang af rapporten i Spiritual Magazine.*

* 1872, s. 3-15.

Det er værd at bemærke, at ved offentliggørelsen af denne vigtige og velovervejede rapport blev den latterliggjort af en stor del af London Press. En hæderlig undtagelse var The Spectator.

The Times-anmelder anså det for "intet mere end en lang række impotente konklusioner, garneret af en masse af det mest monstrøse affald, det nogensinde har været vores ulykke at sidde i dom over."

Morning Post sagde: "Rapporten, der er blevet offentliggjort, er fuldstændig værdiløs."

Saturday Review håbede, at rapporten ufrivilligt ville føre "til at miskreditere en af de mest utvetydigt nedværdigende overtro, der nogensinde har fundet valuta blandt fornuftige væsener."

Standarden fremsatte en fornuftig kritik, som fortjener at blive husket. Avisen gør indsigelse mod bemærkningen fra dem, der ikke tror på spiritualisme, men alligevel siger, at der kan være "noget i det," bemærker avisen klogt: "Hvis der er noget i den ud over bedrageri og idiot, er der hele en anden verden i det."

Daily News betragtede rapporten som "et vigtigt bidrag til litteraturen om et emne, som en eller anden dag, af selve antallet af dets tilhængere, vil kræve mere udvidet undersøgelse."

The Spectator tilføjede, efter at have beskrevet bogen som en yderst nysgerrig en: "Få kunne dog læse mængden af beviser indsamlet i dette bind, der viser den faste tro på virkeligheden af de påståede åndelige fænomener, som en række individer besidder hæderlig og retskaffen karakter, uden også at være enig med hr. Jeffrey's mening, at de bemærkelsesværdige fænomener, der er vidne til, hvoraf nogle ikke var blevet sporet til bedrageri eller vildfarelse, og det indsamlede vidnesbyrd fra respektable vidner, 'retfærdiggør forsøgspersonens anbefaling til yderligere forsigtighed efterforskning.'"

Dette er kun korte uddrag af længere meddelelser i nogle få af London-aviserne - der var mange andre - og hvor slemme de end er, indikerer de ikke desto mindre en holdningsændring fra pressens side, som havde været vane. at ignorere emnet helt.

Det skal huskes, at rapporten kun beskæftigede sig med det fænomenale aspekt af spiritualisme, og dette er efter ledende spiritualisters mening afgjort den mindre vigtige side. Kun i rapporten fra et underudvalg er det registreret, at den generelle kerne af budskaberne var, at fysisk død set i bakspejlet var en triviell sag, men at det for ånden var en genfødsel til nye eksistensoplevelser, at åndsliv var i enhver respekt menneskelig; at venskabelig omgang var lige så almindelig og behagelig som i livet; at selv om ånder interesserede sig meget for verdslige anliggender, havde de intet ønske om at vende tilbage til deres tidligere eksistenstilstand; at kommunikation med jordens venner var behagelig og ønsket af ånder, idet den var tænkt som et bevis for de første på livets fortsættelse på trods af kropslig opløsning, og at ånder ikke gjorde krav på nogen sikker profetisk magt. Disse var hovedlederne for de modtagne oplysninger.

Det vil i fremtiden være almindeligt anerkendt, at Dialektisk Selskabs Udvalg i deres tid og generation gjorde et fremragende arbejde. Den store

flertallet af medlemmerne var imod de psykiske påstande, men over for beviser, med nogle få undtagelser, såsom Dr. Edmunds, gav de efter for deres egne sansers vidnesbyrd. Der var et par eksempler på intolerance, såsom Huxleys ulykkelige diktum og Charles Bradlaugh's erklæring om, at han ikke engang ville undersøge visse ting, fordi de var i området for det umulige, men i det hele taget var underudvalgenes teamarbejde fremragende.

Der findes i rapporten fra Dialektisk Selskabs Komité en lang artikel af Dr. Edmunds, en modstander af Spiritualisme, og til hans kollegers resultater. Det er værd at læse som typisk for en bestemt klasse af sind. Den værdige læge, selv om han forestiller sig at være upartisk, er virkelig så absolut fordomsfuld, at den tænkelige mulighed for, at fænomenerne er overnormale, aldrig får lov at trænge ind i hans sind. Når han ser en med egne øjne, er hans eneste spørgsmål: "Hvordan blev tricket gjort?" Hvis han ikke kan svare på spørgsmålet, anser han det ikke for at være til fordel for en anden forklaring, men registrerer blot, at han ikke kan opdage tricket. Således viser hans beviser, som er helt ærlige med hensyn til fakta, at en række friske blomster og frugter, stadig våde, faldt på bordet - et fænomen af apports, som blev vist mange gange af fru Guppy. Lægens eneste kommentar er, at de må være taget fra skænken, selvom man kunne have forestillet sig, at en stor kurv med frugt på skænken ville have tiltrukket sig opmærksomhed, og han vover ikke at sige, at han så en sådan genstand. Igen blev han holdt kæft med Davenport's i deres kabinet og indrømmer, at han ikke kunne gøre noget ud af det, men det må selvfølgelig være et trylletrick. Da han så opdager, at medier, der opfatter, at hans mentale indstilling er håbløs, nægter at sidde med ham igen, sætter han det også ned som et bevis på deres skyld. Der er en bestemt type videnskabeligt sind, som er ret skarpsindig inden for sit eget emne og uden for det er det mest tåbelige og ulogiske på jorden.

Det var Seybert-kommissionens ulykke, som vi nu vil diskutere, at den udelukkende var sammensat af sådanne mennesker, med undtagelse af en spiritist, en hr. Hazard, som blev adjungeret af dem, og som havde ringe chancer for at påvirke deres generelle atmosfære af obstruktion. De omstændigheder, hvorunder Kommissionen blev udpeget, var disse. En vis Henry Seybert, en statsborger i Philadelphia, havde efterladt summen af tres tusinde dollars med det formål at stifte en lærestol for filosofi ved University of Pennsylvania med den betingelse, at det nævnte universitet skulle udpege en kommission til at "lave en grundig og upartisk undersøgelse af alle systemer af moral, religion eller filosofi, som antager at repræsentere sandheden, og især moderne spiritualisme." Personalet i det valgte organ er uvæsentligt, bortset fra at alle var forbundet med universitetet, med Dr. Pepper, universitetets prost som nominel formand, Dr. Furness som fungerende formand og professor Fullerton som sekretær. På trods af det faktum, at kommissionens pligt var at "lave en grundig og upartisk undersøgelse" af moderne spiritualisme, fastslår den foreløbige rapport køligt, at Kommissionen består af mænd, hvis dage allerede er fyldt med pligter, som ikke kan lægges til side, og som derfor kun er i stand til at afsætte en lille del af deres tid til disse undersøgelser.

Det faktum, at medlemmerne var tilfredse med at starte med dette handicap, viser, hvor lidt de forstod arten af arbejdet foran dem. Deres fiasko var under omstændighederne uundgåelig. Sagen begyndte i marts 1884, og en "foreløbig" rapport, såkaldt, blev udsendt i 1887. Denne rapport var, som det beviste, den sidste, for selvom den blev genudgivet i 1920, var der ingen tilføjelse undtagen et farveløst forord af tre paragraffer af en efterkommer af den tidligere formand. Kernen i denne rapport er, at bedrageri på den ene side og godtroenhed på den

anden udgør hele Spiritualismen, og at der ikke var noget alvorligt, som udvalget kunne berette om. Hele det lange dokument er værd at læse af enhver studerende af psykiske spørgsmål. Indtrykket efterladt i sindet er, at de forskellige medlemmer af Kommissionen på deres egen begrænsede måde ærligt forsøgte at komme frem til kendsgerningerne, men at deres sind, ligesom Dr. Edmunds, var så dannet, at når de på trods af deres frastødende og umulige attitude, en eller anden psykisk hændelse formåede at bryde igennem deres barrierer, de ville ikke et øjeblik overveje muligheden for, at den var ægte, men blot gået den forbi, som om den ikke eksisterede. Således med fru Fox-Kane fik de vel markerede raps og er tilfredse med den tusinde gange modbeviste antagelse, at de kom inde fra hendes egen krop, og de videregiver uden kommentarer det faktum, at de modtog fra hendes lange beskeder, skrevet hurtigt i skrift, som kun kunne læses, når man holdt til brillerne, som det var

fra højre mod venstre. Dette hurtigskrevne skrift indeholdt en kortfattet latinsk sætning, som ser ud til at være langt over mediets kapacitet. Alt dette var uforklaret og ignoreret.

Igen, ved at rapportere om Mrs. Lord fik Kommissionen den direkte stemme og også fosforescerende lys, efter at mediet var blevet gennemført. Vi får at vide, at mediet holdt op med "næsten uafbrudt håndklap", og alligevel synes folk på afstand fra hende at være blevet berørt. Den ånd, hvori henvendelsen gribes an, kan bedømmes ud fra den konstituerede formands bemærkning til W. M. Keeler, som siges at være spiritusfotograf, om at han "ikke ville nøjes med mindre end en kerub på mit hoved, en på hver skulder og en fuldblæst engel på mit bryst." En spiritist ville virkelig blive overrasket, hvis en spørger i så useriøst humør skulle favoriseres med resultater. Helt igennem løber den fejlslutning, at mediet producerer noget, som en tryllekunstner gør. Aldrig et øjeblik ser de ud til at indse, at usynlige operatørers gunst og samtykke kan være afgørende - operatører, der kan bøje sig til de ydmyge og vige væk fra eller endda gøre spil med den selvforsynende spotter.

Mens der var nogle resultater, som måske har været ægte, men som er tilsidesat af rapporten, var der nogle episoder, som må være smertefulde for spiritisten, men som ikke desto mindre må tages i betragtning. Kommissionen afslørede åbenlyst bedrageri i sagen om skifermediet, fru Patterson, og det er umuligt at benægte, at sagen mod Slade er en væsentlig sag. De sidste dage af dette medium var ganske vist under en sky, og de kræfter, der engang havde været så iøjnefaldende, kan være blevet erstattet af tricks. Dr. Furness går så langt med at hævde, at sådanne tricks faktisk blev indrømmet, men anekdoten som givet i rapporten antyder snarere avner fra mediets side. At Dr. Slade jovialt skulle vinke lægen ind fra sit åbne vindue og med det samme som svar på en fabelagtig bemærkning indrømme, at hele hans eget liv havde været en svindel, er mere end man let kan tro.

Der er nogle aspekter, hvor Kommissionen – eller nogle medlemmer af den – synes at have været uoprigtig. Således erklærer de i begyndelsen, at de vil hvile deres rapport på deres eget arbejde og se bort fra den masse af materiale, der allerede er tilgængeligt. På trods af dette introducerer de en lang og negativ rapport fra deres sekretær om Zollner-beviset til fordel for Slade. Denne beretning er i sig selv ganske ukorrekt, som det fremgår af beretningen om Zollner i kapitlet, der behandler Slades oplevelser i Leipzig. Det undertrykker omhyggeligt det faktum, at overtrylleren i Tyskland efter en betydelig undersøgelse afgav en attest på, at Slades fænomener ikke var tricks. På den anden side, når vidnesbyrdet fra en tryllekunstner er imod en åndelig forklaring, som i kommentarerne fra Kellar, er det givet fuldt ud, uden at

vide, tilsyneladende, at i tilfældet med et andet medie, Eglinton, havde denne samme Kellar erklærede resultaterne for at være ud over hans kunst.

Ved åbningen af rapporten siger Kommissionen: "Vi anså os selv for heldige i begyndelsen med som rådgiver at have afdøde hr. Thomas R. Hazard, en personlig ven af hr. Seybert og bredt kendt over hele landet som en kompromisløs spiritist. ." Mr. Hazard vidste åbenbart vigtigheden af at sikre de rigtige forhold og den rigtige type siddende til sådan en eksperimentel undersøgelse. Ved at beskrive et interview, han havde med hr. Seybert et par dage før sidstnævntes død, da han indvilligede i at fungere som hans repræsentant, siger hr. Hazard, at han kun gjorde det "med den fulde og tydelige forståelse af, at jeg skulle have lov til at ordinere metoderne skal forfølges i efterforskningen, udpege de medier, der skal konsulteres, og afvise deltagelse af enhver person eller personer, hvis tilstedeværelse jeg anså for kunne være i konflikt med harmonien og den gode orden i åndekredsene." Men denne repræsentant for hr. Seybert ser ud til stille og roligt at være blevet ignoreret af universitetet. Efter at Kommissionen havde siddet i nogen tid, var hr. Hazard utilfreds med nogle af dens medlemmer og deres metoder. Vi finder ham skrive som følger i Philadelphia North American, [18. maj 1885.] formentlig efter forgæves at have henvendt sig til universitetets myndigheder:

Uden at sigte i den mindste grad at forringe den plettede moralske karakter, der knytter sig til hvert enkelt individ på fakultetet, herunder Kommissionen, i offentlig agtelse eller den høje sociale og litterære stilling, de indtager i samfundet, må jeg sige, at gennem en underlig forelskelse, dømmekraft eller perversitet i intellektet, har universitetets repræsentanter lagt til Kommissionen for undersøgelse af moderne spiritualisme, et flertal af dens medlemmer, hvis uddannelse, tankevaner og fordomme så enestående diskvalificerer dem fra at gøre en grundig og upartisk undersøgelse af det emne, som universitetets repræsentanter er forpligtet til

at både ved kontrakt og i ære at gøre, at formålet havde været at forklejne og bringe i miskredit, had og generel foragt den sag, som jeg ved, at den afdøde Henry Seybert holdt sit hjerte nærmest og elskede mere end alt andet i verden desuden kunne Trustees næppe have udvalgt mere passende instrumenter til den tilsigtede genstand blandt alle indbyggerne i Philadelphia, end de herrer, der udgør et flertal af Seybert-kommissionen. Og dette gentager jeg, ikke af nogen årsager, der påvirker deres moralske, sociale eller litterære status i samfundet, men blot på grund af deres fordomme mod Spiritualismens sag.

Han rådede endvidere trustees til at fjerne hr. Fullerton, Thompson og Koenig fra Kommissionen.

Mr. Hazard citerede professor Fullerton for at sige i en forelæsning for Harvard University Club den 3. marts 1885:

Det er muligt, at den måde, medierne fortæller en persons historie, er ved tankeoverførselsprocessen, for enhver person, der på den måde får at vide om disse ting, går til et medie og tænker på de samme punkter, som mediet taler om... Når en mand er forkølet hører han en summende lyd i hans ører, og en sindssyg hører konstant lyde, som aldrig opstår. Måske kan sygdom i sindet eller øret eller nogle stærke følelser være årsagen til en lang række åndelige fænomener.

Disse ord blev sagt, efter at professoren havde siddet i Kommissionen i mere end tolv måneder.

Mr. Hazard citerer også Dr. George A. Koenigs synspunkter, offentliggjort i The Philadelphia Press, omkring et år efter hans udnævnelse til Kommissionen:

Jeg må ærligt indrømme, at jeg er parat til at benægte sandheden om spiritualisme, som den nu er populært forstået. Det er min overbevisning, at alle de såkaldte medier er humbugs uden undtagelse. Jeg har aldrig set Slade udføre nogen af sine tricks, men ud fra de offentliggjorte beskrivelser har jeg angivet ham som en bedrager, den klogeste af partiet. Jeg tror ikke, at Kommissionen ser med stor velvilje på undersøgelsen af såkaldte spiritusmedier. De klogeste mænd er tilbøjelige til at blive bedraget. En mand på en time kan opfinde flere tricks, end en klog mand kan løse på et år.

Mr. Hazard erfarede fra, hvad han anså for at være en pålidelig kilde, at professor Robert E. Thompson var ansvarlig for denne opfattelse, som udkom i Penn's Monthly i februar 1880.

Selvom spiritisme er alt, hvad dens forkæmpere hævder for det, har det ingen betydning for nogen, der har en kristen tro. Betragtningen og diskussionen af emnet er at pille ved forestillinger og nedladende til diskussioner, som ingen kristen troende har noget med at gøre.

Vi har i disse meningstilkendegivelser et middel til at bedømme, hvor uegnede disse medlemmer af Kommissionen var til at foretage, hvad hr. Seybert bad om - "en grundig og upartisk" undersøgelse af emnet.

Et amerikansk spirituelt tidsskrift, The Banner Of Light, der kommenterede Mr. Hazards kommunikation, skrev:

Så vidt vi har oplysninger, blev der ikke taget meddelelse om Mr. Hazards appel - der blev bestemt ikke gjort noget, for de ovenfor citerede medlemmer forbliver i Kommissionen indtil i dag, og deres navne er vedhæftet denne foreløbige rapport. Professor Fullerton var og er faktisk sekretæren; hundrede og tyve af de hundrede og halvtreds sider i bindet foran os er skrevet af ham og udviser den overdrevne mangel på åndelig opfattelse og viden om det okkulte, og vi kan også sige naturlove, som fik ham til at informere et publikum om Harvard-studerende, at "når en mand er forkølet, hører han en summende lyd i hans ører"; at "en sindssyg konstant hører lyde, som aldrig forekommer", og foreslår dem, at åndelige fænomener kan udgå af sådanne årsager.

The Banner Of Light fortsætter:

Vi mener, at Seybert-kommissionens unkladelse af at følge hr. Hazards råd, som det tydeligvis var deres pligt at gøre, er nøglen til fuldstændig fiasko for alle deres efterfølgende bestræbelser. Manglen på fænomenale resultater, der i nogen grad nærmer sig det, man kunne lede efter, selv af en skeptiker, som denne bog optegner, er bestemt bemærkelsesværdig. Det er en rapport om, hvad der ikke blev gjort, snarere end om, hvad der blev gjort. I memoranda af forhandlingerne ved hver session, som givet af professor Fullerton, ses der tydeligt en undersøgt bestræbelse på at fremhæve alt, hvad et overfladisk sind kan anse som bevis for trick fra mediets side, og for at skjule alt, hvad der måtte være. bevis for sandheden af hans

påstande... Det nævnes, at da visse medlemmer af Kommissionen var til stede, ophørte alle fænomener. Dette underbygger rigtigheden af Mr. Hazards holdning; og der er ingen, der har haft en erfaring med medier, tilstrækkelig til at give sin mening nogen værdi, som ikke vil støtte den. Ånderne vidste, hvilke elementer de havde at gøre med; de bestræbte sig på at eliminere dem, der gjorde deres eksperimenter omstændelige; de undlod at gøre dette på grund af Kommissionens uvidenhed, vilje eller fordomme, og eksperimenterne mislykkedes; så Kommission, meget "klog i sin egen indbildskhed", besluttede, at alt var svindel.

Light* siger i sin meddelelse om rapporten, hvad der skal siges lige så meget nu som i 1887:

Vi bemærker med en vis fornøjelse, dog uden nogen markant forventning om, hvad der kan blive resultatet af forfølgelsen af dårlige undersøgelsesmetoder, at Kommissionen foreslår at fortsætte sin søgen "med sind så oprigtigt og ærligt åbent som hidtil for overbevisning." Da dette er tilfældet, formoder vi at give et par råd baseret på stor erfaring. Undersøgelsen af disse dunkle fænomener er besværlig, og enhver instruks, der kan gives, er afledt af en viden, som i høj grad er empirisk. Men vi ved, at langvarige og tålmodige eksperimenter med en korrekt konstitueret cirkel er en forudsætning. Vi ved, at alt ikke afhænger af mediet, men at en cirkel skal dannes og varieres fra tid til anden eksperimentelt, indtil de rette bestanddele er sikret. Hvad disse elementer kan være, kan vi ikke fortælle Seybert-kommissionen. Det må de selv opdage. Lad dem foretage en undersøgelse i spiritualismens litteratur af de forskellige karakteristika ved mediumskab, før de går videre til personlige eksperimenter. Og når de har gjort dette, og måske når de har indset, hvor let det er så let at foretage en undersøgelse af denne art for at nå frem til negative resultater, vil de være bedre i stand til at afsætte intelligent og tålmodig pleje til en undersøgelse, som kan udføres rentabelt på ingen anden måde.

*1887, s. 391.

Der er ingen tvivl om, at rapporten fra Seybert-kommissionen satte årsagen til den psykiske sandhed tilbage for tiden. Alligevel faldt den virkelige skade på den lærde institution, som disse herrer repræsenterede. I disse dage, hvor ektoplasma, det fysiske grundlag for psykiske fænomener, er blevet etableret uden en skygge af tvivl for alle, der undersøger beviserne, er det for sent at foregive, at der ikke er noget, der skal undersøges. Der er nu næppe en hovedstad, som ikke har sit Psykiske Forskningssselskab - en sidste kommentar til Kommissionens konklusion om, at der ikke var noget forskningsfelt. Hvis Seybert-kommissionen havde haft den effekt, at Pennsylvania University stod i spidsen for denne bevægelse og levede op til professor Hares store tradition, hvor stolt ville hendes endelige position så have været! Som Newton associerede Cambridge med gravitationsloven, så Pennsylvania kunne have været forbundet med et langt vigtigere fremskridt inden for menneskelig viden. Det blev overladt til flere europæiske lærecentre at dele æren blandt dem.

Den resterende kollektive undersøgelse er af mindre betydning, da den kun omhandler et bestemt medie. Dette blev udført af Institut General Psychologique i Paris. Den bestod af tre serier af møder med den berømte Eusapia Palladino i årene 1905, 1906 og 1907, hvor det samlede antal seancer var treogfyrre. Ingen fuldstændig liste over de siddende er tilgængelig, og der var heller ikke nogen ordentlig kollektiv rapport, den eneste optegnelse var en meget ufuldkommen og inkonklusiv en fra sekretæren, M. Courtier. Efterforskerne omfattede nogle meget fornemme personer, deriblandt Charles Richet, Monsieur og Madame Curie, hr.

Bergson, Perrin, professor d'Arsonal fra College de France, som var formand for samfundet, grev de Gramont, professor Charpentier og rektor Debieerne af Sorbonne. Det faktiske resultat kunne ikke have været katastrofalt for mediet, eftersom professor Richet har registreret sin støtte til virkeligheden af hendes psykiske kræfter, men Eusapias mærkelige overfladiske tricks er nedfældet i den efterfølgende beretning om hendes karriere, og vi kan godt forestille os foruroligende virkning, som de ville have på dem, for hvem sådanne ting var nye.

Der indgår i rapporten en slags samtale blandt de siddende, hvor de taler om sagen, de fleste af dem er i en meget tåget og uforpligtende sindsstemning. Det kan ikke påstås, at der blev kastet noget nyt lys over mediet, eller at der blev givet noget nyt argument for enten skeptikeren eller den troende. Dr. Geley, der sandsynligvis er gået lige så dybt ind i den psykiske videnskab som nogen anden, hævder imidlertid, at "les erfaringer" - han siger ikke rapporten - udgør et værdifuldt bidrag til emnet.* Han baserer dette på det faktum, at De beskrevne resultater bekræfter ofte slående dem, der er opnået i hans eget Institut Métapsychique, der arbejder med Kluski, Guzik og andre medier. Forskellene, siger han, er i detaljer og aldrig i væsentlige. Styringen af hænderne var den samme i begge tilfælde, begge hænder blev altid holdt. Dette var lettere for de senere mediers tilfælde, især med Kluski i trance, mens Eusapia normalt var et meget rastløst individ. Der synes at være en halvvejestilstand, som var karakteristisk for Eusapia, og som er blevet observeret af forfatteren i tilfældet med Frau Silbert, Evan Powell og andre medier, hvor personen virker normal, og alligevel er særlig modtagelig for suggestion eller andet mentale indtryk. En mistænkelig

Bedrageri kan meget let vækkes i denne tilstand, for publikums generelle ønske om, at noget skulle ske, reagerer med stor kraft på mediets urimelige sind. En amatør, der havde en vis psykisk kraft, har forsikret forfatteren om, at det kræver betydelig hæmning at holde sådanne impulser i skak og afvente den virkelige kraft udefra. I denne rapport læser vi: "De to hænder, fødder og knæ på Eusapia bliver kontrolleret, bordet hæves pludseligt, alle fire fødder forlader jorden. Eusapia lukker sine næver og holder dem mod bordet, som derefter hæves helt fra kl. gulvet fem gange i træk, og der bliver også givet fem gange. Det hæves igen, mens hver af Eusapias hænder er på hovedet af en siddende sekunder, mens Eusapia holdt sin hånd på bordet, og et tændt lys blev placeret under bordet," og så videre, med endnu mere afgørende test med bord og andre fænomener.

* L'Ectoplasmie et la Clairvoyance, 1924, s. 402.

Rapportens frygtsomhed blev satiriseret af den store franske spiritualist, Gabriel Delanne. Han siger:

Reporteren bliver ved med at sige "det ser ud til" og "det ser ud", som en mand, der ikke er sikker på, hvad han fortæller. De, der holdt treogfyre seancer med gode øjne og apparater til verifikation, burde have en fast holdning - eller i det mindste kunne sige, hvis de betragter et bestemt fænomen som svigagtigt, at de ved en given seance havde set mediet i færd med at snyde. Men der er ikke noget af den slags. Læseren efterlades i uvished - en vag mistanke svæver over alt, dog ikke understøttet af nogen seriøs begrundelse.

I en kommentar til dette siger Light: *

* 1909, s. 356.

Delanne viser ved uddrag fra selve rapporten, at nogle af eksperimenterne lykkedes, selv når de fulde testforholdsregler blev taget, såsom at bruge lampe-sort til at opdage, om Eusapia virkelig rørte ved de flyttede objekter. Alligevel afviser rapporten bevidst disse direkte og positive iagttagelser ved at anføre tilfælde, der forekommer på andre tidspunkter og steder, hvor Eusapia blev sagt eller menes at have påvirket fænomenerne urimeligt.

Courier-rapporten vil vise sig mere og mere tydeligt at være, hvad vi allerede har kaldt den, et "monument for udugelighed", og virkeligheden af Eusapias fænomener kan ikke for alvor sættes spørgsmålstegn ved de meningsløse vendinger, som den er udsmykket med.

Hvad man kan kalde en kollektiv undersøgelse af et medie, Mrs. Crandon, hustru til en læge i Boston, blev i årene 1923 til 1925 foretaget af en komité valgt af The Scientific American og bagefter af en lille komité af Harvard-mænd med Dr. Shapley, astronomen, i spidsen. Kontroversen om disse undersøgelser raser stadig, og sagen er blevet omtalt i kapitlet, som omhandler store moderne medier. Det kan kort siges, at af The Scientific American-spørgere annoncerede sekretæren, Mr. Malcolm Bird, og Dr. Hereward Carrington deres fuldstændige konvertering.

De andre gav ingen klar beslutning, som indebar den ydmygende indrømmelse, at de efter adskillige møder under deres egne forhold og under tilstedeværelsen af konstante fænomener ikke kunne sige, om de blev snydt eller ej. Fejlen ved udvalget var, at ingen erfaren Spiritualist, der var bekendt med psykiske tilstande, var på den. Dr. Prince var meget døv, mens Dr. McDougall var i en position, hvor hele hans akademiske karriere åbenlyst ville blive truet af accepten af en upopulær forklaring. Den samme bemærkning gælder for Dr. Shapleys udvalg, som alt sammen var sammensat af spirende videnskabsmænd. Uden at tilskrive bevidst mental uærlighed er der et underbevidst træk til at afværge sikkerhedsforløbet. Når man læser rapporten fra disse herrer med deres underskrevne samtykke ved hvert møde med resultatet, og deres endelige dom om svindel, kan man ikke opdage nogen normal måde, hvorpå de har nået deres konklusioner. På den anden side var tilslutningen til mediums-kabet fra folk, der ikke havde personlige grunde til ekstrem forsigtighed, hyppige og entusiastiske. Dr. Mark Richardson fra Boston rapporterede, at han havde siddet mere end 300 gange og slet ikke var i tvivl om resultaterne.

Forfatteren har set adskillige fotografier af den ektoplasmatisk strøm fra "Margery", og har ingen tøven med at sammenligne det med lignende fotografier taget i Europa, ved at sige, at det utvivlsomt er ægte, og at fremtiden vil retfærdiggøre mediet i forhold til hendes urimelige kritikere.

BILAG

NOTER TIL KAPITEL IV.

BEVIS PÅ HYDESVILLE'S HØJELSE

HUS FØR RÆVEFAMILIEN BOTTE DET.

Mrs. Ann Pulver attesterer:

Jeg var bekendt med hr. og fru Bell (der beboede huset i 1844). Jeg plejede at ringe til dem ofte. Mine vridningsstænger var i deres kammer, og jeg plejede at gå der for at udføre mit

arbejde. En morgen, da jeg gik der, fortalte fru Bell mig, at hun havde det meget dårligt; at hun ikke havde sovet

t meget, hvis nogen, aftenen før. Da jeg spurgte hende, hvad der var i vejen, sagde hun, at hun ikke vidste, men hvad det var for fidgets; men hun syntes, hun hørte nogen gå fra det ene værelse til det andet, og at hun lod hr. Bell rejse sig og spænde alle vinduerne ned. Hun sagde, at hun følte sig mere sikker efter det. Jeg spurgte hende, hvad hun troede, det var. Hun sagde, det kunne være rotter. Jeg hørte hende tale om at høre lyde efter det, som hun ikke kunne redegøre for.

Frøken Lucretia Pulver aflagde vidnesbyrd:

Jeg boede i dette hus hele en vinter, i Mr. Bells familie. Jeg arbejdede for dem en del af tiden, og en del af tiden gik jeg ombord og gik i skole. Jeg boede der omkring tre måneder. I den sidste del af tiden, hvor jeg var der, hørte jeg dette banke ofte i soveværelset, under fodenden af sengen. Jeg hørte det et antal nætter, da jeg sov i soveværelset hele tiden, jeg blev der. En nat troede jeg, at jeg hørte en mand gå i smørhullet. Denne buttry er nær soveværelset, med en trappe imellem. Miss Aurelia Losey blev hos mig den nat; hun hørte ogsaa Larmen, og vi blev begge meget forskrækkede, og rejste os og spændte Vinduerne fast og spændte Døren. Det lød, som om en person gik gennem den smøragtige, ned i kælderen og et stykke hen over kælderbunden, og der ville støjen ophøre. Der var ingen andre i huset på dette tidspunkt, undtagen min lillebror, som lå og sov i samme værelse som os. Det var omkring klokken tolv, skulle jeg tro. Vi gik først i seng efter elleve, og havde ikke sovet, da vi hørte larmen. Hr. og fru Bell var rejst til Loch Berlin for at være væk til næste dag.

Således er det bevist, at der blev hørt mærkelige lyde i huset i 1844. En anden familie ved navn Weekman boede der i 1846-7, og de havde en lignende oplevelse.

UDTALELSE FRA FRU. HANNAH UGEMAN.

Jeg har hørt om de mystiske lyde, der er blevet hørt i huset, der nu er beboet af Mr. Fox. Vi plejede at bo i samme hus; vi boede der omkring halvandet år og flyttede derfra til det hus, vi nu bor i. For omkring et år siden, mens vi boede der, hørte vi nogen, som vi formodede, rappe på yderdøren. Jeg var lige kommet i seng, men det havde min mand ikke. Han gik hen og åbnede den og sagde, at der ikke var nogen der. Han kom tilbage, og var ved at komme i seng, da vi igen hørte, at der blev banket på døren. Han gik så hen til døren og åbnede den og sagde, at han ikke kunne se nogen, selvom han trådte et stykke ud. Så kom han tilbage og gik i seng. Han var ret vred; han tænkte, at det var nogle af nabodrengene, der prøvede at forstyrre os, og sagde, at "De kunne måske slå væk, men de ville ikke narre ham," eller noget i den slags. Banken hørtes igen, og efter et stykke tid rejste han sig og gik hen til døren og gik ud. Jeg sagde til ham ikke at gå udendørs, for måske var der nogen der ville have ham ud og såre ham. Han kom tilbage og sagde, at han intet kunne se. Vi hørte en hel del støj i løbet af natten; vi kunne næsten ikke se, hvor det var: det lød nogle gange, som om nogen gik i kælderen. Men huset var gammelt, og vi tænkte, at det kunne være raslen fra løse brædder eller noget i den slags.

Et par nætter efter vækkede en af vores små piger, som sov i soveværelset, hvor lydene nu høres, os alle ved at skriges meget højt. Min mand og jeg, og vores lejepige, rejste sig med det

samme for at se, hvad der var i vejen. Hun satte sig op i sengen og græd og skreg, og der gik noget tid, før vi kunne finde ud af, hvad der var i vejen. Hun sagde, at noget havde bevæget sig over hendes hoved og ansigt - at det var koldt, og hun vidste ikke, hvad det var. Hun sagde, at hun mærkede det over sig, men hun var mest forskrækket over at mærke det i sit ansigt. Hun var meget bange. Det var mellem klokken tolv og et om natten. Hun rejste sig og kom i seng med os, og der gik lang tid, før hun kunne sove. Der gik flere dage før vi kunne få hende til at sove på det værelse igen. Hun var otte år på det tidspunkt.

Der skete ikke mere for mig i den tid, vi boede der; men min mand fortalte mig, at han en nat hørte nogen kalde ham ved navn, et sted i huset – han vidste ikke hvor – men han kunne aldrig finde ud af hvor eller hvad det var den nat. Jeg var ikke hjemme den aften. Jeg sad oppe med en syg person. Vi troede ikke, at huset var hjemløst på det tidspunkt.

Hannah Weekman 11. april 1848.

UDTALELSE AF MICHAEL WEEKMAN

Jeg er mand til Hannah Weekman. Vi plejede at bo i det hus, der nu er beboet af Mr. Fox, hvor de siger, at der høres mærkelige lyde. Vi boede der omkring halvandet år. En aften, ved sengetid, hørte jeg rappelsen. Jeg formoder, at det var en, der bankede på døren, som ville ind. Jeg bød ham ikke "Kom ind", som jeg plejer, men gik hen til døren. Jeg fandt ingen der, men gik tilbage, og lige da jeg var ved at komme i seng, hørte jeg igen banket og åbnede hurtigt døren, men kunne ikke se nogen der. Jeg trådte ud et skridt eller to,

men kunne ikke se nogen derinde. Så gik jeg tilbage og gik i seng. Jeg troede, der var nogen, der lavede spil om mig. Efter et par minutter hørte jeg banket igen, og efter at have ventet et par minutter og stadig hørt det, rejste jeg mig og gik hen til døren. Denne gang gik jeg ud og kiggede rundt i huset, men kunne ikke finde nogen. Jeg trådte så tilbage og lukkede døren og holdt fast i låsen og tænkte, at hvis der var nogen der, ville jeg fange dem på den. Om et minut eller to hørte jeg rappen igen. Min hånd var på døren, og det så ud til, at det bankede på døren. Jeg kunne mærke, at det kneb med rapperne. Jeg åbnede med det samme døren og sprang ud, men der var ingen i syne. Jeg gik så rundt om huset igen, men fandt ingen, som før. Min kone sagde til mig, at jeg hellere ikke måtte gå ud af døren, da det måske var nogen, der ville såre mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tænke om det, det virkede så mærkeligt og uansvarligt.

Han fortæller her om tilfældet med den lille pige, der blev bange, som angivet ovenfor.

En nat efter dette, omkring midnat, var jeg vågen og hørte mit navn kaldes. Det lød, som om det var på den sydlige side af lokalet.

Jeg satte mig op i sengen og lyttede, men hørte det ikke igen. Jeg kom ikke ud af sengen, men ventede på, om det ville blive gentaget. Min kone var ikke hjemme den aften. Jeg fortalte hende det bagefter, og hun sagde, at hun gættede på, at jeg havde drømt. Min kone plejede at blive bange ret ofte ved at høre mærkelige lyde i og omkring huset.

Jeg har hørt så meget fra mænd, som jeg har tillid til om disse lyde, der nu høres, at jeg ikke kan redegøre for det i sammenhæng med det, jeg har hørt, medmindre det er et overnaturligt udseende. Jeg er villig til at afgive erklæring til ovenstående fakta, hvis det er nødvendigt.

(Underskrevet) Michael Weekman. 11. april 1848.

UDDRAG FRA HORACE, GREELEYS ARTIKEL
I NEW YORK TRIBUNE GIVER SIN MENING
AF RÆVESØSTERNE OG DERES MEDIUMSKAB*

* Capron, Modern Spiritualism, s. 179-181.
DE MYSTERISKE RAPNINGER

Mrs. Fox og hendes tre døtre forlod vores by i går, da de vendte tilbage til Rochester, efter et ophold her i nogle uger, hvor de har udsat den mystiske indflydelse, som de synes at være ledsaget af, for enhver rimelig prøvelse, og for skarp og kritisk granskning af hundredvis, der har valgt at besøge dem, eller som de er blevet inviteret til at besøge. De værelser, som de indtog på hotellet, er gentagne gange blevet ransaget og gransket; de er uden en times varsel blevet taget ind i huse, de aldrig før var kommet ind i; de er alle ubevidst placeret på en glasoverflade skjult under gulvtæppet for at afbryde elektriske vibrationer; de er blevet afklædt af en uden varsel nedsat komité af damer og insisterer på, at ingen af dem skal forlade lokalet, før undersøgelsen er foretaget osv. osv., men vi tror, at ingen, indtil nu, foregiver, at han har opdaget nogen af dem ved at producere eller forårsage "rapningen", og vi tror heller ikke, at nogen af deres foragtere har opfundet en plausibel teori til at forklare produktionen af disse lyde, eller den enestående intelligens, som (sikkert til tider) har syntes at være åbenbar gennem dem.

Ti-tolv dage siden de opgav deres værelser på hotellet og viede resten af deres ophold her til at besøge flere familier, som de var blevet inviteret til af personer, der var interesserede i emnet, og underkaste den enestående indflydelse en tættere, roligere undersøgelse, end den kunne gives på et hotel, og foran tilfældige selskaber af fremmede, trukket sammen af vag nysgerrighed mere end rationel interesse eller forudbestemt og uovervindelig fjendtlighed. Vores egen bolig var blandt dem, de således besøgte; ikke blot underkaste sig, men bejle til, den fyldigste og skarpeste undersøgelse med hensyn til de påståede "manifestationer" fra åndeverdenen, som de blev overværet af.

Vi brugte den tid, vi kunne afsætte fra vores pligter ud af tre dage, til dette emne, og det ville være den grummeste fejhed ikke at sige, at vi uden tvivl er overbevist om deres perfekte integritet og gode tro på lokalerne. Uanset hvad der måtte være oprindelsen eller årsagen til "rapningen", laver de damer, i hvis nærvær de forekommer, dem ikke. Vi testede dette grundigt og til vores fulde tilfredshed. Deres adfærd og opførsel er så ulig bedragerer som muligt, og vi tror, at ingen, der kender til dem, overhovedet kunne tro dem, der var i stand til at deltage i en så vovet, ugudelig og skamfuld jonglering, som dette ville være, hvis de forårsagede lydene. Og det er ikke muligt, at sådan en jonglering skulle have været udført i offentligheden så længe. En jonglør udfører hurtigt en bedrift og skynder sig videre til en anden; han afsætter ikke uger efter uger til det samme igen og igen, bevidst, med fuldt overblik over hundreder, der sidder ved siden af eller konfronterer ham ved højlys dag, ikke for at nyde, men for at opdage hans trick. En bedrager undgår naturligvis samtale om emnet hans svindleri, men disse damer taler frit og fuldt ud med hensyn til oprindelsen

af disse "rap" i deres boliger for år tilbage, de forskellige fornemmelser, de forårsagede, den spænding i nabolaget, der blev skabt, udviklingen i udviklingen - hvad de har set, hørt og oplevet fra først til sidst. Hvis alle var falske, kunne de ikke undgå at have involveret sig i en labyrint af sprængende modsigelser, da hver for sig giver beretninger om de mest forbløffende udviklinger på dette eller hint tidspunkt. Personer, der er tåbelige nok til at forpligte sig uden forbehold eller forsigtighed, kunne ikke have udskudt en grundig selveksponering i en enkelt uge.

Naturligvis ville de forskellige personer, der har besøgt dem, danne sig en række meninger om en så mærkelig sag, og vi antager, at de, der blot har løbet ind på deres værelse i en time eller deromkring og lyttet, blandt en masse fremmede, til en blanding af spørgsmål - ikke alle indrømmer meget rentable svar - stillet til visse usynlige intelligenser og besvaret med "rap" eller enestående lyde på gulvet, bordet osv., som alfabetet blev kaldt over, eller på anden måde, ville naturligt gå væk, måske forundret, sandsynligvis væmmet, sjældent overbevist. Det er næppe muligt, at en sag, der tilsyneladende er så alvorlig, kan fremlægges under omstændigheder, der er mindre gunstige for domfældelse. Men af dem, der har haft de rette muligheder for en fuldstændig undersøgelse, tror vi, at hele tre fjerdedele er overbeviste, som vi er, om, at disse enestående lyde og tilsyneladende manifestationer ikke er produceret af fru Fox og hendes døtre, ej heller af noget menneske. forbundet med dem.

Hvordan de er forårsaget, og hvorfra de fortsætter, er spørgsmål, som åbner et meget bredere undersøgelsesfelt, hvis vejmærker vi ikke foregiver at være bekendt med. Han skal være godt bekendt med universets arkana, som dogmatisk skal formode at beslutte, at disse manifestationer er naturlige eller overnaturlige. Damerne siger, at de er informeret om, at dette kun er begyndelsen på en ny æra, eller økonomi, hvor ånder klædt i kødet skal være tættere håndgribeligt forbundet med dem, der har iklædt sig udødelighed; at manifestationer allerede er dukket op i mange andre familier og bestemt til at blive spredt og gjort klarere, indtil alle, der vil, kan kommunikere frit med deres venner, der har "blandet denne dødelige spiral". Om alt dette ved vi intet og skal intet gætte. Men hvis vi blot skulle trykke (hvilket vi ikke skal) de stillede spørgsmål og svar, vi modtog, under en to timers uafbrudt konference med "rapperne", skulle vi straks blive beskyldt for at have gjort det udtrykkeligt for at opretholde teorien som betragter disse manifestationer som afdøde ånders ytringer. H.G.

NOTE TIL KAPITEL VI

PEN-BILLEDE AF LAKE HARRIS AF LAURENCE OLIPHANT

Der var en bemærkelsesværdig vekslen mellem livlighed og overvejelser om hr. Masollams bevægelser. Hans stemme syntes toneartet i to forskellige tonearter, hvis virkning var, når han ændrede dem, at få den ene til at virke som et fjernt ekko af den anden - en art af bugtalerfænomener, der var beregnet til at give et pludseligt og ikke helt behageligt chok til lytternes nerver. Når han talte med, hvad jeg kan kalde hans "nære" stemme, var han generelt hurtig og livlig; da han byttede den ud med sin "fjerne", var han højtidelig og imponerende. Hans hår, som engang havde været ravesort, var nu stribet med gråt, men det var stadig tykt og faldt i en massiv bølge over hans ører og næsten til hans skuldre, hvilket gav ham noget af et leoninsk udseende. Hans pande var overhængende og busket, og hans øjne var som roterende lys i to mørke huler, så passende så det ud til, at de udsendte glimt og så mistede alt udtryk. Ligesom hans stemme havde de også et nært og et fjernt udtryk, som kunne justeres til det nødvendige fokus som et teleskop, der blev mindre og mindre, som om det var i et forsøg

på at projicere synet ud over grænserne for naturligt syn. På sådanne tidspunkter ville de være så fuldstændig blottet for enhver påskønnelse af ydre genstande, at de næsten fremkaldte et indtryk af blindhed, når pludselig fokus ville ændre sig, pupillerne udvide sig, og stråler blinke fra dem som lyn fra en tordensky, hvilket giver en uventet og ekstraordinær glans til et ansigt, der syntes at reagere prompte på indkaldelsen. Det almindelige ansigtsudtryk, hvis øverste del, var det ikke for dybden af øjenhulerne, ville have været påfaldende smukt, var afgjort semitisk; og i hvilen var den generelle virkning næsten statuesk i sin rolige fasthed. Munden var delvist skjult af et tungt overskæg og langt jerngråt skæg; men overgangen fra hvile til animation afslørede en overordentlig smidighed i de muskler, der et øjeblik før havde virket så stive, og hele ansigtets karakter blev ændret lige så pludseligt som øjets udtryk.